

HAIZEAZ BESTALDETIK

Txillardegia

elaberria

Liburu honek Eusko Jaurlaritzako Kultura eta Turismo Sailaren laguntza jaso du.

Azaleko ilustrazioa: Guillermo Gómez Gil

© ELKAR S.A. Esterlines, 10. Donostia. 1988

© Txillardegi

Lege gordailua: NA.1.207-1988
ISBN 84-7529-604-1

Inprimatzaile: Gráficas Lizarra, S. L., Tafallarako bidea. 1. km. Lizarra (Nafarroa)

HAIZEAZ BESTALDETIK

ELKARRIZKETA BATEKO PASARTEAK

— *Azken nobelara iristen gaituk, «Haizeaz Bestal-detik» deritzana eta heuk esan duanez, hire nobelagin-tzako onena...*

— Nobela sakonena duk, sinbolistena. Mamia gizonaren kasua munduan duk. Haserako nobelaren joera hartzen dik, eta uste diat Leturia eta Haizeaz Bestal-detik nahiko antzekoak direla, baina sentido askotan «Haizeaz» oso berria duk. Prolematika metafisikoa agertzen duk, gizonak infinitoa, trszendentzia bilatzen dik. Nobela horretan tipo bat hil egiten duk baina berriz etortzen duk mundura, eta bizi izan duen esperientzia horrekin, trszendentziarik ez dagoela esaten dik, ez dago Jaungoikorik, ez dago ezer. Lehenengo bi zatietan monasterio batetan egoten duk eta hor erlijioaren kritika bat egiten dik, mundua hau bakarrik da esanez, hil eta akabo, baina ez zioate kasurik egiten. Hurrengo zatian planteamendu ateista, fazista materialista batetara doa eta hor ere ez diote kasurik egiten. Orduan, bera kon-

turatzen duk gizonaren prolema horrelako gauzetan sinestea dela. Bere bizia berriro bizitzen hasten da, baina beste perspektiba batekin. Berak badaki egia eta bada-ki nola bizi behar duen. Konturatzen da enamoratu ze-
nean oso gaizki egin zuela, emakume bat absolutu bi-
hurtuz, baina halere behin eta berriz oroitzen zaion mai-
tasuna hori da, eta azkenean itsasoari begira hiltzen da;
bere mundua ukatuz, itxaropenik gabe. Planteamendua
erabat existenzialista duk, eta oso humanoa bestalde.

— *Zergatik duk nobelarik onena?*

— Nere ustez poesia gehiena honek dauka. Forma
aldetik konplikatua duk. Sinbolikoa denez gero, zikli-
koa duk, errepikatzen da, denboraren hausketa bat da-
go, irakurtzeko zaila gertatu badaiteke ere. Ez dakit zen-
batak izan duten irakurtzeko pazientzia.

— *Nahiz eta jende askok ez duela irakurriko jakin,
halere ez duk konplikazio hori sinpletzen?*

— Ez. Cortazarrek esaten zian lehengoan berak idaz-
ten zuela ez pentsatuz jendearengan baizik behar bate-
gatik, barne behar batek eraginda, eta «Haizeaz Bes-
taldetik» izan da nik bota nahi nuen zerbait, eta meta-
fisika aldetik uste diat nobela hau dela gizonaren egia,
nahiz eta oso tristea izan, absolutu izan nahia, bizi be-
harra, kontradikzio hori erreflejatu nahi izan diat, eta
nahiko ondo lortu diat nere pentsakera identifikatzea
nobela horren bidez. Eta honekin ez naiz Euskal Herri-
ko egoeraz ahaztu. Hor planteatzen ditudan prolemak
egunero agertzen dira euskaldunengan: Txapela errefu-
xiatuaren gorputza erre eta hautsak haizera botatzeak
zer ikusi handia du nobelako zenbait gairekin. Gaine-
ra, jendeak oraindik ez du tabu askorekin hautsi eta ho-
rregatik izan dira Txapelaren gorputza erretzearekin izan
diren ziskoak. Kontua da esperantza pertsonari oso bar-

nean dagokion zerbait dela eta hori kolpera moztea oso tristea da. Nobelako pertsonaia ere azkenean hil egiten da, itsasora begira, «itsasoa da nere aberria». Protesta bezala gelditzen da karraxi hori. Gizartean gertatzen diren prolema indibidual batzuren erreflejoa duk nobela.

*(Pako Aristiri emandako erantzunak.
La Voz de Euskadi, 1984eko Martxoak 7)*

HITZAURREA

Saio hau nobelarik baldin bada, edo, ez dakit hau, nobela hau, apokalipsi garbia ez bada, izan ere, nobela bat al da obra hau?

«Novela antzekoa», zeritzon L. Mitxelenak arestian Leturia-ri eta «novela antzekoa», berriro, Peru Leartzakoa-ri urte batzuk geroago. Txillardegiren nobelarekin beti egon dira problemak. Eta, berriz ere, kritikoek eta katalogazaleen batere ardura gabe, Txillardegik, berak behar zuen bezalako jeneroa sortu du eta berak konzebitzen zuen bezalako «nobela».

Bai, nobela bat duzu hau.

Txillardegiren nobela bat, nobelatasunaren mugan. Kontzientzi azterketa baten muga. Apokalipsi baten muga. Ipuin bat, orde, ez da. Kontakizun bat. Abentura bat. Hasiera puntu batetatik bukaera batetara doana, istorio artean.

Ez da puntu mikroskopiko baten sekzionamendu mikroskopikoa ere; hitzetan, esalditan, ebakitako edo-

zein errealitate puska. Edo, gutxiago, espresabideen beren abentura bat: espresabideak, bideak dira berriz ere, eta norabait ailegatu nahi dute. Guzti horretan, Txillardegik, betiko bere moduari atxeki zaio, betiko bere konzepzioei leial, zer den idaztea, zertarako den idaztea, etab. Hori dena baitago nobelaren konzepzioan inplikaturik.

Txillardegik euskal nobela modernoa abiatu zuenetik, 56an, hogeita piko urte joan da. Nobela hura uhin haundia izan bazen, gero ere izan dira uhinak. Nobela-gintza modu berri batek, bereziki, arrakasta izan du —Saizarbitoriarenak—, «nobela modernoa» hori eta horixe bakarrik dela, jendearen artean inpresioa zabalduz, kritikoren batzuen laguntzaz, edo konplizitatez. Txillardegik «superatuta» geratu zen...

Nik ere uste dut Txillardegik «superatuta» geratu zela. Baina ez berea beste modu berri hori ez zelako, bere moduan ere aurrera aurkitzen ez zuelako baino. Ez zion bere buruari gain hartzen. Txillardegik bere nobelagintza modua agertu zuen, 50.eko urteetan; baina, gero, beste mila arazotan nahasturik, desarroilatu gabe utzi zuen. Ez zuen gehiago laboratu, zorroztu. Repetitu egin zuen.

Nobela honetan mila gauza berri dago, Txillardegiren lehenagoko obraren aldean. Txillardegik eraberritu egin du bere nobelagintza. Oraingoan, besteetan ohi zuen baino gehiago erabili ditu nobelagintza «berriko» moduak berak. Baina, agian, erabili dituelakoxe, hobeto erakusten du, horiek, teknika horiek, eta Txillardegiren kasuan eta obran, ez direla gorabehera inportanteenak, zinezko berrikuntzarik lortzeko; Txillardegik beste «teknika» batzuk badituelako bere-bereak, bere obrak bere-bere bihurtzen dizkionak, bere modu konfundiezina, berak asmatu duena eta desarroilatu duena, deskonzerta-

tzen ere gaituena ez gutxitan, eta oraingoan benetan esplotatu diguna.

Eraberriturik eta barren-berriturik ere, hau nobela «berria» izanik ere, betiko Txillardegiren huraxe da hemen daukaguna. Ez gaiagatik eta problematikagatik bakarrik; betikoaren inguruan beti. Baina bestela ere: hasieran, eskaintzak, ez dauka urruti Huntaz eta Hartaz-ko eskaintza; bukaera, Leturia-ko berbera da. Aldenik alde, Txillardegiren obra guztia obra honetan dago. Hemengo pertsonaia, bere ausentziaz presente dagoena, Txillardegiren betiko pertsonaia da. Hemengo denbora — mitikoa — Txillardegik beti borratu egin zuen denbora da; gogora Leturia: udalen, uda, udazken, negu... Ez dago: denborarik. Ez dago pertsonaiarik. Akziorik ez dago. Espaziorik ez dago. Espazioa irreala da («Zerubide»!). Denbora irreala da... Beraz, Txillardegik, ezagutzen genizkion bere karakteristika formalak, ez ditu abandonatu, guztiz radikaldu egin dizkigu, estremismo-raino. Nobela egiteko —desegiteko— modu bat da. Baina, barrurago, Txillardegiren konzepzioak dira, gizonaren, existentziaren, etab., nobelak holakoxea izan beharra behartzen dutenak. Existentziaren konzepzio bat da, nobelaren konzepzioa sostengatzen duena.

Egia esateko, ez zait asko gustatzen eskola ohitura hori, alegia, nobela konzeptu bat hartu, nobela zer den, arrunt, orokar, edozein nobela eta nobela guztiak, eta eskuin-ezker konparaketak egitea. Gereñoren nobela eta Urkizuren nobela. Saizarbitoriaren nobela eta Txillardegirena. Dena da «nobela» eta dena kriterio berdinekin epaitzen da. Gauzak konzeptuekin neurtu. Eta zerekin neurtzen dira konzeptuak? Leturia bere gisako nobela da; 100 metro, ordea, nobela izango da edo ez da, ez dakit eta ez dit inporta, baina aldeztu aurretik denok

garbi dakiguna, da, beste gauza bat dela zeharo. Beste gauza bat. Kafesnea eta bisigu errea. Bakoitza gauza bat da.

Leturia idatzi den moduak berak indikatzen du, hau, nobela hau, holaxe izateko arrazoi askorekin sortu dela, arrazoi horiengatik dela holakoxea, eta ez daukala holaxe moduzkoa izan beste erremediorik, tankera aldetik, bere izateko arrazoa —hots, konzepzio estetikoak, filosofikoak, sozialak eta direnak direlako denak— eta bere izaera osoa galdu gabe. Leturia den «hori», horrelakoxea izateagatik da hori. «Hori», bestela, ez da hori. Eta nobelagintza berriena «hori» ez bada, eta nahi ez badu izan, guri ederki iruditzen zaigu; beste gauza bat da. Beste konzepzio estetiko, filosofiko, inguru bati erantzuten dio.

Txillardegik bere moduaren barruan jarraitu du honetan ere. Ez dago nobela bat, nobelagintza modu bat. Nobelak eta nobelagintzak daude, modu diferenteak (eta orain, euskaraz, badugu, zorionez, nobelaginza modu bat, edo bi, edo hiru baino gehiago). Ez dugu esango Txillardegik bere modua hasiera-hasieratik perfektu zerabilkienik ezta gutxiagorik ere. Txillardegiren nobeletan, hutsak eta defektoak bilatu nahi zituenak, neke haundirik gabe aurki zitzakeen (gramatikalak ere bai, nonbait: Orixek halako ehundaka ateratzen zizkion!). Baina Txillardegiren nobelagintzako hutsak, bere moduaren barruan, ez arras bestelako modu baten aldean, ikusi behar dira huts bezala. Nola eta ez dugun, behintzat, nobelagintza modu bat beste gabe eta erabat hobesten. Bestela, modu batetan oso inportante izan litezkeen gauzak —elkarrizketa muntaketak, plano konbinatuak, etab.— izan litezke inportantzia haundi gabe ko alderdiak bestean, honen desarroiloak beste lege ba-

tzuei obeditzen dielako, beste elementu batzuen desarroilo esijentziaz. Esan nahi dut, esate baterako, ez dela ezer kostako karaktere estudio hobeak edozein nobelatan aurkitzea Txillardegirenetan baino, seguru asko; baina, kontua da, karaktere estudio zorrotz baten premiarik ba al duen Txillardegiren nobelak, ala hemen, beharbada, sobera legokeen. Beharbada nobela berri honek argirik ematen digu, lehenagoko Txillardegiren nobelagintza juzkatzerakoan ere, gure ikuskerak perspektiba zuzenera itzultzeko. Uste baitut, Saizarbitoriaren agerpenak piska bat denok liluratu gintuela, guztiok modu berri honetara eskusiboki samar begira jarritz, nobela moderno bat egiteko bide hori besterik geldituko ez balitz bezala.

Txillardegik, bada, egin zitekeen modu bakarrean egin du bere moduaren legitimotasun probaketa: bere modua desarroilatuz, perfektzionatuz. Ezerk poztu bagaitu, horixe izan da: ikustea, zenbat fruktifikatu duen Txillardegiren nobelagintza, bere kontrarioa zirudienak. Ito egingo zuela, beldur ginenok —euskal literaturan, sarri, modu berriak aurrekoa itoaz bakarrik ailegatzen dira— aitzitik, eman dion laguntza eta bultzada, zelebratzen dugu. Txillardegik hartu egin du desafioa. Gogor egin du, egin ere, bere aizkora saioa. Inoiz egin duen bikainena. Eta esperantza sortu digu, berea ezezen, Saizarbitoriak errepresentatzen duen nobela berriak, mehatxu bat izan zitekeenak beste nobela moduentzat, euskal nobelagintza guztiaren eraberrikuntza eragin leza keela, bazterrerazi edo absorbitu ordez.

Txillardegik etapa berri bat hasi, baina bukatu ere berak egin zuela uste zuenari, eta ziklo bat hertsu zuela esaten zutenei, honoko nobela honek besterik erakusten die.

Eta ez dut esaten, Txillardegi, honekin, bere moduaren perfekziora heldu denik (zer ote da hori?). Bakarrik, desarroilatzeraz heldu dela. Bere modu horretan mila forma zahar eta berri entseiatzeko problemarik batere ez dagoela, erakutsi du, irudimenik izanez gero, eta horixe nahi nuen seinatu. Nobela modu batek ez duela beste bat kondenatzen. Txillardegi bere moduaren barrutik aritu da. Barrutik egin du eraberrikuntza. Nobelak bere baitan izan ditzakeen alderdi positiboak eta negatiboak xehekiago aztertzea, ez da hemengo eginkizuna.

Beraz, funtsean lehengo bide beretik dator. Txillardegiren betiko bidetik. Baina, pertsonaiarik, esate baterako, nobela honetan ez dago... Egia da. Meditazio hutsa?... Baina ba al zegoen pertsonaiarik beste nobeletan ere? (Elsa Scheelen piska bat aparte geratzen da). Pertsonaiak al dira Peru hori eta Leturia hura? Beti ere atentzioa ematen zigun, Txillardegik bere pertsonaien desarroiloa arras deskuidatzen zuela. Beren izen eta deitura eta guzti dena mozturik hutsa, itxura emateko, pertsonaia topikoak ziren. Anonimoak. Autonomiarik batere gabekoak, hobeto esan. Autoreak bere gogara zerabil-tzan, txontxongilo antzean: nahi zituen bezala aprobe-txatu, eta gero hiltzen utzi, gehiago behar ez zituenean. Haien presentzia ausentzia bat zen. Itxurazkoa zen presentzia. Oraingoan pertsonaiak, edo pertsonaia bakarra —bere ausentziaz presente— osoki desagertzen bada, edo oroimenen eta gogoeten urgaineko irudi errainua bada gehienez ere, argitasunik ematen digu, nik uste, beste pertsonaia haiekin ere, izan eta ez izan artean, zer gertatzen zen: bere nobelaren karakterean, estorbu bat ziren, Autorearentzat, laguntzarik adina. Autoreak, ez zituen desarroilatu nahi, ezin zitzakeen desarroila. Bere nobela desfiguratu baitzioten bestela. Bere «gau-

za» galduko zioten. Eta «gauza» zen protagonista. Autorea ez zen interesatzen ezinbestean asmaturiko pertsonaia horietaz, bere «gauzarako» behar zituen baino gehiago.

Leturia-n jadanik, nobelako bai argumentua eta bai protagonista, Leturiaren gogoetak zirela, izan genuen susmoa. Ideien desarroiloak azken burua jotzen zuenean, pertsonaia —aitzakia hura— utz zitekeen hiltzera. Ideien desarroiloa hiltzen zuen.

Esku artean duzun nobela honetan, konbentzio hori ere kendu egin da, pertsonaiarena. Horrela ideiek hobeto eta garbiago aurkitzen dute pertsonaia, protagonista, berak bilakatzeko bidea.

Hemengo pertsonaia anonimoa, Zarathustra berri hau, bere narrazioa da. Izan, esaten duena da Zarathustra. Bere gogoetak. Pertsonaiak, pertsonaia bezala, ez du deus kontatzen. Ideietan bizi da.

Gizona —ulertu uste izan dugu maiz, Txillardegi irakurtzerakoan— ez da ezer, kosmoaren aurrean baka-rrik dago, hutsik dago, ez du izenik, ez du presentziarik. Bada; baina gehiago da, ez dena. Gizonaren konzepzio bat dago, noski, nobelaren oinarrian. Txillardegirena, beste zenbait aldiz eta lekutan ere azaldua, simbolo artean dabilkigu oraingoan. Batetik nobelaren egitamua bera eman du, oraingoan, giza konzepzio hark: kontzientzia galtzearen eta berriro eskuratzearen arteko muga-mugan desarroilatzen da nobela hau. Bestetik, errealitate bikoitz batez betetzen du nobela, nobelan errealitate bakoitza: itsasoa, lehenengo, itsasoa da, Gethari ondokoa edo Muitza azpikoa; baina, gero Itsasoa da, letra haundiz. Lakua, lehenengo, Soustons-go lakua izan daiteke, ahatez eta txalupaz; baina, gero, gizonaren zorion sentimendu bat izan daiteke, edo

gizaseme kaskar mugatu hau berau. Eta, nobelan, errealitate biak konfunditu egiten dira abil-abilki. Errealitate batetan zoaz eta, bapatean, bestean zaude. «Gizona» bera, konzientzia galdu, ez galdu dabil, «basamortu hai-zegabe eta ezinago gogor horren ertzean».

Haize, basamortu..., sinboloak. Beste nobeletan parkea, etc., sinboloak ziren bezala. Baina sinboloak badi-ra, ez da esan nahi, errealitaterik ez direla. Aitzitik, sinboloak dira, horixe da beren errealitatea. Zer da bizitza, ametsa baino? Gizona, alegia baino?

Hil eta gero segituan —baina heriotzak ez dauka fisikoa izan beharrik, heriotze metafisiko bat izan liteke, herioze mistikoa, nirvanara sartuz edo bezala—, lehenengo momentuan, hil eta gero, gizonak nondik datorren gogoratuko balu bezala da. Denbora ere, beraz, ez da denborarik, pasatzen denik, etortzen denik, egon dagoena baino, dena batera presente. (Leturia-ko denbora ere gehiago zen sinfonia batetako lau tenpoak). Denbora, nobela batetan, ehun metro korritzeko segunduen espresio minimoetara herstu daiteke, banan-banan kontatzeko puntuetara; orduan, segunduak berak, denbora, kasi irrealitasuneraino ebakia, akzio bihurtzen da. Edo denbora denboragabetasunean ur daiteke; orduan, akzioa ez da denborazko lerroetan mugitzen, infinitoan bezala baino. Hildakoaren erreinutik atzera begira, hobe —erreinu hori ez baitago nobelatua— bizitzan partizipatzen ez duenaren denboragabetasunetik begira, ez dago propioki orainik eta gerorik. Zazpi egun dago, edo zazpi ordu, zazpi, edo zazpi bider zazpi, berdin.

Zazpi, zenbaki mitiko-sinbolikoa zen jadanik egip-totar, babilonio, persa, hebreo, grekoentzat: zazpi egu-netan egin zen kreazioa eta zazpi ziren Greziako jakintsuak; zazpi munduko miresgarritasunak, zazpi itsasoak,

zazpi infernuko zirkuluak; zazpi ate zuen Thebasek, zazpi beso kandelario liturgikoak; zazpi dira Jesukristoren agoniako hitzak, sakramentuak, Izpiritu Santuaren dohainak, bekatu kapitalak; zazpi dira koloreak, eskala musikaleko notak, asteko egunak...

Apokalipsia gogoratzen du nobela honek, hitzez hitz, lerroz lerro, irudiz irudi. Apokalipsi batetan denak babilio sinbolikoa du: ikusten denak, esaten edo egiten denak. Zenbakiek, gauzek, desarroilatzen diren ekintzek, pertsonaiek (hemen, haien faltak), animaliek, paisajeek. Kapitulu banaketak. Apokalipsi batetako hizkuntza mitologikoa da, enigmatikoa. Estiloan bertan, makina bat aldiz, Daniel, Ezekiel, Joanes patmoskoa ezagutzen ditugu, laino artean bezala, testuaren atzetik.

Eta nobela guztian zehar, mugagabe eta mugatuaren arteko dialektikan, borrokan, Tekoan artzain zen Amos profeta zaharraren intziria entzuten dugu eta Iahweren orroa:

*Jaunak Siondik orroa dagi,
Jerusalendik deihadar...*

JOXE AZURMENDI

Itsaso bareaz
Itsaso zabalaz
Itsaso batergabeaz
Itsasoaz
etsi ondoren
osotara
etsi;

... eta apalki eta zuhurki
beren giza atsedeen bakartzat
arrastiri laburretan...
arrastiri laburregiotan...
laku isiletako olerki iheskorra
tantoka tantoka
edoskitzera deliberatu duteni.

... Eta aldegin egin nuen, horretara, geroago eta aldegino, geroago eta urrunago.

Eta beti ere haratago, eta beti ere urrutirago hastandu nintzen; eta oinazeen eta deihadar etsien mortuan arrunt lekoreraino heldu ere bai... baita ezein ihesle inoiz iritsi ez den parajeraino...

Eta ezinbestezko lehorralde beldurgarri haiez bestalderaino ere heldu nintzen ihesaldi ero hartan; azkeneko landare-oasi eta hondarrarte urrunetarik ere harago... ihintzak inoiz ezkotu ez dituen eskualde kiskalietan barrera... bakarrik, bakarrik, bakarrik...

Eta koloreak oro historik, arreturik, nahasturik, eta beren zertasunik ezean baturik ikusi nituen han; hala-ko errauts lañoa oratzen baitute denek zakarrondo koloregabe hartan.

... Eta gainditu egin ninduten alimaleko nekeek; eta atsedeen unerik batere ez darraien neke dorpe horiek berak arraildu eta funditu ziren...

Eta, bakar-bakarrik, edozertaz soildurik, guztiez gabeturik, azken desira eta esperantza izpiak berak iraungi eta deuseztu beharrak diren eskualde hartsu eta okaztagarri hartako atarian gertatu nintzen...

Ezen haraino, bai, harainoxe, eraman baininduen dilindan neure giza-patuak; azken buruan izakiak oro berak eramaten dituen eran.

... Eta, ezin bestean, ni ere, beste guztiok bezalaxe, zu zeu ere gertatu beharra zaren bezalaxe, haizeaz bestaldeko basamortu haizegabe eta ezinago gogor horren ertzean kokatu ninduzun; neure buruarekin ez besterekin bakarrik luze, lantsu, hits, etsian...

II

... Baina, aspaldiko partez, bekokia hotz eta oinak
bero atxeman nituenean, neure ingurura begiratu nuen.
Eta espero ez nuen bake-oasi hezearen hizla somatu.

Ba bide zetorren egun berria!
Eta arran-itsaso bat entzun nuen
eta pinu-adaburuak haizean kulunka ari ikusi
eta baso ilun zabal bat gau ilunean.
Baina, ondikotz,
bazihoan eguna!
Eta...

III

... Eta, berehala, minutu baten buruan agian, ilunabarra somatu nuen Soustons-en.

Bake osoa lakuan.

Osoa diot; eta ezer ez diot hitz bakar horretaz, harelere. Lokamuts leize haren arabera, Soustons-en topatu nuen bakearen osoa sendi araztekotan, hitzak oro ezertxo ere ez baitira.

Arrats geldian, isilpe sakonean, eta lakuaren hegian bertan, txalupa berde bat ikusi nuen, lo antza. Eta hantxe ere ikusi nuen, alboan, babes emale, neure gaztaro urru-nean bezala, egurrezko tranpala berbera: isilik, abandonaturik, hutsik.

Eta oskiak erantzi nituen; eta, zangoak dilindan, eseri egin nintzen, urgaina ia-ia oinetako behatz muturrez ikutzen nuelarik.

Eta esertzean (aspaldidanik horrelakorik ezer ez senditurik!), berotasun uhin harrigarria nabaitu nuen iztar-atzeetan eta ipur matrailetan, eta, bere baretasunean, atsegin erotiko iruditu zitzaidan.

Eta surangilen eta muskerren egutera-nahiaz oroitu nintzen.

Eta, lakuaz bestaldera, Azur-ko txabola bitxiak ageri zitzaizkidan.

Eta bakea senditu nuen. Bakea, bake ederra, bake baketsua. Eta arnasa, aspaldiko partez, neure atxeman nuen, eta neure zerbitzuko.

Baina tristura ere senditu nuen.

Zeren-eta Soustons-en dena baitzen eta baita igarokorra; eta arrastiririk luzakorrenak berak ere, iheskor gertatzen baitira han, eta labur, eta txinparta huts. Eta

areago nire asaldu-tarte urri hartan.

... Eta, horretan nengoelarik, zakur beltz handi bat hurbildu zitzaidan; eta laburki begiratu ninduen. Laburki, baina begietara.

Eta zirrara ikaragarria senditu nuen bihotzean. Heriotzara bidean abiatua baitzen orduan ene zakur eder gizarajoa. Eta, saminki, zinez, oroitu nintzen hartaz; memento haietantxe, mihi lehor zurrunaz, arnas hestuka, zoko ilunen batetan, amaitzen ari baitzen... Hura, ene zakurra, ene anaia hobe, heriokide, bakardadeen bakardadean barrena joaten ari baitzen... Eta, ezintasunean, haren begirada otzanaz oroitu nintzen, eta haren hanka leial baldarraz.

Eta laku barearen bake ezin ederrago hartan, haren oinaze isil alferretan tematu nintzen ni; ene zakurra, eta abereak oro, eta alimaleak oro, eta gizakume jaio garen guztiok ere berdin, isiltasun osoan eta alferrik hiltzen baikara, nor bere leizazuloan, nor bere bakardadean. Galaxiak berak, miloika urtetan barreneko beren zirimola eskergatan, sortu, eta trinkotu, eta lehertu, eta deuseztu alferrik egiten diren bezala.

Eta nigana hurbildu zen zakur beltz hura, jostari; eta han hemenka pitin bat ene ingurutik ibili ondoren, bazkaldegi bakartiaren aldera joan zen: zalu, bixi, batere nekatu gabe. Osasun betean!

... Eta, nigandik urruntzen ari zelarik, eta nik bera begiratzear, harritu egin ninduten bapatean lakuaz bestaldeko «Le Lac d'Azur» zeritzon ostatuko ttuturruek; eta, ustekabea, zeharo ninduten laztu eta ikaratu!...

... Ezen, usterik ezean, tankera hartakoxe ttuturru bitxiak ikusten baintuen nik neure barruan, madarika-garri, ostatuko dorretxoei nagusitzen ari. Eta kanpoko itzaldu egin bide zen, eta ene barnekoa arras indartu...

Eta han, haurtzaroan, erdal saeta arrotzen artean, Donostiako kaleetan gaindi ikusten nituen ttututurruak, mamu mordo gisa, herrenkada sakratu azkengabetan. Me-lopean kantari, han zihoazen txorimalo multzo gisa: more, eta beltz, eta gorri, eta urdin, eta berde... eta gorri, eta hori, eta gorri, eta hori...

Inauteri galanta hura! Baina ezin esan, ezin pentsa ere horrelakorik: bekatu berehala, eta ifernu, eta madarikazio.

Eta lardaskaturik gogoratu zitzaidan haurtzaroko Donostia arrotz hura, liturgi-soinuz eta intsentsu-usainetan itorik. Eta ttututuru sakratuak, omen, kaleetan barrena joaki:

— Rindamos pleitesía! Rindamos pleitesía! Rindamos pleitesía! —behin, eta berriz, eta mila bider.

Eta madarikatu egin nituen neure indar-kondar guztiez!

Eta Itsas-orroa entzun nuen orduantxe, neure ohe-runtz hurbiltzen ari; eta dardar jarri nintzen. Ostatu txikiko ttututurruak lakuan ibiltari: «Fede apurretako horri: jaiki hadi!». Jiratu egin ziren denak batera, ilara osotan batera; eta niri begira paratu ziren.

Hura itobeharra!

Makilak bailiran zerabilzkiten kolorezko ttututurruak zilarrezko haga-gurutzeak; eta elkargainka pilatzen ene belarrietan haien mehatxuak, lizunkeriak eta zantarkeriak oro. Eta gero oihu pozointsu hura entzun nien: «Muérete, cerdo masónico de la pútrida horda!!».

Suntsitua zen lakua.

Eta begiak bildu nituen...

... Baina etsipen guztizkoan nentzalarik, berriro ere

bakea eta isiltasuna nitaz nagusitzen zirela erreparatu nuen. Pozaren handia!

Eta, herabeturik ere, polliki polliki zabaldu nituen neure begi minduak.

Eta hantxe, geldi, bere bake osoan, lakua betetsi nuen; eta lakuaz bestaldean, bazkaldegiko ttutturruak ikusi nituen: etxegintzazko apaingarri bitxi, baina ez ibiltari...

... Baina Soustons eta Azur-ko giroaren geldi bareari zerion edertasunari, halako behazun kutsu mingotsa nagusitu zitzaion, gero eta osokiago; olerki giroa piskanaka hondatzeko eta funditzeko moduan.

Eta lakuko bake eder hura, hartara, dastatzen hasi ordukoxe, pozoin bihurtu zitzaidan, eta hamaika gora-gale izugarriren iturburu. Eta zorigaiztoko guztiekiko, senditzen duen guztiekiko, bizi den guztiarekiko... den guztiekiko agian, irain basa eta labankada doilorra irudititu baitzitzidan lakuaren baretasun aparta.

— Lakua ere ez? —bururatu zitzaidan oinaze betean.

Eta lakuaren urak, ezari-ezarian, estalzen ninduela irudititu zitzaidan, eta zuhaitzak eta ostatutxoa bera, urgainaren gainetik izkutatzen zitzaizkidala. Eta urak goitik eta beheitik inguratzen ninduela.

Eta izutu egin nintzen.

Ostatuko ttutturru zuri gorriak ere, zirkinik egin ga-be, ni bezalaxe urperatzen baitziren.

IV

... Eta, asalduren ondoren, berriro loakartu nintzen.

Eta hau entzun nuen neugan, arnasarekin batera nahasirik, eta arnasaldiarekin batera, etorria bera agortzen bide zelarik:

goiz geldi epel hartan

goibel

goiz geldi epel hartan

txit urrutitik

goiz geldi epel hartan

Itsas-hegi bakartian

goiz geldi epel hartan

Maindireek kiskali egiten zuten ene bizkar minberatua.

— Badantzut! Badakust! Baina besterik ezin! Hau larridura! Ezta ezertxo ere besterik!

Uhin ahantziak somatzen nituen, bai; uhin ezin ahantziagoak, han, gure aurre hartan. Baina Itsasoa eta zerua, beren ilun hartan, mamitzen hasi orduko, eza-batu egiten zitzaidan ikuspena.

Eta ene barne-muinetan baino barrurago datzan ahots harrigarriak, balaka, ezin esperantzatsuago, ezin erotuago, hau idaroki zidan ordu latz hartan:

hantxe gelditu gintunan

biok

oroitzen haiza?...

geure algara beharrari

ezin nagusiturik

— Berantegi! —entzun erazi zidan zerbaitek Itsas-orroaz, lakuaren isilaldia eta ene esperantza-doia batera erraustuz.

Eta ikaragarritzko olatuak hasi ziren nigana hurbiltzen, gero eta handiago, gero eta gorago, gero eta bertago, gero eta orroatsuago.

Eta, halako batez, ur apartsuak ikutu egin zuen ene oin punta. Hura hotza! Eta ezin nik oina atzera, ezin mogi, ezta milimetro batez ere! Hura mina oinean!!

Eta, ondoren, olatu bakoitzean ikutzen ninduen urak, eta mintzen, eta zauritzen.

Eta olatuen erritmoa eta ene bihotzarena azkartu egin ziren, batera biak, harrigarriro. Eta olatuak handituz zihoazen:

goiz geldi epel hartan
goiz geldi hartan
goiz epel hartan
goiz hartan
epel geldi hartan
geldi hartan
goiz!!!...

— Besterik ez? Otoi! —erregutu nuen apalki. Eta odol beltza isuri zen ene ahotik oso luzaz.

Eta bihotz taupada bakoitzean, olatu batek bustitzen ninduen; eta, oina ikutuaz gainera, osoki ere izoztutzen, mintzen, kolpatzen. «Goiz geldi epel hartan» hitzak somatu ere orduko, berriro jela behatz minberetan; eta handiago ere mamitzen olatu berria begi izutuen aurrean.

Eta Muitza kolkora doan txirrista-harri hotzean hau irakurri nuen:

—eta bakarrik gertatu nindunan,
urrun etsipen etsian
ezin etsiz,
osotara bakarrik,
giza asmamenek inoiz
asma lezakeen
bakardaderik bakarrenean...

Eta azkenik, horma nahasi eta apartsu gisa, Itsaso eskerga altxa zen ene aurrean Muitzan, eta Matxitxakon; eta bazetorren niganuntz Ekaldetik. Eta, ihes ezin egin hartan, haizeaz bestalderako ito-behar ikaragarriak harrapatu ninduen inoiz baino zakarkiago.

Eta Muitza-ko txirristan behera atxeman nuen neurere burua, Itsasorako abiada eragabean.

Eta horretan, makineri soinua hartu zuen Itsasoak, makineri-soinua ere ene bihotzak.

Eta Muitza-ko asto itsuaz oroitzen nintzen. Eta gelako ilunean Txubillo atzeko txirrista beltzean tematu nintzen.

Eta oina mugitu ezinaren nekearen nekeaz, birrinduta, Itsasoaz eta lakuaz ahaztu nintzen.

V

... Eta, basamortu betean indarge nentzalarik, gero eta bertago, gero eta gorgarriago, ekaitz izugarrian, iceberg eskergek elkar jotzen zutela erreparatu nuen; eta, iceberg-en orroaz nahasirik, Itsas-orroa entzun nuen, zakar, espantagarri. Eta lastu egin nintzen ordu hartara arte antzeman ere ezin nezakeen heineraino.

Eta hotzikara batek inarrosi ninduenean, arratsa freskatzen hasia zela ulertu nuen; eta maindireak bildu nahi izan nituen neuregana, azkar, ezinago azkarki, iceberg-en elkar-hausketen zipriztinak ohera sartu baino lehenago.

Baina berantegi.

Eta burdina gori batek labetik atera berrian kiskal dezakeen eran kiskaltzen zuen ene bekokiak; eta hormazko beiratxo haiek zakarkiro pausatzean, labankada gupidagabeek igarotzen zituzten ene garun-barne minberak.

Eta iceberg-ak madarikatu nituen.

Eta Mendebaldera begiratu nuen; eta Txubillo atzeko txirrista beltz luzeak ikaratu ninduen:

— Muitza! Muitza orain?... Aldapa horren gaitza!!

Eta, Iparraldean, bare, zabal, baztergabe, Itsasoa ikusi nuen.

— Ez!! Ene! Ene! Harrokadi behere horretara behar... eta han... zausk!

Eta Muitza-ko kolkoan, eta Tximistarri-raino eta are Itsaspe-raino ere, asetzeko moduan eta ikaragarrizko oihartzunetan errepikaturik, hau entzun zen:

— In nomine Patris, et Filii, eta Spiritu Sancti... ego absolvo... ego absolvo... ego absolvo... que el Señor mi-

sericordioso perdone vuestras hediondecas rojas...

Eta Muitza-ko txirrista more-beltzak erantzun egin zuen otoitz hura mila soinu ñabarduraz.

Eta giza-garrasien ilarak ez zuen beleen kantuaz beste azkenik izaten. Eta gau hartan guztian zehar, Bakedanotik Zudaire-raino, eta Amezkoa osoan barrena eta Igeldo eta Talaimendi-raino, asto itsuaren arrantzak eta mila anaia maitatuen deihadar beldurgarriak entzun ziren.

— Utikan, Moniko!! Utikan, madarikatu hori! — esan nuen—. Hilko ahal haiz basamortu honetan bederen! Utz nazak atsedetera, zerri horrek!

Baina Lezaun urrun zen; eta areago ene haurtzaroko Lezaun hura.

Eta Muitza-ko kolkoa baretu zen...

Eta Txubillo atzekaldeko txirrista beltza begiratu zuten berriro neskatilek eta mutikoek, goiko zubi gorenetik, karruseletik, beti ere izuturik; baina laister ere karrusel-bideko tunelerako aldapan behera gaitzean ahantzirik. Eta mila algara zalapartatsu gaztek urratu zuten egun hartan ere Txubillo-ko arrastiri harrigarria.

VI

... Usterik gutxienean, bakea sortu zen ene kaskoan, bake apurra bederen; bake sakona geroago, eta osoa, eta barea, eta gaitza azkenean. Eta bakegune bitxi hartan, argi txinparta bat piztu bide zen ene aurrean; txinparta izanagatik, txinparta luzakorra; eta txinparta ezin laburragoa batera...

Eta aidean barrena atxeman nuen neure burua, hegazkin baketsu batetan hegaz.

Eta elurra ikusi nuen eskuineko leihatila borobiletik: elurra Iparraldean, elurra Hegoaldean, elurra Ekaldean, elurra Mendebaldean. Elurte itzela zinez: zuri eta itsugarri dena nun-nahi.

Eta Itsas-ertzean, han urruti, behereko lurralde zurituak bukatzen ziren lerroan bertan, urdin zabalaren hegian, Donostia ageri zen. Ikusi baino somatu egin zitekeela esan behar nuke, ñimiño-ñimiñoa, bere istilu eta arazo guztietan punttu xume bilakaturik. Eta Iparralderago, tantoka gisa, Koskenea somatzen nuen, eta Getharia maitatua; eta, lakuetan gaindi elkarren segidan, Hossegor, eta Soustons, eta... Eta Mendebalde-tik, berriz, mutturtxo ezteus iduri, Matxitxako ausarta ikusten nuen, eta Gaztelugatxe gurtua, eta Urdializ galdua...

— Bizi osoa da joan! —barne-muinetan entzun.

Eta harrigarriro baretu nintzen.

Eta den dena ametsetan baino azkarkiago senditzen nuelarik, eta hegazkinaren motore-zarata etengabe eta berdinean, neure buruaz ere ahaztu nintzen...

... Handik laster, ordea, gelditu egin ziren motoreak.

Eta behera eta behera abiatu zen ene hegazkina, jiraka, jauzika, haizeak eraginda hostoak lurreruntz Azaroan abiatu ohi diren antzera.

— Nik ez nahi behera-behar hau!

Baina hegazkina gero eta azkarrago eta kiribilkatua-
go zihoan. Eta elurrek eta neurririk gabeko hotzek in-
guratu ninduten. Dena zuri, dena hotz; dena beltz
segidan.

— Zabalaitz! —hautsi nuen isilaldi bitxia— Haugi
otoi!

Baina nekez entzun uste nituen arran-hotsak, urrun-
duz zihoazen nigandik; eta Haizkorri, eta Aratz, eta Alo-
ña, eta Malkorra, eta Urbixa-ko belardi zoragarriak oro,
arran-hotsekin batera, bazihoazen nigandik...

Eta Muitza-ko txirristan behera banindoala ulertu
nuen, Itsas aldera nindoala fite!

— Ez!!

Eta kolpe izugarri bat senditu nuen, horretan, he-
zur eta errai guzti guztietan.

... Eta, handik denbora luzera (baina luzea ote?), be-
giak zabaldu nituen, eta deusik ez nekusan.

Eta belarriak ernatu, eta ezer ez nentzuen...

Itxuretatik at bide nentzan, hotzaren hotzaz eta be-
roaren beroaz gainditua. Irudipenen kaleidoskopioa gel-
diturik.

Eta isil-eremu argigabe urrun hartan, ezerk ere ez ze-
rauntsan: ez haizek, ez xirripa jariok, ez giza deihada-
rrek, ez... ez Itsas orroak ere!

Ez zuen bake gaitz eta itsaskor hura zinez ezerk ere urratzen. Isila eta hutsa, beren huts eta isilean, elkarren kide ziren han, eta gau azkengabearen mami bakarra. Bihurbiderik aurkitu ez zaion bazter hits bizigabearen atarian nengoen. Dudarik ez.

Eta nor hel eta nor dei ez jakin hartan, lasterka eza-batzen eta eteten ziren nigan azken oroitzapen izpiak oro, herrenka; eta aguroegi mikazten ere irudirik atseginenak.

Eta geroxeago nakar gelditu nintzen, denekiko uzkur eta soraio.

Oinazeetan itoa, edozeri buruz gogaitua; ene barnea deusek ere kilikatzen ez hunkitzen zuela. Sendiberratasuna bera errotik erauzirik eta xehaturik bezala.

Eta basamortu beltz hitsa nagusitu zen nitaz.

Lokamutsen luzeegiak, gogorregiak eta etsiegiak, nunbait, ni ere idorturik, ene arimako hezetasunak oro zeuden eihaturik; Sahara edo Kalahari-ko hondar zurrunbilo kiskalgarriek itzalguneke azken ur-tantoak lurrun-erazi ohi dituzten bezala.

Ikarak, asalduek eta lazturak berak, behera-beherrari datxekion goragale bortitza bera, ez-antsiatuak ziren, errendituak, hormatuak, hilak.

Neure bihotzondoan deusik ez. Ezta «ilunpe horretara ez» birresateko gogorik ere. Ene barruan dena hotz, dena karroin, dena ezantsia. Oka ondoan bezala, behazuna nuen erruz erraietan eta estegorrian, eta ahoan kerua; baina bihotzean... hutsa!

Bai mina biziendoaren zaporea!

Bai lehorra azken Itsas-haize balaren ondoko lehortea.

... Eta oinaze etsien istinga kiratsean barrena abiatu nintzen, eta unadura-mota guztietan barrena; eta haragiaren dolore jasangaitzen mortuan zehar arrunt urrutiraino.

Eta azkeneko oinaztar orroak ere utzi nituen oso, han neke-zelai behere kuttun hartan.

Eta gelditasun hila topatu nuen azken buruan; eta isilpe ezinago trinkoa. Eta giza-arrastorik ez inun, eta bizi-aztarnarik ere ez. Betidanik baititu irentsiak hutsarte beltz hark giza-garrasirik lazkarrienak eta ozenenak berak; eta edozelako bizi-oinazeen oroitzapena bera ahanztzia baitago han, ezerezaren osoan. Isilezko harlosa gardenaren geldia!

Eta, urruti-minez, eta galdu-ondoko min ikaragarriaz, hara baino lehenago neure sorleku behere hartan entzun ohi nituen haize-bala ederrez oroitu nintzen. Haize-bala haiek, belardiak, eta galsoro horiak, eta zuhaztiak, tarteka laztantzen ari zurrumurruz.

Haizeaz bestaldeko gaua, masaila epelik gabea baita. Are okerrago ere: haize-balarik batere gabea baita!

Zeren haizea bera, ene adiskide min hori, haize mehea, haize ilaun aldakorra, ene bihotzaren anaia bizkia, giza-muinaren hatsa eta irudia batera, gelditua baita han. Zeren gizonak inoiz ezagutuko ez duen bazter hartan, Iraileko arratsalde argitsuetan hosto histuak eragiten dituen olerkari apart hori, haize iratzarlea, haize sortzailerlea... gelditua baita han, arras!

... Eta haizeaz bestaldeko basamortu gaitzean sartu nintzen, horretara, neure buruarekin ez besterekin bakarrizketa hits eta etsigarrian, handik atzera bihurtzeko esperantza izpirik ere gabetanik.

... Eta horretara, gelditurik, zurrundurik, azken desirak iraungi beharrak diren eskualde okaztagarri eta

hartsu hartan barrena abiatu nintzen.

... Eta atsedan unerik ez darraien neke dorpeek gain-
ditu egin ninduten bakardadean.

VII

... Eta beranduago, gau minean nik uste, oso lozorro sakonean, nazka eta higuin guztien azpiko zola berean, izai baten adaburuan begiratu nuen azken erlojua; eta hogeita-bostak ziren.

Eta garnu usain itogarria etorri zitzaidan neure gorputzaren aurreko aldetik. Nigandik etengabeaen garnua isurtzen eta usteltzen ari bailitzan.

Eta hauspo beldurgarri bat gelditzen ari entzun nuen, antzinako denboretan baforezko lokomotora zaharrak aldapa erpinetan gorakoan moteltzen eta gelditzen zirenean bezalatsu; eta zeharo gelditurik ere somatu nuen segidan.

Eta miloi bat euli ikusi nuen, garnu ustelaren kira-tsak zoraturik eta errabiatuak antza, izugarritzko zurrunbiloan jiraka eta jiraka, burrundara sorgarrian.

Eta eulitzarrok berde, eta urdin ziren... oso berde, oso urdin... denak lodi, denak txit ditzirante... gero eta lodiago eta ditziranteago...

Eta Itsasoak...

... Sekulako trumoiek eta ihortziri etengabeak astindu zuten nire gorputza, gau minean betirako zetzalarik.

Eta Itsas-orroa espantagarriak esnatu zuen, eta esnatu ninduen.

Tximisten argiune laburretan soma nezakeenez, bazihoan Mendebalde aldera, ene larria!, Iparburutik Hegobururaino luzea zen uhin beldurgarria; eta alimaleko belatzarrak eta erroi beltzak zerraizkion. Bazihoan nigandik mendi urtsu hura, horma nahasi eta apartsu gisa; eta bazituen ehun bat metro gora, berrehun, mila, nik dakita zenbat? Urrunean, Matxitxako-tik at, Urdializ-tik at, munduaren erdia betetzen zuen olatuak.

Itsasoa zen: zabal, ahalguztidun, gupidagabe, nigandik urrutzen ari.

Eta neure zurruntasun osotik neure burua nekez iriteten ari somatu nuen.

Hura bakea!

Eta Itsasoa...

... Eta haize-bala hozkirriek bizkortu zuten ene bekokia.

Ezin izartsuago zegoen zerua; eta aspaldidanik entzuten ez nituen aide-txistuek lasaitu zuten ene barrena.

Eta arinki, zalu, orein izutua mazelan behera ihesi bezala... gartzelan hamasei urtez egondako presoak askatu berria den arrats ahanitzezin hartan bezalaxe... nik neuk ere, pozarren, haizea eta haizerik eza berezten di-tuen mortu lehor eta zabala gurutzatu nuen berriro; eta atzekoz aurrera eta aldapan behera gurutzatu oraingoan.

Gau hartako haizearen ederra!

Eta gaztetan ezagutua nuen osasun indartsuak berriro betetzen ninduela konprenitu nuen, eta izaririk gabeko poza jabetu zen nitaz.

Haizeaz bestalde hartaraino heldu direnek ez bestek baitakite oinazea zer den, denboraren gal-tristura norainokoa eta Lurrarekiko urrun-mina nolakoa izan daitezkeen.

Eta jasandako lokamuts aldi ezinago izugarria nigandik bazihoala iruditu zitzaidan, nola sinets edo uler ez banekien ere; eta neure kolkorako kantari hasi nintzen:

«latsaren zurrumurrua,
eta kirkir nekagaitza,
eta kuku urruna,
entzungo ditut
berriro,
eta hamaika bider,
datorren udaberrian;

eta arranen oihana
erantzule bakar,
tontorrean behin eta berriz sortzen,
eta malkorrean behera deuseztatzen
betetsiko dut
luzaroan
amilano amaigabea;

eta euri jasaren ondoan,
iratze urrina hatsartuko dut;
eta belar motx-motxezko bideskatatik
basoan barrena ibiliko naiz;
eta laku ertzeko ilunpean
txandaka musukatuko ditut
haren begi maitatuak»...

Eta hondartza bat agertu zen nigan.

Eta zabala zen, eta luze; eta muno luzeska bat ageri zen haren Iparraldean, eta etxetxo mordo bat, eta leiho guztiak hetsirik, ilaran hetsirik, harkaitzezko labar egia-
ren luzeran Itsasoari begirik gabe begira...

Eta dantza egin nuen oinutsik, bertan, eta hondar bustiaren hotza senditu ointzoletan.

Eta, hantxe, aloka urrinez eskaini zitzaidan hondar-
tza hartan, ezari-ezarian, egunargitik gau ilunpeetara abiatzen zen hondartza zabal hartan, zalaparta guztie-
tatik urruti, neure oihal-denda urdina eraiki nahi izan nuen. Eta munduari eta mundukoei pozkarioz, mespre-
txuz, herraz, gupidaz ere agian!, betirako agur osoa esan.

Eta zorion uholde batek bete ninduen. Harrokak, ur-beherakoan, urgainetik ozta agerian eta ubanare-urrin azkarrez inguratutik, eta antxeta zalapartatsuak lagun, betirako... betirako!... denari agur esan! Eta ilunabar lu-

zakorretan neure eskuez marruskatu eta musukatu egingo nituen aloka hondartsuak. Eta, goiztirietan, esku ahurretan ur kresala harturik, urrupa garratzak hartuko... Inoiz ez, otoi, haizeaz bestalderik!!

III

— Ez! —entzun nuen hondartza bakartian Itsas-aldetik zetorkidan ahots harrigarritan—. Oker hago!

Eta laztu egin nintzen erabat.

— Lakua behar huen hik zelai behere hartan; ez Itsasoa —ekin zuen bazterretako Itsas-orroak.

Eta, harridura ezinago handian, argi txinparta xume bat jalgi bide zen ene barnetik.

Eta berriro, ahots ikaragarri berbera beti ari, hone-la mintzatu zitzaidan:

— Zeru izartsu hark —oroitzen haiza?— bere esker-gan, bere desgizatasunean, izutu egiten hinduen... Are okerrago: ukatu egiten hinduen; hire hutsa hitzik gabe salatzen, hire egiaren latza gupidagabeki sendi erazten... Zerura begiratzuz gero, ezin giza-ametsei hel... Itsasoari beldur hintzaion.

Itsas-orroaz mintzo zitzaidan haizeaz bestaldeko ahots harrigarria.

— ... eta heure burua laztantzekotan, lakua behar huen hik. Nola maita ote hezakeen hik ukatzen hinduena?... Maitatu uste huenean, heure burua maite huen; baina maitatuaren aitzekian, izenean eta bitartez. Maitatu hark entzun erazten baitzizkian, baita berak sines-ten ere herorrek entzun eta sinetsi nahi hituen hitz eta agintza berberak. Maite duenak jainkotu egiten baitu maitatua. Horretaz, nola maita ote hezakeen hik heure esperantzak oro idortzen dituen?... Ezin hik Itsasoa maita. Ezin!... Lakua, aldiz, heure gorantzan beharra-go eta aproposago... eta hik nahiago ere... eta, azkenean, maiteago... Hauxe duk egia. Etsi ezak!

Hitzaldi tartetean, ez haizerik, ez Itsas olatuen arrastorik.

«Zelai beherean Itsasoaren beldur ote ni, oharkabean?» —kezkatu nintzen.

Eta, beharo urduriturik, maindirea heldu nahi izan nuen. Baina —laturaren latza!— harlosa bat topatu nuen neure alboan, eta beste bat neure azpian, biak leun eta hotz. Baina neure gainean, irribarre isilez, mila izar ñirñirkari.

— Orain ere satorraren eta akuriaren anaia bizkia haiz hi —ekin zuen gaueko ahots harrigarriak.— Hase-ra haseratik asaldatzen hinduten hi oskarbi horretxek eta aterberik ezak. Haseratik ere Itsasoak sortzen duen perlesiak jotzeko ikarak. Satorra eta akuria bezala hi ere, gerizpe bila ibili haiz, eta argi argiegien ihesi. Konturatu gabe batzutan, «cromlech»-gintza izkutuan ari izan haiz, gaztetandik azken burura arte, inguru-keta amorratuan. Hesi, mugarrri eta esparru bila saiatu haiz etengabe. Zer ezagutzen duk hik sakonagorik gizonarengan, «cromlech»-nahia baino?

Eta arestian nigan piztua zen txinparta xume eta bitxi hura, hazi egiten zela erreparatu nuen; eta bere argitasunean itsutzen hasten zitzaidala. Eta trumoiak entzun nituen urrunean; eta gaua asalduz betetzen zela iruditu zitzaidan.

... Eta goiz... geldi... epel... hartaz oroitu nintzen; eta ondoren jarraiki zitzaion gau beroaz, eta pozez bete ninduten hitz etengabe haietaz:

— Gailurreraino iritsiak gaituk gaur. Otoi! Ez sekula ahanztz ordu hauek! Ez sekula nitaz ahanztz! Hi hil ondoren ere, beti, beti ere, hi guztiek ahanztzi arren eta ahanztzi ondoren, nigan bederen biziko haiz. Eta inoiz gogaiturik baldin bahago, oroit hadi hitz hilezkor hauetaz!

— Baina biharamunean bertan —ekin zuen Itsas-orroak— luma eta etorria, batera, zeharo agorturik aurkitu hituen, eta hau baizik ez huen izkutuan pentsatu: «bart enea izan da; baina bartanixek ere da hila nigan, eta antzutua, gaztaroan barrena bizi izan ninduen olerkari hura; udaberriari, etenunerik gabe, udazkena bera bailerraio»... Eta, hondartzarakoan, ahantzi ez bazaik, hau izkiriatu huen Itsasoak utzi berria zuen hondartzako partean: «gailurrera hel, eta arroila ere bertara».

Eta ilunpeetako orroak eten egin zuen gogoeten haria; eta, erdi barreka, oraino ere harrigarriago mintzatu zitzaidan:

— Mugara hel, Eros hastan...

Eta, algara zalapartatsu batzuren ondoren:

— Gauik zoriontsuenaren ondoren idatzi hituen hitzak, zuhurtziak eta zahartzaroak erakasten dituzten hitz apartak besterik ez dituk. Piztua zuan higan Itsas-mina, eta berehala somatu huen. Eta askabiderik ez duen korapilo deabrutua loturik gelditu zuan hiretzat ere. Giza patua hori: betikotasun sakona eskatzen dik atseginak; ez ematen, ordea. Eta «ez heltzea hobe» erabaki huen. Oroitzen haiza?

Harlosen hotzak mindu ere egiten ninduen alde guztietatik.

— Ez da egia! —jaulki zitzaidan errailetatik—. Itsaso behar nuen nik... Itsaso...

Eta zero izartsuaren ederra tristagarri bihurtzen zitzaidalarik, hau erantsi nuen:

— Itsaso urdin mugagabea behar dut!

Esate beretik, ordea, sekulako oinazeek hartu ninduten goitik eta behereraino.

Eta ilunpeetako ahotsak, erantzunez antza, hau entzun erazi zidan gau bitxi hartan:

— Entzuidak ondo... Jakitea eta argi ikustea izango duk hiri emango zaian bidaia berri horren sari mingotsa. Hik badakikek. Entzun, beraz, haizeaz bestaldeko ahots hau... Itsasoa Itsasoari ez besteri zegokiok. Hiri lakua dagokik. Gizonari datxekion lakua duk hire aberria... Lakua... aintzira... Hauxe duk zuhurtzia bakarra.

Eta isildu egin zen Itsas-orroa burrunbatsua.

Eta urrungo malkorrek zazpi alditaraino errepikatu zuten haren mezua.

IV

Eta isilpe gaitza hedatu zen bazter bakarti haietan.
Eta haizerik eza erabat nagusitu...

Eta, halako batez, lehenengo argi izpi gorriskak so-
ma nitzakeen Ekaldetik.

Eta sinetsi egin nuen.

Eta hilobi hotz hartan bertan egin nuen amets, luzaz.

Eta, ametsaldi naharo hartan, aurreko urteetako ger-
takariez oroitu nintzen, ilara jorian...

Eta asaldatzen ninduen barne-argi xume berria gi-
dari, beste modu batera irizten nion behereko zelai ku-
ttun hartan burututako bidaiari...

... Ezen maiteago bainuen nik, egia esan, eta gazta-
roaz geroztik batez ere, zeru hodeitsu apala, zeru urdin
gora baino. Maiteago bainuen nik Noruega lanbrotsua,
Grazia dirdaitsua baino; eta udazken laburkorra, uda-
berri aratza baino. Eta gauza bera gizarajo apala, han-
diki hanpurusa baino; eta Kernow-ko kornikera izana
interesgarriago atxematen, New York-eko amerikanera
baino. Eta bihotzetikoago ere bai Landa-gaineko Sarral-
tzune, edo Karrantzan gorako Lanestosa harlosatsu xa-
harkituak, Plaentxia edo Errenderia fabrikatsuak baino.

Zergatik hustutzen ote ninduten ni eguzki aratzeko
egunek? Eta olerki-menez betetzen, eta etorri oparoz eta
amets urdinez, egun lanbrotsu goibelek?

Eta bezperan, eguntsentiarekin, entzuna nuen Itsas-
-orroa berbera hasi zitzaidan berriro:

— Ikusak Ekaldetikako argitasun hori: egun berria
heldu duk. Horrelako zazpi izango dituk. Zazpi, ez bat
gehiago. Balia itzak ongi; beste nehorri ez baitzaio pa-
rada hau eman.

Burua altxa nuen pitin bat. Eta harrizko gurutze pilo bat ikusi nuen neure inguru guztian. Eta ulertu egin nuen. Eta ihesari eman nahi izan nion ahaleaginean. Baina Itsas-orroak gelditu erazi ninduen:

— Hago apur batez oraino! Betirako isilduko nauk gero, ez dudarik egin. Baina jakingo baduk, entzun egin behar nauk.

(...)

— Besterik baheritzon ere —ekin zuen Itsas-orroaz mintzo zen ahotsak— eta gorrienari datxekion xoraldia pasata gero, mugarik ez duten guztien ihesi ibili hintzen hi atzerri behere hartan. Osotara etsi nahi ez izanik ere, ongi antzeman huen kakoa: Itsasoa ahantz... Itsasoa ahantz, Itsasora daramaten gal-bideak utz; eta lakuari, aintzira apal eta izkutuari lot.

Nigan dolorez piztua zen argitxo berria, kolpez haiz eta itsugarri bihurtzen zen:

— Maiteago hituen hik lakuak, muga eta ertz itzaltsuz inguratuak, Itsaso zabal hegigabea baino. Baztergabeak, ertzik ez duenak, ametsik egiteko atekarik hertsiena ere ez baitzian uzten. Muga itzaltsuetatik kanpo hartan, berriz, ametsak libro. Lañoak maite hituen, horretara, hosto-estalpe trinkoak. Oroitzen al haiz?... Ez, orde, muga barneko esparru hartan gelditzekotan; hesiaz haraindiko eskualde ezezagun eta ezagukaitz haietan sinets ahal izateko baizik. Besterik ezinezkoa zen segurantzia (segurantzia, bai, hire ustez, zoriona ikutu huen egunetik beretik), egiatik urrun amets egin nahi huen; egia hotza jakin baino, liluretan murgildu nahia-go huen; eta amets egin ahal izateko, hitz batez, beti besterik eta urrunagorik behar. Beti ere hesiez bestaldeko fruitua bilatzen ari; deserriaren «esku-latza»-ren berri izanagatik ere, beti ere at, urrun, atzerrian la-

ketago eta adosago baihintzatekeen.

— Lakuaren ukaera azaldu duzu hor! —moztu nuen nik kolpez eta goraki.

— Ezetz ba! Lañoak maite hituen hik, zuhaizpe ilunak. «Betikotasunak usainik ez», izkiriatu huen behin odol arrastoz. Ez haiza oroitzen?... Goiz geldi epel haren biharamunean, eta gau betearen ondorioz, gabezia bilatzen huen hik; ez osotasuna. Burutu ezina, eta ez bukatua eta borobildua. Obratu eza, joana, suntsitua; suntsitu beharra menturaz, nekez zuzpertzeko modukoa, biziaren ertzetik haratekoa. Gaztarotik irtenda berehalatik, goiz geldi epelari, bai borobila eman hion; arrats azkar beroari, berriz, eta izkutuan... ez!...

Erabat zurtuta nengoen.

— Zerk segatzen ditu giza-projektuak oro? Zerk ametsak oro eginkizun uzten, eta eginkizunak oro obra-kizun?

Oinazeak eta ikarak biziago eta orokorrago bilakatu ziren nigan.

— Entzun ongi! —entzun nuen—. Biharamun harez geroztik, hik Ezereza nahi huen... Are garbikiago ere mintzatuko natzaik: hire laku kuttunak ez dituk, izan, kanposantu honetxen irudi nabarmenak baizik.

Zauskada bortitz batek astindu ninduen.

— Oskarbia eta Itsasoa gauza bera dituk, aintzira eta «cromlech»a gauza bera diren bezalaxe. Guztiz duk beharrezkoa, hortaz, «cromlech» borobilak heriotzari buruzko lekuneak izatea; eta ez duk inolaz ere bidezko, alderantziz, orube moldagaitzotan harlosak eta oroitarriak borobildurarik gabe pilatzea.

Eta beranduxeago:

— Zinez dinotsat, gizonaren zuhurtzia, esan diadan horretara bil daitekeela...

Eta isildu egin zen Itsas-orroa.

Eta beldurrak berak harrigarriro indarturik, zutitu egin nintzen; eta izaien arteko bideska hertsu eta luzee-tan barrena bilatu nuen atea. Eta Ekaldean aurkitu nuen. Eta neure birikak lehertzeko moduan hartu nuen arnasa.

Hozkirria zen eguntsentia.

Eta bidari goiztar bihurturik, hiri hutsetik joan nintzen, eta azkeneko kaleak ere kurritu.

Eta hiria atzean utzi nuen. Eta bideetan gaindi urrundu nintzen. Eta atsedetik gabe ibili nintzen korrika zazpi egunez eta zazpi gauez...

Eta eguzkia mendien atzetik agertua ez zelarik, Ahüñemendi-ren ondoan gertatu banintz bezalaxe, zelai gogor harkaitsu batetara heldu nintzen. Eta, arnasa gainditzeko ere indargeturik, eseri egin nintzen:

— Zer da hau guztia?

Eta lakuetako urgainaren geldia gogoratu zitzaidan; eta tema bihurtu ere bai. Uhinik gabeko bare giro hartara bultzatzen ninduten neure arimako asalduek eta ekaitzek. Kanpoko bakeaz baretu nahi barnea... Ene itsua!... Mugak behar, mugak nahi.. mugak maite!... Baina mugak Ezereza adierazten... Heriotza nahi, horretaz, azken funtsean... Ezereza nahi. Eza!

Eta, behingoaz eta izuturik, eta zazpi egun eta zazpi gau korrika eroan eta etsian pasa ondoren, heriotza-ren erakarria eta desira izkutua somatu nuen neure nahikundeen muinean. Ihesik ikaratuena burutzean, hitz batez, ihesik egin nahi ez nuela agertzen zitzaidan.

— Sobera da! Ezin dut!

— Etsi ezak.

— Uxatzen nauenak deitzen?

Haizeaz bestalde urrunera arte ez nekien hiru hitz elkartuon egia zertan zetzan, eta ezin jakin nezakeen.

Zelai harrokatsu gupidagabe hartan, berriz, goiztiri ahazkaitz hartan, ongi ulertu nuen. Ezen gizonari herio-aurrea zinez ikaragarri agertu ez balitzaio, eta herio-ondoa ere arrunt kirats, okaztagarri, eta zorabiorik hilgarrienen iturburu, etena baitzatekeen aspaldidanik gizakate minberatu hau. Ezerezaren deia hiri, niri, denoi, gainditu ezinezko bihurturik.

— Lakua maitatuz eta hobetsiz —entzuten bide nuen

nigan— hilkorra maiteago eta hobesten. Hilkorra... be-rehala hilkizuna!

— Eta Itsasoa? —galdetu nuen brauki.

Eta zelai harkaitsu huts hartan, hau entzun zen:

— Ez hadi, udaberriari buruz hoalarik, bigarren al-diz ere nahas.

Aurreko egunetako Itsas-orroa berbera zitzaidan min-tzo.

— Esana diat —ekin zuen—. Itsasoa Itsasoari zego-kiok. Lakua duk hire aberria.

Eta oihartzun ilara azkengabetan errepikari, hau en-tzun zen eskualdean:

Horregatixek
ibili haiz hi,
akuri harro hori,
akuri xume hori...
gizarajo zozo hori,
barruki
eta estalki bila;

horregatik maite hituen hik
hesiz
eta langaz,
eta harrizko arkuz
inguraturik dauden
jauregi
zaharrak...

beti ere
beti mugatasun bila,
herabe
ibiltzen duk beti

akuria bere kaiolan
beti ihesi,
beti aperpe bila,

hi heu ere,
zeruaren hutsaz
uste
eta nahi ere baino
hobeki jabeturik,
baztergabe guztien ihesi
ibili haizelako...

Baina perpaus horien muinaz jabetu orduko, alimal-
leko hezur zuriska eta lehor mordo bat usaitu nuen, neu-
re inguruan sakabanaturik, eta bortizki lastu nintzen:

— Utikan! Otoi! Bakea behar dut! Ahüñemendi be-
here gogor honetan bederen!!!

VI

Eta begiradaz, belarriz, usaimenez, ukimenez, Itsasoaren zantzuren bat bederen bilatzen nuen inguruetan. Baina aztarrenik ere ez nuen aurkitu.

— Ez duk inoiz aurkituko —entzun nuen berriro—. Irents ezak egia, ihesi-berri horretan latza bazaik ere. Eta egia hauxe duk: ez dela lakua, hire bihotzondoan, herioaren irudia baizik. Zergatik izutzen hau honek? Itsasoa bera lilura baizik ez duk. Itsasoa Ezereza duk. Itsaso bakarra... arnasa, eta garrasi, eta latsetako zurrumurru guztien atzean gelditzen bide den hori, iraunkor, baketsu, heuk herorren barrutik erasten duan jarraitasun-lilura urdina baizik ez duk. Ez zegok Ezerezari datxekion Itsasoa baizik.

Eta isilune labur baten buruan:

— Itsasoa ez duk, izan, etsi ezak, Ezerezaren, eta Ezaren beraren, kolore-itxura urtsua baizik. Joana hintzen hi, joango dituk besteak ere, mendi horiek ere fundituko dituk mendeen buruan, eta ibaiak lehortuko, eta basamortuak urpean geldituko; eta gauza bera orain zapaltzen duan mendi-zelai harkaitsu gora hau. Dena fundituko duk. Eta lekuko isiltzat gelditzen bide den ilunpe horren izena besterik ez duk Itsasoa, belaunez belalun elkarri gizonek ikasia eta erakatsia. Bere igarokorrean, bere txinpartasunean, egon bazegok lakua: lipar batez bederen, hasperenen kide itzurkor gisa bederen, izana duk.

Zorabiatu uste nuen. Uste izan bainuen nik, luzaz, eta gaztaro guztian zehar batez ere, Itsasoa bilatzen nuela eta behar nuela, eta ene barneak ez zuela inoiz besterik ezertan pausatu uste.

Baina Itsas-orroa beti ari:

— Heroina dastatuz gero, ez heroinaz, eta ez heroinarik gabez: gezak gogait, eta tontorrak urrunkor, iritsezin... Goiz geldi apal hari jarraiki zitzaion gau goren beroak galdu hinduen hi. Gailurrera eta gero, labarrera ere eraman hinduelako, jaitsi-beharraren malkor izugarria; gizakiak oro, herrenkada azkengabea, eramaten dituen bezala. Hots, Itsas-kresala hatsartuz gero, lakua gutxiets; baina Itsasora ezin! Eta hireak egin dik. Itsasoa urrunean bederen ikusiz gero, urdin zabal geldi hori behin bakarrik betetsiz gero, kitto baita bakea.

— Ez segi, otoi! Gehiegi da dagoeneko! Otoi! Nahiago itsu izan! —nik oihu etsian.

— Jakitea dukek, berriz dinotsat, haize-bala berri horren prezioa. Hik jakin egingo duk oraingoan... Entzun: goiz geldi apal hartara behar duk berriro... eta goizaren aurreko urteetara. Geroztikakoari, uko; eta, aha-lean bederen, ahaztu egin behar. Ez zegok beste zuhurtzira biderik. Hark egokiro esan zuen: «amaren sabele-
ra behar».

Eta neure lokamuts nahaspilatsuan (baina, lokamut-
sta ote?), eta tximist azkarraren ziztuan, behinolako hon-
dartza horiska eta legartza urdinskaren irudia agertzen
zitzaidan, behin eta berriz: ene mugarri nagusia!

... Eta pasa nuen tren-zubia, eta ezkerraldean «Gu-
rutzia» ostatua utzita, eskuinera joan nintzen; eta hain
maite nuen Getharia-ko talaitik bezala, uraz gainera ha-
rroketan barrena, olatuak, olatu apartsuak, elkarren se-
gidan lehertzen ari ikusi nituen.

—«goiz geldi epel hartan,
Itsasoari adiorik erran gabe
aurrean genuen Itsasoaz oroitu ere gabe

goiz geldi epel hartan...
polliki-polliki
gintunan joan
bi biok»...

Eta, egia da, aitor dut, biharamunean oroitu nintzen
Itsasoaz... biharamunean bertan, bai; baina ez lehena-
go. Egia hutsa!

Eta nolako bakardadea Getharian, biharamun har-
tan! Zein hutsa talaitxoa! Zein zabala, betea eta urdina
aurrekaldeko Itsasoa! Olatu apartsuen ilara azkengabe
hartan, nolako malenkonია!

Eta esaldi hura gelditu zen nigan betirako iltzaturik:
eguzkia agertu orduko, poesia iraungi...

Itsaso berrituari so paratu nintzen biharamun goiz
hartan, tristaturik, egiaren latzak argiturik. Eta poeta
anaiaren mezu bikaina entzun; eta zinez, eta lehenengo
aldiz nik uste, errotik ulertu eta sinetsi nuen. Ahots la-
kar hura enea zen benetan biharamun hartan:

«Maite ditut
maite
gure bazterrak,
lanbroak
izkutatzen dizkidanean;
zer izkutatzen duen
ez didanean ikusten
uzten,
orduan hasten bainaiz
izkutukoa...
nere barruan bizten diren
bazter miresgariak
ikusten»...

... eta Txubillo-ko pinu-adaburu kulunkariez oroitu nintzen; eta udazkeneko arratsalde askotan niri, ibiltari bakarti honi, tarteetan ageri ohi zitzaidan Itsaso zabalaz. Baita goiz geldi epel haren ondoko gau kiskalgarrian nigan sartutako ezpata ezti haietaz ere: «beti», «sekula ez»...

Eta higuinduta, hau esan nuen:

— Geronek ezarritakoaz kanpo, ezer ez!... Hutsa eta behera-beharra, geure liluraz eta olerkiez apaindu, hornitu... estali! Gogorra giza-patua!

Eta ilundu egin zen zerua bapatean, eklipseetan baino aisa aguroago.

— Itsas-mugaz bestaldera —ilunaldi berrian ni goraki mintzatu ustez, baina ene hitzak eztarri minberatik ozta-ozta irteten zirela— Itsas-mugaz bestaldera, urdin Oskarbía... Hots, Oskarbía, eta beronen urdin aratz sakona, gizonaren lilura-iturri azkengabe hori...

Ezin jarrai.

— Gizonaren lilura-iturri azkengabe hori, Oskarbía... hutsik dago!... Bazter miresgarriak nigan daude... inon ez daude. Ez bainaiz ni, zinez, udazkeneko orbela baizik!!

Eta zirrara lazgarri batek inarrosi ninduen:

— Baztergabea... betierekoa... hutsik... hutsak... hitzak... hitz hutsak!... Horra gure bazka!

Eta lurrera bota nuen neure burua, zakarkiro, aha! nuen eta basakienik; harrokaren kontra neure kopeta kraskatu, neure garuna kaskezurretik jauzarazi, eta harrokazko zelai gupidagabeko artezietara eta arrailduretara, liskatsu, odoltsu, lerratzen ikustekotan... eta kordea, eta bizia bera (zergatik ez bizia?), eta neure azken

haize bala geldikor hura, galdu nahiz.

Baina oinaze izugarria harturik ere, ez nuen kordokatzea lortu; are gutxiago neure buruaz beste egitea. Eta harkaitsuago iruditu zitzaidan Ahüñemendi ondoko eremua.

Eta kolamuts betean, nik uste, eta buruko minak gorputz guztia burura biltzen zidalarik, erantsi nuen:

— Baztergabea... betirako bakarra!... Ezereza... Zer da, horretaz, mamu ilara erotzaile hau?

Ba bide nekusan anaiaren ikuspen berbera: «esa fátidica procesión de fantasmas que van de la Nada a la Nada».

Eta harkaitzarteko arrailduretan nekez hazten zen aukan bestalderako bidaian atzeman uste nuen neure burua: «Etsi ezak. Ezereza gainditu ezina duk».

Nork idaroki ote zidan niri, bada, osotasuna eta bururaino heltzea nahi nituela nik azken funtsean? Zerk edo nork desbideratu eta errebelatu ninduen ni honen errotik gatzaroaren ilunabarrean?

— Baniak betirako —entzun nuen berriro mortu harri zu zabalean lehengo ahots ikaragarria, eguna zabaldu ahala ozenago—. Baniak, bai; eta, aldegin aurretik, nik esango diat nor.

Min ematen zidaten bi begiek.

— Heuk duk saldu, heuk duk errebelatu heure burua. Ez hitaz kanpo xerka madarikagarririk; ez zegok eta. Higan izkutaturik, baina beti ere gidari eta eragile, datzan jainkoak itsutu hinduen. Zergatik trizatzen hinduen, Irailean, mendi mazeletako txilartza apalen more zabalak? Oroitzen al haiz? Txilar-lorea, udazkenaren aintzindari. Eta hik udazkena nahi ez; udazkenik nahi ez, hobe. Larrazken hosto eihartuen kide umila izan nahi ez hik... Zergatik ez, ordea?

Eta segundo batzuren ondotik:

— Entzun ongi! Mugarik eza, beltzaren trinkoan eta hutsunean duk sakon, mugagabe eta ezinago eskerga; ez, ordea, besterik ezertan. Eihartzeko eta lehortzeko ikarak asaldatzen hinduen, eta orain ere asaldatzen hau. Orbelaren izakidetasuna ezin hik onar. Orbela zapaltzea atsegin zaik, halere... Haize bala azkarretan, bestalde, orbelaren hegaldatzea gertatzen da inoiz. Ez duka behin ere ikusi, zirimolatan gora? Menturaz hi heu ere, orbel eta, hire zelai behere horretan haize balak daudeno, aidean gora hegaldatuko haiz.

Eta Itsas-orroaz mintzatua zen ahots gorgarria betirako isildu zen. Betirako.

Eta malkorik ezean, eguzkia zeruan gora ari zen artean, harroka arrear egon nintzen luzaroan, bertan eserita; eta oka egin beharrez, baina oka ezin eginik.

Eta neke akitzailea, azkenean, mendi-mendiko eguzkiaren beroa lagun, goragalerik bortitzenei ere nagusitu zitzaien.

Eta Ahüñemendiko tontorra izan zen ene loaldi haren lekuko bakarra.

VII

Eta lo hartan nentzalarik joan zen eguna, eta arratsa etorri.

Eta ederregi zitzaidan harkaitzalde menditsu haren gaineko ilunabarra.

— Orain badakit —esaten nuen behin eta berriz—. Berantegi bada ere, badakit orain.

Eta begirunez begiratu nituen harroka zuloetan nekez hozitzen ziren landare ahulak.

— Badakit gaur, bai, suzko mihiak eta elefante zu-riak zer diren. Konprenitu egin dut Itsasoa eta lakua zer diren, zerk berezten dituen; zerk bata zein bestea hautarazten eta maitarazten... Oinazeen oinazeetan ikasi: orain badakit.

Eta, eguzkia izkutatu ahala, halako distira kutsu bixia hartzen zuen harkaitzak.

— Neure bidaia berriro egin behar banu... berriro egin ahal baneza... banekike, bai, zer har eta zer utz, zer maita eta zer gorrota... Noiz arte iraungo ote dit, ordea, haize-haro honek? Beti izaten baita berantegi...

... Eta gau minean, abiatu egin nintzen.

Eta harkaitz gorrizko zelai zabala gurutzatu nuen. Eta gero, alimaleko baso ezezagun batetan barrena, egunargiz balitz bezain seguru nindoan ni, itsumustuka batere ez ibilki.

Haize bala epelek, tarteka, sekulako soinua sortzen zuten ene inguru guztian; baina haize-aldien arteko isiluneetan, Itsas orroa entzun nezakeen argiro, eta ez oso urrun antza.

Eta beri ere tartekako orroa gidari, hondartza bakti eta luze-luze batetara heldu nintzen.

... Oso gora zeruan, ilargiak, bere hilbeheran, horiska eta argi-aire agerreraizten zuen hondarraren zerrenda azkengabea; eta zuri, higikor, dirdaitsu, uhin etengabeen apar lerro luzea.

Gurutzatu berria nuen pinadi gaitzak, berriz, ilargi giro bitxi hartan, beltz zirudien.

Oskarbi zegoen.

Garden gardena zen gaua; eta izar ñirñirkariak milaka ageri ziren Itsas gaineko ortzaldean.

Harrotu egiten zituen terral freskoak olatuen gandorra, eta harrigarritzko xerlo eta ilaje zuri meheak eratzten Itsasoaren aldera.

Urrunean, Itsas-argi pare bat kostaldean, aldioroz beren errainu-mezu zehatz taigabeak errondan hedatzen ari.

... Eta kanpai hotsak entzun nituen, dei etsian.

Eta bestelakaturik gertatu nintzen bapatean.

Eta kanpai-hots berrioi, arran-hots ahanziak erantsi zitzaizkien urrutian, txit urrutian; haurtzaro usainez oratuak. Eta gurutze bat ikusi nuen Bellotsa-ko labarrean, eta malkorrak ilaran, erruz; eta umeak kantari entzun. Eta Zabalaitz mehatxatzailea agertu zitzaidan tontor hartan, eta Aloña-ko mazela; eta, beherean, Araoz-ko bide dea somatu nuen, oso oso urruti.

... Baina besterik ziren kanpai-hots berriak, eta besterik ere hondatza luzea eta baso iluna.

Eta haurtzaroko arran-hotsak itzaldu ziren, eta soinu sail errepikatzaile berria nagusitu.

Eta kanpai-hots batetik bestera bazen halako isilune iraunkor bana; kanpai joileak batere presarik ez balu bezala. Eta, hori zela-ta, hurrengo kanpai-hotsa entzun arte hartan, aurrekoaren bibraldia polliki-polliki itzaltzen zen isilpean. Itsas-orroa, horrela, aurreko kan-

pai-ukaldiaren hotsa iraungi ahala, tarteka ere handitzen eta nagusitzen zen.

Nondik ote zetorkeen kanpai-hotsa nik neure kolorkorako galde, eta, hara!: komentu ezinago zahar bat ikusi nuen Itsasoaren ertzean. Hondarmuno batetan eraikia, harresi luze —nahiz apal— batez inguratua zen. Eta, zabalik zegoen atetik sartu nintzen esparrura.

Gau mina zen; eta txoririk goiztarrenak berak ere lotan zeuden oraindik, eta txorrotxiorik batere ez zen entzuten.

Eta, horretan nengoela, gizon ilara ikaragarri luze bat erreparatu nuen, etxebarrutik arkupe itzaltsura ireteten ari; eta melopea aspergarrian kantari. Soildurik zituzten buruak, eta kolore beltzezko abittu luze zantarrrez jantzirik zihoazen, mamu itxurako lerrokada bikoitz bat eratzen zutela. Eta belardi laukiaren inguruko gorape edo arkupe hartan barrena jiraka eta jiraka, eta etenunerik batere gabe, hauxe kantatzen zuten ordubetez segidan, bizpahiru orduz, eta luzeago, eta oraino bukagaitzago:

«Zer da, izan,
amaiok,
itxuraz
eta alegiaz
oratutako
zelai triste hau,
bere ederrenean ere...
hil ondoren,
loak hartzean,
betirako loak hartzean,
ezagutuko ditugun

zelai
ezin ederragoen
itzal uxia baizik?»...

Gau beltzean, nor bere kriseiluarekin zihoan, emeki emeki; eta zausk egin zidan bihotzak harrigarriro ikuspen hartan.

Zuhamuska batzuren artean ni izkutaturik, akitu egin nintzen begira egon azkengabe hartan. Aurpegi gazte mardul asko ikusi nuen; ibiliaren ibiliaz, azkenean, izerditan bustirik. Higuin arrastorik ez, ordea, inoren begitartean.

Eta ilara luzearen atzekaldean, berriz, agure-aurpegiak atxeman nituen, ximur; eta, bizkarrak konkorrak. Eta arnas-estuka zihoan gizarajo hartaz oroitzen naiz bereziki: barnea larri, eta itobeharrez, besteekin batera baitziotsan kantari sentonak:

«... oratutako zelai
triste hau,
bere ederrenean ere...»

Eta ene bihotza nazkaz, etsipenez, gupidaz... gorrotoz, gorrotoz batez ere mukurru beterik, zuhamusketatik irten nintzen, ilaraburuaren aurrera agertu, eta oihuka hasi:

— Entzun, anaiok! Entzun ongi!

Bere martxa ezertan ere aldatu gabe, bazetorkidan ilara luzea.

— Entzun! Ene mezua ez baita haizeaz honunzko bazterretan entzun ditzakezen prediku alferren antzekoa...

Baina ilara bikoitz hura niganuntz zetorren bere abia-

da astun hartantxe. Neure hitzarteetan soil-soilik entzuten nuen Itsasoaren orroa; melopea-saio idor haien tartetan, mezu urtsu iduri.

Eta nigana heldutakoan, ene ezkerraldetik pasatzen hasi zen ilara bat, eta eskuinaldetik bestea. Eta ni, bion erdian geraturik, begiratu ere ez ninduten egiten. Zer zen hura?

Baina hau entzuten nuen atzetik eta aurretik, eskui-netik eta ezkerretik:

«... betirako loak hartzean,
ezagutuko ditugun
zelai
ezin ederragoen
itzal uxia baizik?»...

Eta ene garrasirik ozenenetan, menturaz bati edo besteri ezagun zekiokeen betazaletan halako zirkin izutiren bat, zerbait bederen sendi bailuan. Baina hau berau ere ez zitzaidan seguru gertatzen.

— Entzun anaiok! —nik oihu—. Izarren artean ez dago ezer!...

Baina nik bukatu orduko:

«... betirako loak hartzean
ezagutuko ditugun
zelai
ezin ederragoen
itzal uxia baizik?»...

Bi fraile-ilarak ene atzeruntz joaten ari; baina burusoil gehiaglo, eta gehiago, eta oraindik ere gehiago niganuntz etortzen, ehunka, milaka... eta denak apalki

eta berdinki kantari.

— Galaxien artean ezer ez! —esaten nien nik garrasika—. Baina galaxien atzetik, galaxia gehiago, eta gehiago, miliunka!... Besterik ez, ordea. Eta galaxien artean, eta galaxietan beretan ere, Ezereza iraunkor bakarra.

Baina monastegiko horma isilek berek erantzun zidaten oihartzun amaigabe berberaz:

«... ezagutuko ditugun
zelai
ezin ederragoen...»

Beheretik, hondartza luzetik, otoitzarte eta biruarte laburretan, kresal usainetan oraturik, orroa berbera zertorren goruntz: garaitzaile, mendekuz ari itxuraz.

Eta bi ilaren azkenekoak ene plarrean gertatu orduko, bazetozen ia-ia ene aurretik, azkenekoekin orpoz orpo, ilaretako aintzindariak.

Eta bitan, eta hirutan, eta hamarretan ere pasa ziren horrela fraile samalda gaitzak ene bi alboetatik; eta horrelaxe eguntsentiaren lehenengo argitasunak basoaren aldetik somatzen hasi arte. Eta niri ezikusi osoa egiten zidaten, erreparatu ere egin ez banindute bezalaxe.

Eta lehenengo eguzki errainuak Ekaldetik agertu ziren unean bertan, kantuak amaitu ziren. Eta haize baklak goiztiriarekin azkartu, eta Itsas-orroa gailendu. Eta bi ilarak barru aldera abiatzen zirela ulertu nuen.

— Otoi!! —ni oihuka etsian—. Ez sar! Entzun nazazue!

Zabalik zituzten begiak, hori bai; baina begirada, haresiaz bestalderaino, Itsasaldean zuten iltzaturik. Iltze

eztengaz estekaturik antza, eta urruntasunean arras galdurik.

Eta, kantari isilduak barru aldera zihoazelarik, deihadarrei eutsi nien, eroturik:

— Arren! Zeuen barnea eihartu arte hor, zeron horretan... etengabeko jiraldi horretan unatu arte... Eta, oraintxe hain zuzen, honelako egunsenti batez, eguna argitzean... orduantxe uko... erook!... orduantxe zoazte ilunpera... Arren: ez!!...

Erantzunik ez batere bazterretan. Itsas-orroaren arnasa etengabea, berriz, bai: gero eta nabarmenago.

— Beha egon horretan... beti beha, beti haiduru, beti zai... ez al duzue benetan inoiz izualdirik somatu... edo behazuna jaurtitzeko behar gorririk senditu?... Mintza zakizkidate jator!... Ez-era beldurrak hunkitu ez, inoiz? Aitor ezazue!...

Eta bi ilaratzeak sartzeko unean, ahal nuen eta gorakienik:

— Ez joan ohera arginabarrean!... Hypnos eta Thanatos anaia bizkiak dira. Ez josta! Ez ezazue egun berria horrela hil!...

... Eta horma handi bat ikusi nuen egunsentian, eta bi hormatzar, eta hiru, eta leihoetan burdinazko barrak saretan... Eta anaia batzu, patiora jaitsi berriak; eta zapi batez begiak estalirik, hormaruntz isilik joaki... eta urratu egin zuen isila baten ahots ozenak:

«Ez ormari atzez
goiz eder argian!»...

Eta hormakideek honela erantzun zioten:

«goiz eder onetan erail bear nabe,
txindor baten txintak gogotan nabela»...

... — Ez sar! Ez duzue olerkari etsituaren azken deia entzun?

Erantzunik ez.

— Ene anaiak arratsean bederen hil balituzte...

... Eta arran-hotsak hedatu ziren, eta lehengo aho-
tsa gailendu:

«eder jatazan euzko bazterrak,
eder itxaso zabala;
baña oraintxe ederrago jat
eriotz onen itzala»...

Eta tirokada zakar bat entzun zen brauki, eta gor-
putzen erorikoaren zarata motelak ilaran; eta azkeneko
oihartzunak amaitzean, isiltasun osoa....

... Eta herraldirik amorratuenean, lur-ahurtara bat
bota nuen monastegiko murruek kontra, eta bi ahurta-
ra, eta hiru, eta zazpi; eta zazpi aldiz zazpi ahurtara:

— Harrik ez, ondikotz, harea madarikatu honek!
Garbiegi zuentzat!...

Eta orduan erreparatu nuen lau aldetako arkupe luze hartan nihaur nengoela bakarrik.

... Eta Arafat-eko zelai sakratu eta gaitza gogoratu zitzaidan.

Eta hondarrezko ordeka kiskaliaren zabaleran, ilara zuzenetan eraikirik, mila, hamar mila, ehun mila oiha-denda zuriez oroitu nintzen. Eta miloi bat erromes ikusi nuen, goitik behera berak ere zuriz jantzirik. Eta eguzki dirdaitsuzko giro hartan, beltz ziruditen haien aurpegi beltzaran eta ximurrek.

Eta ia-ia elkargainka metaturik ibilki, «Allah, Allah» otoizten ari ikusi nituen.

Eta elkarren gainean eraikitako bi arkupe ilara ospatsua ezagutu nuen; eta haren zabal eta luzean batera, biok betetzen zituzten otoizlariek.

Eta bidaldi zehatzean ibiltari, begiratzen nituen erromesak Safa munotik Marwah munora joan-etorri otoitsutan: erdialdeko harritzar beltzari begira zihoazen, nabarmenkiro miretsirik. Eta zazpi aldiz jarraitu nituen neure begiradaz giza mordo fedebero haiek, atzera eta aurrera joaki; eta zazpi aldiz beti, baina ez behin ere seitane edo zortzitan...

... Eta, itxuraz bederen entzulerik batere ez nuelarik, eta halako barne-beroaldiak eraginik, ekin egin nion neure hitzaldiari lehen baino gorakiago:

— Adi ezazue, monastegi-barnekook! Otoi, dino-

tsuet, entzun ezazue ilunpe guztiak urratuak dituen honen ahotsa!... Zuen otoitz horiek ez ditu inork ez ezerk haintzakotzat hartzen, eta ez entzuten ere... Horrenbeste neke esperantzagabetan barrena Bera oraindik asaldatu ez bada, eta zuengana hurbildu, dudarik ez egin: geroko urteotan ere ez da asaldatuko, eta ez zuengana hurbilduko... Egon zaitezte etsita: lehenago dastatuko duzue zuek lurrazpiko isilpe trinkoa, Itsaso beteko goiztiri aratza baino...

Eta beheretik zetorren uhin-orroa entzun nuen.

— Entzuten al nau inork barne-alde horretatik?

Kaiuak ari, agian, hondartza bakartian; Itsas-orroa hegazti garrasiz ñabartuz.

— Zeruaren urdina, Itsasoaren urdina... biak elkarren errainu eta irudi; eta biak huts. Kolore-gabea da Itsasoa, izan; osatzen duen ura bezala. Zerua, berriz, iluna da, beltza, ezer baino hotzago, ezer baino hutsago. Goiko urdintza ez da Eza baizik... Halaz ere, anaiok, zeruak urdintzen du Itsasoa... Eta ezago da Ezaren urdinaz jantzirik agertzen zaizuen Itsaso hori...

(...)

— Eta zuekiko soraio, axolakabe... gupidagabel!... dago, eta egongo da... Nola ez, ordea? Nork gizatartu du Itsasoa? Zerok! Zerok bizi arazi duzue, zerok bizidun hilezkorrez bete... Arrainak eta txoriak hilkor eta ustelkor baitira...

(..)

— Ez aideak ez urak dute zaporerik, ez kolorerik, es usainik; are gutxiago Itsasondo eta hutsarte mugagabeek... Bertako axalek dute giza-kutsurik... Egiatzkoek, Itsas leizeetakoek, izarren artekoek, Ezaren marka dute, eta ez besterik...

Itsas orroa besterik ez zen entzuten.

— Zelai koloregabe eta mamigabe horretan babes-lekurik somatzea, Itsaso baztergabera so egitea, gorputz hilotz zurrinari irribarre eskean mintzatu, eta erantzunik gabeko bakarriketa derrigorrezkoa hasia da. Ez al duzue oraindik entzun «kondagaitza dela Itsasoa»? Itsasoari dagokio entzulerik aurkituko ez duen azken irri-algara beldurgarria... Sadikoa da Itsasoa!...

Egunsentiko isilpe gaitza ez zen Itsas orroa etengabeaz baizik elikatzen. Baina mendera ezin nezakeen indar harrigarri batek eragin zidan orduan:

— Inoiz jarraitu al duzue, filmatan bederen, atzerri urruneko liturgi saiorik, edo deabru iraizketarik? Inoiz entzun al duzue, zeuen buruaz izkutuan lotsatu gabe, argitasun txikiko inor bere fedea besteri azaltzen eta zuzenesten?

Baina egunsenti gorriskan, oso, luze, iraun zuen monastegiko isiltasunak.

— Gau izartsua begiratu al duzue arestian? Pentsatu al duzue inoiz, anaiok, harat-eta, sekula sekulotan iraun behar hartan, zer egin ote zenezaketan? Mila mende igarota, zertan amets? Zertan... lokamuts? Mila miliun urteren ondoren, zertarako areagoko gerorik? Entzun!... Mugarik eza eraile nagusi!... Ez dagokio, zinez, gizonari, hegirik gabeko lakua: ez hiltzeko, ez bizitzeko; ez maitatzeko, ez gorrotatzeko... Heriotza bezain asaldagarria da heriotzarik eza; baina betikotasuna bezain jasangaitz gertatzen da, berebat, amaitu beharra... osoki suntsitu beharra... gutaz inor inoiz oroitu ere egingo ez dela jakitea... ilunpe beltzetik inork sekula deituko ez gaitula erreparatzea... Irtenbiderik ez, horretaz... Itsasoari datxezkion galderak berak dira erokeria, eta ez erantzunak bakarrik... Itsasoa bera da giza-leize zolagabea!

Eta aho-sapaia eta zintzurra minbera:

— Erauz ezazue zerongandik, bai mugaren ideia, bai mugarik ezarena... Bihur zaitezte haurtzarora!!

Egunsentiaren hozkirrian, batetik bestera gurutzatzen zuten zutarri-ilaren itzalek arkupe gorriskatua, ene ezkerreko horman errainuzko arkupe bat marratuz. Pinadi gaitzetik ozta-ozta entzungarri, txorrotxio urrun batzu helden ziren niganaino.

— Gure garuna osatzen duten mila miliun zelula berezituak usteldu, eta berorien arteko mila miliun lokiak hondatu, eta giza-konputakin harrigarri hori kirastuz gero, nork konponduko?... Zertarako ere konponduko?... Miliunkako gizakideek, elkargainka metaturik, biliunka urtetan barrena elkar zapaltzeko? Eta aitasoekin eta ilobasoekin batera bizitzeko? Ez du funtsik!

Eta monastegi barrutik, zurrumurru baten antzera hitz hauek entzun nituen:

«Bou sanyastan mayâ,
Bhouva sanyastan mayâ,
Sva sanyastan mayâ»...

— Ezagutzen duzuen guztian arima aztarrenik ez badago, are gutxiago gupida arrastorik ere; lakuaz bestalde ezezagun hartaraz gero, ordea, dena arima, eta izpiritu, eta poz, eta irribarre, eta gupida, izango dela sinestea, zertan oinarri ote dezakezue?... Zer ikusi zenuen atzoko gauean? Eta, zer entzun?... Nik esango dizuet: ezer ez! Edo-ta, gehienik, zakurrek eta txoriek ere ezagutzen dituzten lokamutsen batzu agian! Besterik ez... Geroaren saio ederra, eta gauero... Azkeneko loaldi azkengabea, berriz, dena gozatuko eta betirako gozatuko, omen...

Eta barre egin nuen arkupe hutsean, ozenki barre.
Eta, monastegi barrutik, zurrumurru baten antze-
ra, hitz hauek entzun nituen:

«Bou sanyastan mayâ,
Bhouva sanyastan mayâ,
Sva sanyastan mayâ»...

Begiak altxa nituen: Zerua urdin. Eta arkupeko hor-
mak, lehenago gorraire, argiago agertzen.

— Nola ez sendi, anaiok, azkenik ez hastapenik duen
beltzaren zorabioa? Nola ez ikus, itsutzeko moduan,
eguzkiaren borobila begiratzen duzuenean bezalaxe, huts
ale bat besterik ez zaretela; eta gizadia oro, hauts-laño
igarokor bat... ez dela zuetaz, Kosmo ezinago zabal ho-
rretan barrena, arduratu, eta ez arduratuko ere?

Erantzun izpirik ere ez. Leiho guztiak hutsik.

— Azken gauean abiatuko zareten une lazgarrian,
biharamunik ez... Atxik orain jaiotzen den honi! Balia
ezazue goiz eder hau laku apalen ertz geldian. Utz eresi
alferrok! Ahantz ezazue Itsaso baztergabea!!...

Eta, montastegi barrutik, uxola handi, hau entzun
zen:

«Bou sanyastan mayâ,
Bhouva sanyastan mayâ,
Sva sanyastan mayâ...

— Entzun! Zuen hitzak dira hauek: «zeren-eta be-
larriak izanik ere, ez baitantzute; eta begiak izanik ere,
ez baitakusate»... Nola daiteke, beraz, zerok hain zu-
zen horren entzungor eta itsu irautea?

Eta neure eskuinetik, eta neure ezkerretik, eta alderdi

guztietatik, monastegiko paretak berak piztu balira bezala, hau entzun nuen goraki, zazpi aldiz errepikaturik:

«Bou sanyastan mayâ,
Bhouva sanyastan mayâ,
Sva sanyastan mayâ»...

Eta, eztarria mindurik, honela erantzun nien:

— Ez al duzue inoiz pentsatu, belaun bakoitzean, eta horrelaxe zuenganaino, ezer izan baldin bada txiripa eta ustekabe hutsa, zeon aita-amaren elkartzea izan zela arraroena eta ustekabezkoena? Eta elkarraldi horretan ere, are miresgarriago izan zela zuek sortu zintuzteten bi giza-hazi haietxek hain zuzen, eta ez beste edozein, elkartzea? Eta aldamen hartantxe, beste mikroï baten inguruan, higitzen zen beste edozein espermatozoo egokitu izan balitz, zuek, eta hi hobe, ez zinateketela jaiorik ere gertatu? Eta txiripa berbera, miliun bat kasutan behin bakarrik, eta ez bitan ere, gerta zitekeen haren zori bera, zeron lau aitona-amonen lau kasuetan gertatu zela... eta gauza bera zeron zortzi birraitona-birramonen zortzi kasuetan... eta gauza bera zeron hamasei... eta gauza bera zeron hogei-ta-hamabi... eta gauza bera zeron... eta gauza bera zeron lau-mila-eta-larogei-ta-hamasei... eta gauza bera zortzi-mila-ta-ehun-eta-larogei-ta-hamabi... eta gauza bera hamasei-mila ta hirurehun-eta-larogei-ta-lau... Entzuten al nau horko inork?...

Hondarmunoaren ertzetik goruntz heltzen zen Itsas orroa bide zen beti ere ene lekuko bakarra.

Eta, garrasi eroan, hau erantsi nuen:

— ...eta gauza bera atzerago, eta katean atzerago... eta, entzun hau!, pitekantropo eta prokonsul bakoitzaren sorreran!

(...)

— Ezer ez da, hitz batez, zuetako nornahi eta ni neu baino gertagaitzagorik!... Ezerk ez du izateko behartasun txikiagorik zuek eta nik baino!... Ezerezaren anaia bixkiak gara!...

(...)

— Hantusteak zaituzte galdu eta itsutu. Zeren... entzun hau bederen... oihanetan eta itsasoetan, alimale eta zomorro zenbakaitzen heriotz larrialdietan, eta zertarako neke hura guztia ez berek eta ez guk dakigula, izadi penatu osoak jasaten duen sofrikario metaren esker-gaz ahazteko gertu baitzaudete... Baina zeron buruaren deuseztatzea, berriz, sineskaitz baitzaizue, eta irentsezin egin... Edozer baino preziagarriago eta atxekigarriago zareten esperantzak zaramatzate galmendira... laktasun apal igarokorrean gelditu ezinak... Horra hor zuen hoben bakarra. Adimenari eta zuhurtziari ezentzuna egitea... Itsasoaren pareko izan nahi: bare, zabal, muga-gabe...

Goiz gaztean isilpea gailen, baina muno-beherean Itsasoak zerauntsalarik.

— Urta itzazue zeuen abittu beltz horiek! Behin eta betirako honda!

Ez bide nintzen ni neure mihiaz mintzo.

— Irten zaitezte murru-arte okaztagarri horretatik! Puska itzazue enekin bedeinkatuak oro!... Harri, paper eta liburu sakratu guztiak, suzko lakura!...

Eta barneak zirakidala, monastegi-etxe barrura sartu nintzen, arkupea berezten zuen ate gaitza neure atzean utziaz. Eta, barruan nintzeneko, irri-algara ozenen artean hau bota nuen:

— Ezerezerako bidari itsuok: gorpugai zarete!!!

Baina etxebarruan ene garrasiaren azken oihartzu-

nak suntsitu orduko, ezertxo ere ez zen somatzen.

Ezinago iluna zen barrualdea. Baina, ilunpean ere, pasabide luzeak somatu nituen neure aurretik, eta neure ezker eta eskuinetik. Eta pasabideetako bi alderdietan, ate mordo ugaria erreparatu nuen: ehun bat ate ilaran, gehiago agian, gehiago segurki, elkarren parean ilara azkengabetan itxuraz.

Bazuten ateok, goiko partean, halako xirrikitu luzeska bana, mehar-meharra; zaindarien-edo pasabideetik barruko gela ikusi ahal izateko moduan prestatua. Pasabidearen aldetik estua zen xirrikitua; barnealdetik, berriz, xabalago. Barrukoak, hitz batez, kanpokorik ezin ezer ikus; baina bai alderantziz: kanpokoak, den-dena.

Eta barrura begiratu nuen xirrikituetatik. Eta lastu ere egin nintzen: atzekaldeko horman bazegoen-eta zulo borobil bat, zekena, xixtrina, leihorik eta berinik gabea. Beti ere, eguraldia bero edo hotz, irekita egon beharra.

Gartzeletan bezala, berriz, serraila bana bazuten ateen; baina barnetik zabaltzeko kirtenik ez. Eta irten-beharra gertatzekotan, ezin barnekoak bere buruz atea zabal: umilki, deitu egin behar besteri.

Eta gela txikiaren barruan, katabu beltz bana baizik ez zegoen: erdi-erdian kokatua bera. Aldamenean, eta iltze batetarik zintzilik, abittua eta jantzi txuri bana erreparatu nuen; eta burdinazko aulki zatar batetan, azkenik, halako atorra ilun itsusi bat.

Eta katabuen barnekaldean, lotan, erdi biluzik, tapakirik batere gabe, jiraketan ibilitako fraile beltzak zeutzan. Bi, hiru, zazpi, berrogei ikusi nituen, bi, hiru, zazpi, berrogei xirrikitutatik. Eta bietan, eta hiruetan, eta zazpitan, eta berrogeietan, gauza bera ikusi nuen.

Eta bularrak geldi zituzten, iruditu zitzaidanez, arnasaren hauspoa geratua, amaitua; denboraren isuria agortu bailitzaien; lozorro ezinago sakonean baleude bezalaxe!

Ito uste nuen!

Eta, ate gaitza nekez zabalduz, kanpora irten nintzen; eta monastegiko arkupe laukunak, lehen bezain isil zirauen. Eta eguzkia lehen baino dirdaitsuago eta itsugarriago.

Eta arnasa gogoz hartzeko betarik ezin bilaturik, murru apalen gainetik eta Itsasora begira, ikaragarritzko deihadar luze eta zorrotza jaurti nuen.

III

Eta ikusmena galduko nuela iruditu zitzaidan; eta itsualdi hartan neurtzen nuela xuxenkienik monastegi barruan zegoen beltz argigabearen harrigarria.

Eta kanpoaldeko giro epel ederrean kanpai-hotsak entzun nituen.

Eta, ni arestian pasatako ate gaitz beretik irtenda, zazpi fraile abiatu ziren arkupe laukunean barrena.

Goitik beheraino kapa beltz bakar bana jantzirik, buruak soil zituzten, eta ditzirante; eta, horma luzeari begira paratuz, lurgorrian eseri ziren lotus-erara.

Liburu eskerga bana zeukaten eskuetan, eta hau irakurtzen zuten ahapeka:

«gaztelan ezin etsi dezakeen katibuak bezalaxe,
guk ere,

Jauna,

lau murrutzar adiskide hauen artean

galduko dugu

abiatu berria den

egun eder hau...

eta hondatuko,

eta piskanaka iraungi araziko,

eta zure gorantz horrela madarikatuko:

jiraka alferretan unatuz,

batetik,

eta harri gogor honetan eseriz,

bestetik.

Eta horrela sakrifikatuko dizugu
egun hau,
ederrago badator hobe,
beste anitz bezala:
argia ukatuz,
eta erhanez,
eskaintzen dizugula;

hondar idorra bustitzekotan,
Eguberri oroz
bildots
errugabea
akabatzen
eta odolustutzen
dugun bezalaxe»...

Gazteak ziren zazpiak. Eta beti tinko, beti zindo beren beltz zarpailean, eta beti ere harlosa-gorrian lotus-eserkeran, aldagaitz, izukaitz, irakurreran eta gogoe-tan txandaka ari.

Eta egunero ordurik ederrenak joan ziren otoitzaldi horren zurrumurruan, eta ordurik itsusienak joan ziren gero; eta ordu guztiak igaro ziren, hitz batez, isilpe trin-koan eta irakurketa sakratutan. Egun osoa joan zen, joan; oso osoa...

Eta arratsa zetorrenean, xurixka jarri zen zerua; Eus-kal Herrian eguzkierrea izaten denean, jarri ohi den an-tzera.

Eta, sargori geldi hartan, zerua eta Itsasoa lausope urdinean nahasten ziren Mendebaldetik: elkarrekiko mu-garik gabe, elkarren baitan erabat gesaldu balira bezala.

Noizpehinka, monastegi inguruko harresiaren gai-netik ikus nezakeenez, zeru itsugarri erzkabea gurutza-

tzen zuen antxeta batek edo bestek, hegaz: lasai, nagi-nagi. Eta urrunago, eta beherelaño meheak urdinskatutako baso eskergaren mugetan, ke arin-arina zerion etxe txiki batetako tximeneari, polliki-polliki; eta, ezari-ezarian, inolako presarik edo asaldurik gabe, antza, lano giro baketsuan galtzen.

Ordurako, eguzkiaren disko borobil erliebe-gabe, plaun, apal eta epelaren inguruan, eta gelditasun guztizkoan, laranja eta more agertzen ziren, atzekalde doibakarrean nabarmenago, hiruzpalau hodei luzeska. Lanbroarren hezetasunak aidea bustitzen bide zuen, hein batez; eta ene odola, harritzeko moduan, zainetan irakin erazten:

— Bizi egin nahi dut!

Eta eguzkiaren begi bakar eta laranja hura, gero eta motelago eta moreago bilakatzen zen zeru goibelean; eta gorritu ere egin zen geroxeago, labe gorien kolorea hartu arte. Eta, eguzkia hartara gertatu zela-ta, marra more berri batek zeharkatu zuen, ezkerraldetik eskuinaldera, diskoa bitan erdi-erditik zatituz. Eta, ni konturatu orduko, ortzen-behereraino baino lehenago, azken hodei urrunen atzekaldean, itzaldu egin zen erabat disko gorri izana, bere beherabidean norapait izkutaturik...

Eta kanpai-hotsak entzun nituen berriro neure gaitetik.

Eta, ate gaitz astunetik, erretiratu egin ziren zazpi fraile gazteak etxebarru aldera...

Eta handik piska batera, isilaldia hautsiz, kantaleloak hasi ziren monastegiaren barruan, bezperan bezalaxe; eta, oraingoan, ate gaitza luzerako zabalduz, arkupean barrena abiatu ziren bi fraile-lerrokada gaitzak, berriro ere jiraldi azkengaberako abian.

Eta zerua, eta lurra, eta lurrazpia bera ere bai, bezperako eresi berberaz bete ziren mukurru:

«... betirako loak hartzean
ezagutuko ditugun
zelai
ezin ederragoen
itzal uxia baizik»

Eta ilunabarrarekin terrala altxatzean, azkarrago bihurtu zen Itsas orroa:

— Ilunpeak Itsasoa pizten!!

Eta arkupeen arteko belardi baketsura, bi txori agertu ziren, elkarren ondotik jarraialdi jostarian; eta berehala, arratsaren argi epeletan, ihesi joan biak.

Aurrera zihoan ilara bikunaren kantaldi nekagaitza: beti bera, beti doinubakar eta aspergarri.

Eta nik, neure ahots lakarra azkartuz, eta neure bu-rua melopearen gainetik gailen erazi nahiz, honela esan nuen:

— Ezaren ohorezko dantza ero horretan, beste bildots bat akabatu duzue!

Eta kanpai-hotsak entzun nituen, zazpi aldizko deian ari.

Eta, monastegi barnetik, eta neskatila gazte ahotsez, hauxe entzun nuen segidan, zazpi bider errepikatua:

«sekula ez eguzkia guretzat...
sekula ez argia»...

Eta tarteka:

«Bou sanyastan mayâ,
Bhouva sanyastan mayâ,
Sva sanyastan mayâ»...

... Eta otoitzezko mila ordu hartan, heldua zen bi-haramuna; eta heldua ere, berriz, arratsa... Eta zazpi gazteak behin eta berriz irteten ziren goizean, eta arratsean sartzen. Eta geroago, itzalak luzatu ondoren, Itsasoa-ren urdina gau-haize berriaz urdinago bihurtzen zenean, kanpai-hotsak hasten ziren...

— Inoiz ikusi al duzue txinpantzerik bakardadean hiltzen?

Eta monastegiko ate astuna hetsi egin zen.

IV

... Eta belauniko jarri nintzen; eta adrilu-puska koskor batez nekez idatziz, letra handitan, eta monastegi-ko norbaitek noizpait irakurriko ote zuen esperantza itsuan, hauxe izkiriatsu nuen zazpi harlosa zabalen luzeran:

«Gezurra dio Itsasoak. Lakua mintzo zaigu egiazki».

Harrizko zoruan idatzi behar hartan, mindu egin zitzaizkidan belaunak, eta eskuak arrunt hoztu. Eta zazpi fraile gazteak madarikatu nituen.

Eta monastegi barrura sartu nintzen. Bigarren aldiz, eta betirako agur errabiatua esatekotan, edozein desmasia egitera deliberatua.

Ate astuna nekez bultzatu, eta sartu egin nintzen.

Ilunabarraren argi epeletan, ezer ez zen han ikusten. Pasabide luzeetan barrena, berriz, giltzez itxita zeuden ate guztiak. Eta xirrikituetatik begiratzen nuen. Denak hutsik!

Gela batetan, ordea, argi xume bat bide zegoen. Xirrikitu luzeskatik, argi xirrinta fin-fin bat heltzen zen pasabidera, aurrekaldeko horman dardarizu lerroaire bat markatuz.

Eta gelabarru hartara begiratu nuen.

Kriseilu bat zegoen lurrean, piztuta, katabuaren ondoan; eta beronen barrutik, arnas estuka ari, azken hatsetan abiatua segurki, otoitz gisa erregu berbera errepikan. Hau entzun nezakeen, agure ahotsetan emana:

—Indak, Jauna, ordu larri honetan...
azken oinaze... latz... hauetan...
kaliza... osorik... irestekotan...

azkenera arte... esnai...
ahal denik eta...
iratzarrienik...
irauteko garazia...

eta halaz ere...
neke luzean zehar...
higan...
konfiantza ez galtzeko...
dohain paregabea...
indak kaliza osoa...
Hala biz!...

Gela huts eta hotzean bakar bakarrik, zerraldoan sartua, prest zinez etenunerik gabe bertan ehorzteko moduan...

... Eta kanpai-hotsak entzun nituen: goizeroko deia. Dei pausatua, luzakorra, sukarrik gabea.

Eta neure buruan, haizeaz bestalderako bidaia lantsuan berriro gertatu banintz bezala, harlosaren hotza senditu nuen eskuetan eta iztarretan; etengabeko eresi etsian, eta bizkorgarri bakartzat, hau entzun uste nuelarik:

«goiz geldi epel hartan...
goiz geldi epel hartan...»

Eta, lotsaturik, asaldaturik, gupidak harturik ere bai, baretu egin nintzen bapatean, isildu ere bai osotara; eta monastegiko pasabideetan urratsak entzuten hasten zirela, arkupeetara irten.

Lotus-eserkerazko zazpi gazteen arrastorik ez jadanik.

Beherean, berriz, eta inguruko harresi apalaren gaineretik ageri, Itsasoa zetzan ilunean; eta isilean olatu urrunak entzuten, bake harrigarrian. Eta behe-retik gora hedatzen zen ubanare usaian aditu nuen, kresalarekin nahasia, eta ene hotzikara hartan sarkorregi. Goiz egurats epeleko bakardadean, giza-hats lasaia zirudien uhinen etorrera taigabeak... Bareegia agian.

Eta joandako urteen urruti-min garratza, sekula baino bortizkiago senditu nuen.

V

Eta hurrengo arratsean organo akorde ozenek esnatu ninduten, eta intsentsu hodei trinkoek eztul eragin.

Eta aurreko egunetan gertatutakoaz bestaldera, ez zen arrastiriko gau-ibilketa amaigabea hasi.

Honen ordez —gauzaren bitxia!— zalaparta franko somatzen zen barneko pasabideetan; eta kanpo aldeko arkupe laukunaren erdiko belardi leunean, ilunabarreko argi epelean ozta-otza ohargarri, txondor handi bat eraikitzen ari zirela ikusi nuen.

Eta denek zekartzaten hara, gazteek eta zaharrek, joan-etorri harrigarrian, txotxak, eta abarrak, eta adarrak, eta enborrak; eta erdigune hartan, gero eta gorago txondorra metatzen.

Eta lauzpabost metro gora iritsi zuenean, erretiratu egin ziren fraileak oró monastegi barrura: bai zaharrak, bai gazteak.

Eta handik piska batera, berriro azaldu ziren arkupeetara; zuriz jantzirik oraingoan, dotore, pentsakor; eta txondorrari begira paratu ziren inguru guztian.

Arrastirian garrak zabaldu eta handitu ahala, itxura harrigarria hartzen zuten monastegiko arkupeek, eta zutabe borobilek eta hormek. Argi horiska eta aldako-rraan, ditzira bitxiz hizladatzen ziren fraileen abitu zu-riak; eta buru soil ilarak, sutegi ondoko ñirñirka erre-
flexatzen eta berritzen.

Eta erdiko txondorrean gora zihoan sutzarra aski go-
ra zenean, eta melopea berri batez orain, honela kan-
tatzen zuten fraileek:

«Itsasoaren antzera,
bakarra,
eta iraunkorra
Egia.
Errakuntzen multzo kondagaitzari,
berriz,
laister dario anizkerien kiratsa...

mila zingira eta putzutako
ur geldiari bezala,
laister baitarraikie lakuei,
beren azken zolan,
lokatza beltza,
eta har xurixka ugariak,
eta txitxare larrosa lodiak»...

Eta —hura larrialdia!!— ene mezua idatzirik zera-
maten zazpi harlosa astunak ekarri zituzten bertara; eta,
banan banan gero, zazpi ukaldi zatarretan, surtara bo-
ta zituzten. Eta zazpi gorpu epelen zarata berbera egin
zuten harlosek txondorpeko galdan.

Eta liturgi-saio hura zuzentzen zuen fraileburu za-
harrak, zazpi harlosak banan banan surtarakoan, bi be-
soak zut goraino jasorik, zazpi aldiz egin zuen erregu
hau:

— Mendi goitian errezebitutako harrilegea bage-
nian... Suntsi hazala su sakratuak!

Eta, besoez keinu berbera denek errepikatuz, «amen»
esan zuten zazpi aldiz segidan fraile guztiek.

Eta gero, etenunerik gabe, gorriz jantzirik. zazpi frai-
le ekarri zituzten bertara. Nork bere zapi zuriaz estali-
rik, itsu zihoazen txondorreruntz, besotik helduta ze-
ramatzatelarik.

Aurreko egunetako zazpi gazte mardul berberak ziren!!

Eta banan banan, espanturik gabe, surtara bota zitu-
tzen. Eta garasirik batere gabe, ezertxotarako ere soi-
na makurtu edo bihurtu gabe, suntsitu behar hartan
oinazerik batere senditu ez balute bezala, argizagia be-
zala funditu ziren zazpiak.

Eta ordura arte ezagutzen ez nuen giza-haragi errea-
ren usaina hedatu zen arkupeetan, eta monastegitik kan-
pora oso urrutiraino menturaz. Eta azkura gaitza na-
baitu nuen neure eztarrian.

Eta keia eta usaina apalduz zihoazen; eta hauxe en-
tzun nuen, monastegiko ahots guztiek errepikaturik:

— Madarikatua izan bedi Itsasoa sal dezana!

Ekaldetik, gorriska eta mehe, bazetorren egunsentia.

Eta, erabat gainditurik, ihesi joan nintzen, korrika
ahala korrika eginez.

Eta, ene arnasak huts egin zidanean, baina ez lehe-
nago; besterik ezinean, baina ez nik geratu nahi izan-
da; zerraldo erori nintzen.

VI

... Eta oihan betean esnatu nintzen, zuhazti trinko itzaltsuan; Itsasotik urrun, nik uste, hezetasun epel hark ez baitzuen kresal usainik.

Sapa zegoen Ekainaren erditsuko egun beroegi hartan.

Ene aurrean, ehun bat metrotara, muno harritsu bat ikusi nuen: harri-mokor pilo zahar zaharra itxuraz. Muno soil soil; arrailduretan itsatsirik ikus zitezkeen zuhamuska edo laharren batzu kontutan ez hartzekotan bederen.

Zeru lanotuan ageri den ostartea, edo elurrezko estalki orbangabea ilunegi nabarmendu ohi den lurmena bezala, talaitxo bitxi hark ere, berebat, ez zuen berezko ematen, ez bide zen bere buruz edo naturbidez metaturik. Soilgune harrigarria zen oihan zabal trinkoan, eta landarezko itsaso hartan giza-ostarte gisa agertzen.

Eguerdi iria zen; eta, Mendebal aldetik, goibelago eta ilunago ematen zidan zeru lanotuak. Tarteka, berriz, turmoien orroa entzuten nuen.

Eta euria hasi zen, apurka; tanto lodi-lodiak, ongi tartekaturik, eta garbiki banandurik hastapenean; urrungo ostotsoak ere tarteka eta banan-banan entzun zitezkeelarik...

Eta, horrelakorik inolaz ere espero ez nuelarik, halako sasi-gizakume (edo halako tximuaire) mordo bat agertu zen, jauzkari, ene aurrera oihanaren aldetik.

Kondatu egin nituen delako basa-gizaire haiek; eta talde bitxi hura berrogei-ta-bederatzi tximutzarrek osatzen zuten.

Denak sendo —zaharrak batez ere— denak iletsu,

denek besoak luzeegi, belaunetaraino zintzilik; eta denek ere hankak motzegi. Zuhaitz adarretan gaindi, zalu eta ezinago bizkor baziruditen ere, lurtean barrena, mantso, eta motel, eta kankailu ematen zuten.

Eta, presarik gabe antza, talaiaren aldeko soilgune harritsuaren ertzera bilduz joan ziren; eta arrak hara bildu bezain laister, ilara luzean abiatu ziren gainerakoak ere, maldan gora joaki, eta talaiaren tontorreraino. Eta, hara eta berehalaxe, zoru harritsuan eseri ziren.

Zazpi ar handi kondatu nituen, eta hamalau eme, eta hogeita-zortzi ume: gaxteak oso hauetako batzu, amaren bizkarrari tinko helduak. Beste batzu, berriz, koskortzen hasiak.

Eta Mendebal aldera begira jarri ziren berrogei-ta-bederatzi basa-gizaireok; une hartan, tximu-arteko ohi-turaren kontra, elkarrekiko zorri bilaketan ari ez zirelarik. Harrigarria! Urruti finkatuta bide zuten beren begirada; eta, hurbiltzen ari zitzaien euriaren bortitzaz eta turmoien beldurgarriaz, zirkinik ere egiten ez zutela; eta bertan geldi geldirik.

Eta tartetako tanto lodi bakanak, findu eta ugalduegin ziren geroago, eta elkarri lotu, eta euria trinkotu; eta ondoriozko erauntsi etengabea, eurite guztian barrena bezalaxe, egun hartan nagusitu zen eskualdeaz. Eta, konturatu orduko, tropikoetan gertatu ohi den bezala, sekulako uholdea mamitu zen ene begien aurrean.

Eta lehengo turmoi-hots urrunei, ihortzirien ilara hurbila eta itsugarria jarraiki zitzaien. Ene buruaren gainean bertan lehertzen bide zen zerua.

Baina tximuaire mordo hura —edo gizaire agian ez baitakit orain ere hau ala hura ote zen— busti-behar hartan gertatuagatik ere, ez zen zipitzik ere asaldatu, eta mogitu. Adar hostotsu bana hartu zuten; eta, aterki gi-

sa, bizkarraren gainean jarri zuten. Eta harri-pilo soilean geratu ziren berrogei-ta-bederatziak: tinko, izukaitz, ia lau ordu luzez; eta erauntsi beldurgarriek iraun zuten denbora guztian.

Eta arratsaldea dexente abiatua zenean, eta arrastiria heldu, atertzen hasi zen, eta Mendebaldetik halako argitasun horiska somagarri egiten. Bukatua zen eurite luzea!

Eta oreinek, eta lehoinek, eta sugetzarrek... eta tximuareek bazekiten. Nik ez banekien ere. Eta zuhaitz-tara erretiratu ziren.

Hots, une hartantxe, ibilkera nasaian, okots urdina zuen gizaire arrik zaharrena, zuhaitzetatik jaitsi zen, berezi egin zen taldetik, bakar-bakarrik kideengandik has-tandu, eta blai eginga zegoen harri piloan eseri.

Eta beti ere Mendebal aldera begiratzuz, zutitu egin zen; eta atzeko bi hanken gainean, eskuin-ezker, eskuin-ezker, txandaka jauzika bietan, eta tolaroko mahatsa zapaltzen ari balitz bezala, astunkiro dantzatzun hasi zen; beti ere zutik, eta gorputz osoa balantzaka alde batera eta bestera zerabilela.

Eta, bizkarreko ilea zeharo lazturik, garrasi zorrotz bat bota zuen bapatean: luzea, oso luzea, belarrien mingarria, ezin esan ahalakoa; gero eta zorrotzago, gero eta zaratatsuago, gero eta alimaleago, gero eta amaigabeago. Eta bere bular harrotuan bere bi ukabilez txandaka gero eta basakiago jotzen zuela, izugarrizko burrundarra sortzen zuen ekaitzaren ondoko barealdian; han nunbait danborrak-edo jotzen ari bailiran.

Bitarte hartan, talaian zeuden, begira, gainerako sei arrak, hezurretaraino bustita, beren adar hostotsua alferrik bizkarraren gainean atxikita. Eta emeak eta umeak, beren aldetik, soilgunearen ertzeko zazpi pikon-

dotara igoak ziren; dena goi hartatik hobeki ikustekotan, doaika.

Eta okots urdineko gizaireak, beldurgarrizko orroa bota zuen memento hartan; eta Mendebaldeko mazelan behera, bere indar guztiez eta habaila ikaragarrian, harrizko talaitik jaitsi zen.

Eta harri-munoaren behereko zuhaitzera iristean, jauzi egin zuen brauki, zuhaitz-adar lodi eta sendo bat eskuaz heldu; eta, harrigarritzko indarraldian, basaki, ezin azkarkiago, puskatu egin zuen bertan, bere korrikaldia horrela tenk bukatuz. Eta lurrean exeri zen, balsa busti hartan lasaiturik antza, eta muno soilaren aldera begira paratuz.

Tontorrean, berriz, jaitsaldi hura amaitu eta berehala, bigarren artzar bat jaiki zen, eta beste bostengan-dik hastandu. Eta, bide berberetik, garrasi eginez, bularrean ukabilkada zarta andana kikirgarrian, eta bi hantetan txandaka ezker eta eskuin lipar batez balantzatu ondoren, erotu egin balitz bezala, aldapan behera abiatu zen bera ere, munstro ikaragarri, bere indar guztiez; eta, zuhaitzetarakoan, behingoaz geldi erazi zuen bere gorputz astuna; horretarako, lehenengoak bezalaxe, beso luzeegia jaso, adar lodi-lodi bati heldu, eta abiadura izugarri hartan puskatu ondoren, gelditu egin zen, baita bertan lasaiturik exeri ere.

Eta, errondan horrela, eta elkarren ondotik zazpiok, berdin egin zuten hirugarren arrak, eta laugarren arrak, eta gainerakoek. Eta berdin ere, beraz, zazpigarrenak, arrik gazteenak; honek ere bere abiadura eragabean beharuntz abiatuz, eta adar sendo baten puskaeran errestalortuz.

Eta zazpi gizaire arrak muno behereko zuhaztiaren hegira horrela bildu ziren, goruntz abiatu ziren, harri-

-munoaren tontorraren aldera. Zazpiok elkarrekin gorakoan; eta okots urdina zuen zahar hura gidari zera-matelarik.

Eta, berriro zazpiek, elkarren segidan, eta oihu eta burrundara berberean jaitsiz, lehenagoko zerimonia zazpikoitz bitxi huraxe eskaini zuten.

Amek eta umeek, bizkitartean, isilik, adarretan exerita, taldeko ar sendoei beti so. Eta zazpi aldiz betetsi nuen dantza bera.

Eta orduan, muno-behere nahasi hartan, berrogei-ta-bederatzi adar lodi zeudela erreparatu nuen.

Eta zazpigarren txanda amaitu zenean, jaitsi egin ziren harri-pilotik lokatza bustira ikusle gisa, otoizka agian, zazpi pikondo adarretan egonak ziren hamalau emazteak eta hogeita-zortzi seme-alabak.

Eta denok oihuka eta jauzika dantza antzeko zerbaitetan ari izan ondoren, 49 adar puskatuak bildu; eta beren ondotik arrastaka garraiatuz, oihanaren barru aldera abiatu ziren...

Mendebal aldetik, artean, urrunduak ziren, eta piskanaka mututuak, ostots oihartzunak.

Heldua zen lehortea, eta zerua gero eta argitsuago agertzen zen. Gero eta horiago ere bai; eta gero, are gorritatuz ere joan zen. Biharamun eguzkitsu eta aratza etortzeko seinale segurua. Baita ondoko asteetan barren-na, nagusikizun zetorren lehortearena.

Lurrun gozo epela zerion lurrari; eta hamaika landareren urrina hedatzen zen arratseko eguratsean. Urtea bukatzean, Urt-ats!

Eta oso urrutitik, eta ilunabar gorria more bilakatzzen zen unean, kanpai-hotsak entzun nituen... luzaz tar-tekatu-rik eta berezirik... Han nunbait, urruti hartako Itsas ertzean menturaz, dei etsian ari...

VII

Eta lehorrez ibili nintzen luzaroan, bizpahiru egunez agian. Eta beti ere belar izpirik gabeko basamortu gaitza neukan neure aurrean.

Eta, halako batez, munduko araurretan beretan non-bait, zeru urdinean kezko zutabeak goruntzean kurbilkatzen ari somatu nituen; eta hamaika mila tximeneren hizla iluna piskanaka sortzen zela. Eta, polliki-polliki, hanarteko isiltasun guztizkoari burdinatzarren ukaldi andana gorgarria nagusitzen zitzaiola.

Basamortua bezain zabala zen hiri ketsu hartan, ilundu ere egiten zen ene gainean eguerdi iriko zeru urdin aratza; eta zarata hazkor hark mindu egiten zituen ene belarriak.

Berebiziko lantegi ilaren artean, ehun kale, edo berrehun, edo bostehun agian; denak paralelo, eta denak nigandik ihesi zihoazen, murru arteko erreten eskergak moldatuz. Hura produzio zurrunbilo sukartsua!

Neurritik gabeko tximene oiha hura kezko lanbrotan ageri zitzaidan, eta bere hiru laurdenetan-edo izkutatuturik.

Batimendu guztiek (anaia bizki denak, anaia bizkirik baldin badago) hirurogei bat metro gora zuten, ehun bat metro zabal eta beste hainbeste luze. Kaleak ere, berdin-berdinak, zuhaitzik gabeak eta zabalera berberekoak: hogeia bat metro. Paralelepipedo asmagaitz haietan, ez leihorik ez atekarik; paretak oro, itsu. Sartzea eta irtetea lurrazpitik.

Batimenduen erdialdean, barrukitzar beldurgarrien gainetik ikus zitekeenez, tximene gorri bakar bana gailen: alimalea bera, erdian adi kokatua, izarrak berak

ikutzeko modukoa itxuraz, eta etengabe kee beltz-beltza zeriola. Hara hango zaindari isila, hango zaindari ke-tsua, bi eta hiru hesitan hari xixtrodunez inguratua. Lantegien arteko kaleska meharretan, erruz, txatar-metak, eta hondakin munoak, eta xafla herdoituak, eta nolanahiko piloak eta zantarkeriak.

Eta aidea, beroak eta keiak horretaraturik, itogarri bihurtzen zen zinez.

Tarteka, eta kale kantoin guztien artean, zintzilik, hamar metro zabal eta hogeï gora, bertako buruzagiaren foto zuri-beltz gaitzak ikusi nituen. Kale kantoin hainbat fototzar, xuxen. Irribarrea ezpainetan, besoak gerriaren gainean gurutzaturik, hogeï bat domiña ikusi nizkion, bularraldearen zabalera osoan zintzilik: diztirante, dotore; «Pater Patriae».

Eta, berorren azpikaldean, letra zuritan, eta itxuraz eskuz idatzirik (baina eskuz segurki ez idatzirik), beste hau irakurri nuen: «dear daddy».

Gauzen bitxia: etxe-bizitzarik ez, ezta batere. Lantegiak bai: ehunka, milaka; denak itsu, eta denak tamaina eta molde berberekoak.

Eta halako «zabalune» soil batetara iritsi nintzenean (hura «plaza» izendatuz gure plazarik itsusienak irainduko baintuzke), pankarta ezinago zabaletan, eta ehunka irakur zitezkeen bi hitz errepikakorren artean, «here» eta «now», hau irakurri nuen lerroka: «4367th. factory // 964.371 workers // prod.: 17.359.000 tons per year».

Eta plazaire haren erdi-erdian, halako zulo laukun bat ikusi nuen; eta, lau izkinetan, behereko azpi-plaza edo enparantzatzora jaisten ziren lau eskailera nagusiak. Eta lau eskaileren pe hartan, zortzi ate handi erreparatu nituen; eta zortzien atalburuan ere hitz berbera irakurri nuen: «Lift».

Igogailuetako batetan, habaila beldurgarrian behe-
ra, maila «nagusi»-edo zerera jaitsi nintzen. Eta, hura
harridura!, hiri oso bat topatu nuen han. Kale zabalak
zeuden, dena zen dotorea hango epel epelean, zokoak
berak fluor-argiz apain argiturik; eta semaforo hiruko-
loreak erruz, zuri-zuriak.

Jaitsita behereko atletik irtetea haxe irakurri nuen:
«Danger!! Lift-speed: 725 miles/hour. You are at...
—1.200 feet-level. Residence here: n. 8.654-ter».

Gauza batek larritzen ninduen epeltasun kutsugabe
hartan: leihorik ez! Dena hetsia; eta, itxuraz beti, ezin
inola sar eta ezin inondik irten. Giroa, artean, isil, bus-
tikara, aseptikoa... Aseptikoa batez ere! «Apprendre à
crever proprement»... Aseptikoa, hitz batez, eritegietan-
-eta egon ohi denaren antzekoa.

Eta, gora nahian, igogailua deitu nuen; eta barrura
sartu.

Baina barrura-ta, hamaika saialdi alfer egin ondo-
ren, ezin tramankulu urringabe eta koloregabe hura abia.
Hura lana! Ezin gora itzul, eta ezin atea zabaltzeko mo-
durik asma. Eta ez deusik ere. Bertan preso eta mogi-
-ezin hartan, atzera egin zuten ene muinek, nunbait. Eta
lau pareta haien artean harrapatu ninduen larridura, eta
haizeaz bestalde hartarakoan harrapatu ninduen, gauza
bera edo bertsua.

Eta ikaratu egin nintzen, eta garrasika hasi:

— Otoi! Nola irten katabu honetatik?

Eta «tatic-tatic-tatic» entzun nuen, hiru aldiz erre-
pikan.

Eta ukabilka eroan hasi nintzen, neure indar guztiez:
xafla grisezko pareten kontra, eta beirazko atearen kon-
tra. Eta zarata gero eta handiago bilakatu zen. Baina
kanpai-hotsik ez nuen entzun.

Eta, nola ez dakidala, neure bularraren kontra ere hasi nintzen heriosuhar, neure buruan burrundara sakona sortuz...

Eta adar sendo bat hartu nahi izan nuen neure be-soaz, eta erauzi, eta arrastaka eraman. Baina zuhaitzik ez eskuarrean!

Eta, asepsi oso hartan, lur bustirik ez ene oinetan, urik ez ene inguruan:

— Urtats! Urtats!! Urtats!!! Atera nazan karroin-zulo nazkagarri honetatik!!!

Eta «tatik» silaba bikoitza entzun nuen hiru aldiz errepikan. Eta, ni isildu ordukoxe, neure belarrietako burrundaran ezin berezita, anitz makinatzar astunen orroa entzuten nuen gailen, beti berdin berdina, gorarik eta beherarik gabea...

Eta min hartu arte jo nuen ukabilaz igogailu orein-gabea; baina ezer ez zen higitu ez aldatu.

Eta kristalea bederen pitzaturik uzteko esperantzak hantxe itzaldtu zitzaizkidan.

Eta etsi egin nuen. Osotara etsi...

Eta izai baten adaburuan, erloju bat agertu zitzaidan. Eta ezagun gertatu zitzaidan.

Eta eguneko hogeita-bostak markaten zituela ikusi nuen... Eta eulitzarrak, berde eta lodi eta diztirante, bazetozela trumilka niganuntz...

Eta, izialdura kezkarrian, oihu egin nuen:

«ez ormari atzez
goiz eder argian!»...

Eta segidan, «argian-argian-argian» entzun nuen...

... Eta igogailua zakarkiro gelditzean iratzartu nintzen, eta minutu pare batez lazturik eta asaldaturik gelditu; fjordoetako «pulpit-rock» sonatutik behera amildu banindute bezalatsu. Eta kanpoaldeko pufarak eta kutsadurak ito egiten ninduten.

Eta, aurpegiak estalirik, eta soineko zuritan, neure ondoan topatu nituen bi gizaseme. Osagileak, segurki; baina erabat ezezagunak niretzat. Eta inglesezt hitz egiten zuten ene aurrean; eta hauxe ulertu nien bakarrik:

— Out, yes! Out!

Eta bi gizaseme handi hurbildu ziren nigana, eta go-
ra, kalearteko zabalgunera atera ninduten.

Eta mila «here» eta mila «now»-ren artean, eta beste espanturik gabe, bertan utzi ninduten.

Eta kaleetan barrena kantari zihoazen oste gaitzen zalaparta entzun nuen egunsentian.

Eta miliun bat manifestari ikusi nuen, hamaika multzotan hamaika mila banderaren atzetik joaki:

«loria hiri!
loria hire bihotzari!
loria hire adimenari!
Iraurtzaren garazi paregabea
eman diguan horri,
loria eta hospea
mende guztien mendeetan!...»

Eta, hiriko azken lantegi-ilaratik at irten ahala, basamortuaren ertzean bertan jaso berria zirudien estadio-tzar eskergan sartuz joan ziren. Eta mila lagunetako mila multzotan baratu ziren zutik, hiru aldetako egitura simetriko bat osatuz; eta beti ere lelo bera kantari:

«loria hiri!
loria hire bihotzari!...»

Pundu berean josten zuten denek beren begirada: estadioaren laugarren aldearen erdi-erdian, lehendakari-tza gisa, eraikia zen zementozko dorre gorenaren muturrean. Honetan ageri zen talaiak, halako aldare kutsua-edo bazuen; eta tribuna edo kurpitudzat har zitekeen. Eta beronen gainean, eta mahai edo delakoaren zabaleran xuxen, zutik, hogeit bat metro errara eta hogeit-ta-hamar bat zut zituen sinets-ezinezko fototzar handi bat ikus zitekeen. Eta aldaregain honen atzekaldetik, eusle gotor, eta zementozko dorreari berari atxekirik, sekulako aldamio oihana erreparatu nuen. Horren sendoki finkatua zen irudia, Harena zen; hirian barrena milaka aldiz errepikaturik, eta milaka kantoinetan agiri, ikusia nuen berbera. Bularrean berrogei domina nabarmen, begitartean irribarrea, eta besoak aurrekaldean gurutzaturik, hantxe zen Bera, bertako Buruzagi maitatua; irudian eguzkiaren dirdaitsuak ederturik.

Talaia edo mahai-aire gaitzaren azpitik, eta lau aldeak estaliz, manifestariek besoetan eta bularretan zeramatzaten banderen lehen eredutzat har zitekeen jatorrizko bandera ikus zitekeen. Mahaiaren hiru aurrekaldeetan hiru aldiz errepikaturik, horia zuen hondo zabala; eta, hori orokor hori zazpi aldiz eta beheretik erdiraino zatituz eta etenez, beste horrenbeste tximeneren irudi zantar gisa, zazpi zerrenda gorri ageri ziren. Adri-luaren gorri hozkariak hondar idorra janez, giza-indarra basamortuari nagusitzen ari.

Eta estadio guztitik, etengabe, nekagaitz, sorgarri, populu fidelen oihua hedatzen zen behin eta berriz:

«loria hiri!
loria hire bihotzari!
... mende guztien mendeetan!»

Eta horrelaxe hiru ordu pasata gero, bandera hiru-kunak jazten zuen kurpitutzar goren hartan, foto de-mas hura doi-doia tatxatuz, txingurri xumea irudi, Bu-ruzagi maitatua agertu zen. Eta agertu ez ahal zen, be-launiko jarri ziren oste guztiak batera; eta milana ma-nifestari zuten mila multzoek eskuetan zeramatzaten bandera hori-gorriez hondar lehorra ikutu zuten. Eta Mendebaldeko mazelan behera, bere indar guztiez eta habaila ikaragarrian...

Eta miliun bat ahotsez batera emanik, hau entzun nuen bazterren gorgarri:

«loria hiri!...
loria sekula sekulotan!»...

Eta hondar-landa gaitzean barrena mila boz-gorailuz hanpaturik eta entzun-erazirik, bere hitzaldia hasi zuen Buruzagi maitatuak:

— Ene semetxo laztanok!... Hogeï urte bete dira gaur...

Baina osteak, gorrak berak aisa entzule erne bihur-tzeko moduan, oihuka lehertu ziren ozenki estadioko es-kualde guztietan:

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!!

Eta berriro hasi zen Buruzagi maitatua:

— ... eta hogeï urte honetan guk...

Eta berriro ere oste gaitzek, beren pozkarioa ezin edukiz, eskuzarta azkengabetan barrena abiatu ziren, lelo berbera errepikatuz:

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!!...

Eta Buruzagi maitatuak, beti ingelesez erdipurdi mintzo, ekin egin zion bere hitzaldi apartari:

— Emendatu egin dugu oloaren produzioa: aurtan, hamalau mila eta zortzirehun miliun tonelada...

Eta osteek oihuka moztu zuten Buruzagi maitatua:

— Loria hiri beti!!

Eta Buruzagi maitatuak ekin:

— Emendatu egin dugu hirakaren produzioa: aurtan hogeï-ta-bost miliun eta seirehun mila tonelada...

Eta osteek berriro moztu:

— Loria hiri beti!

Eta Buruzagi maitatuak ekin:

— Emendatu egin dugu sulfhidrikoaren produzioa: hirurogeï-ta-bost mila miliun tonelada...

Eta osteek erantzun:

— Loria hiri beti!...

... Eta eguzki dirdaitsua zeru gora arte ekin zuen Buruzagi maitatuak bere hitzaldia; eta bide beretik ere oste zoriontsuek erantzun. Eta arratsalde erditsuan bukatu egin zuen produzioen ilara; eta sei mila-ta-hirurehun-eta-hamalaugarren puntua irakurri zuen:

— Emendatu egin dugu opioaren produzioa: bostehun eta berrogei mila tonelada.

Eta osteek erantzun:

— Loria hiri beti!

Eta, azkena zelako, populu zoriontsuek zaratatsua-go erakutsi zioten beren goratzarre bihozkorra:

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!!

Eta orduan, etenune labur bat hartuz, hauxe esan zuen Buruzagi maitatuak lehen baino ozenkiago, eta esaldien artean halako etenune bat uzten zuelarik:

— Tema bakar bat!... Kezka bakar bat!... Helburu bakar bat!... Gehiago eman!...

— Gehiago!!! —erantzun zuten osteek.

— Gehiago produzi!

— Gehiago!!!

— Eta azken hondartzañoa gizatartu arte, tximeneen basoa heda eta heda!

— Gehiago!!!

— Eta galdera bakar bat bakoitzak oherakoan: «Zer egin dut nik gaur produzio-tasa emendatzeko?»

Eta oste hunkituek, Egiaren Egiak azkarturik, basamortuaren ertzeko bazterrak urratu zituzten berriro:

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!!

Arratsaldea abiatu bazen ere, inoiz baino basago kiskaltzen zuen eguzkiak.

Eta mila lagunetako mila multzoetan, manifestariak kordea galtzen hasi ziren. Eta, lehenengo zorabioak geratu ordukoxe, ehun furgoneta beltzek kurritu zituzten estadioko ilararte guztiak, eta zerraldo eroritakoak bildu. Eta ehun furgoneta beltz haiek, labezomorro haragizale, estadiotik irten, eta basamortuan barrena hustutzen zute bere giza-zama. Eta, berriro, ahalik eta laisterrenik, estadiora bihurtzen ziren haragi ahul bila.

Eta buruzagi maitatua bere hitzaldiaren gailurrera iritsi zen orduan:

— Honela egin dugu Iraurtza. Hots, Iraurtza hau, jabego pribatuaren suntsiera adierazten duen aldetik, naturtasuna da osoki, eta gizatartasun hutsa eta borobila, eta humanismo guztizkoa; eta gizatartasun eta humanismo hutsa den aldetik, eta delako, naturtasuna ere bada...

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!! —moztu zioten os-teek.

— Gizadia itsutzen zuten alienazioak oro erauzi ditugu. Gure Iraurtzaren bitartez, gizonak bere burua bildu du berriro, bigarren jaiotza ezagutu; eta adimenaren bidetik, eta ez bestetik, joateak dakarren Zorion trinkoa hementxe eta gaurtxe lortu. Geroko uste ustelak oro alboratu ditugu. Ilunpeetan gintuen jainkoa hil dugu; eta honen oroitzapena bera ere kondairaren zakartokira bota dugu!

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!!

— Gizonaren eta naturaren arteko aurkaritzaren egiazko soluzioa gure Iraurtzan datza!... Gizonaren eta gizartearen arteko aurkaritzaren soluzioa gure Iraurtzan datza!... Izanaren eta izatearen arteko kataska, gure

Iraurtzan suntsitzen da... Iraurtza hau izan baita, hain zuzen, gauzakuntzaren eta pertsonakuntzaren arteko aurkaritzaren soluzioa, askatasunaren eta beharrianen arteko aurkaritzaren soluzioa, gizabanakoa eta giza-etorkia anaikero elkartu dituen Iraurtza bakarra... Gure Iraurtza hau baita, hitz batez, kondairaren giltzarri izakutua... eta kondairaren giltzarria, izan, bera dena, dakien lehenengoa baita»...

Eta, beren eskuetan milaka banderak eraginez, berriro hasi ziren oihuka estadioko manifestari ertzotuak:

— Txin-ko!! Txin-ko!! Bedeinkatua izan bedi eraman hauen emakumea!!

Eta Buruzagi maitatuak «Gora Iraurtza!» bota ondoren, bi besoak luzaz altxatu, eta erretiratu egin zen talaatik.

Populuaren zalaparta inoiz baino gorgarriago bihurtzen zelarik, ehunka eta milaka erortzen ziren manifestariak: bihotz-erasoz, eguzkikadaz, unaduraz... Eta furgoneta beltzek, beren lanaren iraurtzaileak sustaturik, jaso egiten zituzten gogotsu gorputzak eta kordokatuak, eta biltzen, eta basamortura fite-fite eramaten.

Hots, une hartan, makaleko kaja-piloa igo zuten dorregaineko talaia zabalera, eta ireki egin zituzten. Eta, berorien barnetik, zazpi mila belatzar beltz irten ziren, goseti, eta berehalatik basamorturuntz abiatu ziren haragi bila.

Eta zutik, eta bertatik mogitu gabe, ezin azkarkia-go ekin zuten osteek, esku-zartaz ere lagunduz:

— Txin-ko!! Txin-ko!! Txin-ko!!

Eta, talaia hutsik, eta kajatzar hutsez beste lekukorik gabe, ekintza berberean pasa zituzten osteek arratsaldeko azken orduak oro. Fotoa aski zen osteen jaiera irazekitzeko; denen «daddy» kuttuna han baitzen bere-

kin, irudian bederen.

Eta Iraurtzarekiko fedean eta segurantzia makalegi zirenak lurrera zerraldo erori ahala, furgoneta beltzak bertara, bete, eta basamortura.

Eta, bozgorailuek, himnoak tartekatuz, hauxe zintoten etengabe: «Belatzarrek har bezate beren gain kontra-iraurtzaileen, makalen, belasken eta hordien suntsiera!»...

IV

Eta Ilunabarra iritsi zenean, akiturik, nekeak gainditurik, baina barne-pozez ere mukurru, hirira itzuli ziren manifestariak; belen bazka gertatu ez zirenak, alegia.

Belatzarrak, berriz, urtean behin bederen bapo egirik, lozorro sakonean zeutzan basamortuko paraje bakartietan.

Hiriko konputakinek kalkulaturik, berehala zabaldu zen berria, hotzik hotzenean: 36.324 urde-zerriz gabetua zen hiria.

Eta garbiketaren gaitzaz, lasai egin zuten lo gainerakoek.

Eta, biharamunean, goizeko sirena-hots zorrotzek iratzarri ninduten. Eta, osteek lanari lotu baino lehenago mintzatu nahiz, hiri-erdiko zabalguneko plazaire itsusi hartara itzuli nintzen.

Baina karrikarte ezin garbiago hartan, sirenek jo ondoren ere, inor ez zen ageri; eta zabalunearen erdiko enparantza-beherean, bertarako lau eskaileretan eta igogailuen ateetan ere ez. Inor ez inon!

Igogailu azkar haietako bat hartu nuen orduan, eta azpikalde argitsu hartan bederen norbait topatzeko esperantzatan, lurrazpiko kale nagusira joan nintzen. Han ere, ordea kristauik ez!

— Entzun! —esan nuen goraki.

Erantzun-arrastorik ez pareta leihogabe luzeetan.

Kale-kantoinetan, berriz, argi gorriz etengabe emanak eta errepikatuak, eguneroko eguraldi-zertzeladak irakurri nituen:

«Temp. 18° C
Hygr. % 70
Press. 760 mm.
Time. 5.32»

— Entzun! —nik oihi—. Esna zaitezte!... Iraurtzak pogroma ekarri izan du, pogroma dakar, eta pogroma dakarke!... Itsasoak bizi baitu Iraurtza...

Hondakin arrastorik ez kale bitxi hartako zoruan, eta paretetako zuria, ezelako oreinik gabe, elurra bezain zuri. Hemen, eta han, eta nun-nahi, hitz bat eta berbera: «Clean», eta «Clean», eta «Clean». Isiltasuna osoa

zen; nahiz halako makineri-orroa urruna entzun ahal izan.

Eta sirena-hots zorrotzak hedatu ziren bigarren aldiz, gorgarri. Eta nik isilpe betean galde:

— Zeren truke atzoko munstrokeria?...

Beti berdin eta jarraikor entzun zitekeen lurrazpiko burrundara.

— Entzun ezazue, otoi, haizeaz bestaldetik etorri den lekuko berezi hau... Harrizko oroitarriotan izkiriatu duzue, berealdiko «volante térmico» bat baizik ez da Itsasoa... Iraindu, lardaskatu, ukatu egin nahi izan duzue; eta hartatik ahalik eta urrutienaraino ihes egin... Baina Itsasoak bizi zaituzte zuek; eta, basamortuko ertz idor honetan ere, Itsasoa duzue azken funtsean helburu eta sustatzaile...

Lurrazpian barrena, burrundara motel berbera zetorren, ari eta ari.

— Hots, Itsaso-nahia, mozorrorik gabe eta bere biluztasunean, edo mozorroz jantzirik eta antzaldaturik, gure bihotzaz jabetuz gero, iraultza eta askakuntza ez, baina iraultza eta astakuntza datoz, eta iraultza eta astakuntza datozke. Zapalkuntzarik gupidagabeenak Itsasoaren izenean egiten baitira...

Kristauik ez lurrazpiko karrikarte hartan; baina kale-kantoinetan, eten gabe, eta argi gorritan, eguraldiari buruzko berriak eman eta eman pankarta hark:

«Temp. 22° C

Hygr. % 55

Press. 755 mm.

Time. 5.58»

— Atzo, zinez mintzatzera, ez al zenuten intsen-

tsu usainik sarkorrena asetu arte ere hatsartu?... Hiri aseptiko honetan dagoen gauzarik nazkagarriena zer den esango dizuet nik oraintxe: argizagi eta olio sakratuzko urrinaren itogarria!!... Nola ez zarete itotzen?

Baina ene garrasiek ez zuten ezer lortzen.

— Adimenaren erreinua ekarri nahi zenuten, eta Lhasa-berria eraiki duzue; Egia bilatzen zenuten, eta Potala atxeman... Fededunak zarete, zinez fededun apartak... Itsasoaren gurtzaileek hil-ondorako bederen uzten baitute beren ametsen obraketa; zuek, berriz, halako batez bela-bazka bihurtzeaz beste etorkizunik ez eza guturik ere, fededun gotor baitzaudete... Zuek zarete, egiaz dinotsuet, kondairan inoiz sortu diren sineskorrik sineskorrenak!!... Kresalez oratutako Itsas-herri zaharra hemen gainditua izan dela, eta zuen ifernu aseptiko hau «bestelakoa» dela sinesteko, fededun gartsua izan behar da benetan: Saulo, eta Ali, eta Asoka batera!... Entzun hau: basamortuan kokatzea ez da aski Itsasoa ahazteko, eta Itsasoz beste ertzeraino heldu zaretela pentsatzeko... Basamortua ez da, izan, Itsas-hondo lehorra baizik... Eta Itsasertzeko hiria eta basamortu ertzeko hiri hau, haurride bizkiak dira... Nola liteke atzoko 36.324 gizakumeren heriotza lazgarriak, zuek mendrenik ere ez asaldatzea?... Nola liteke, zuek sarraskitza be-tean gertatuagatik ere, zuen teori-oreka eta zuen barneko zimentarriak ezertan ere ez kolokatzea? Zer kastatako ume zarete?... Ezen txinpantze-multzoetan ere, indar soilaren araberrako hierarkia hertsia eta zanpaketa zehatza baitago!...

Baina bere hartan ekiten zuen lurrazpiko burrundarra berdinak; eta bere hartan ere kale-kantoinetako me-teo mutua:

«Temp. 27° C
Hygr. % 27
Press. 746 mm
Time, 6.42»

Eta berotzen eta nardatzen hasi nintzen:

— Ez duzue zuek, ordea, lehenagokoek izan zuten aitzekia hura. Hasperriak ziren haiek, hasleak, hobe; zuek, berriz, jarraikitzaile zarete, errepikatzaile itsu; eta behin eta berriz entseatua eta zapuztua izan den antzerki-saio berbera berriztatzen duzue... Zapaldutako gizajoak ez etsitzekotan isiltzen omen zarete, eta horretara jokatzten; baina suzko mihi eta elefante zuriekiko fedea ezer gutxi konpon dezakete honetaraz gero...

Azkeneko hitz hauek esan ez ahal nituen, lurrazpiko karrikarte bakartian zazpi argi more piztu ziren; eta ene aurrean minutu erdi batez ñir-ñirka pizturik egon ondoren, berriro itzaldu ziren.

— Entzun! —esan nuen orduan gorakiago—. Entzuten al nau inork barrukalde horretatik?... Kutsaketa eta hondabide guztien iragarleak zarete!!...

Makineri-orroa berberaz besterik ezer ez asepsi-zulo zuri hartan.

Eta burua galduz ekin nuen:

— ... agintera heldu arte baliatzen dituzue populuen amets urdinak, baina gero segidan hobe eta hotz hotzean beren bakardade azkengabera bidaltzen dituzue... beste hirietako etsialdietan iturrietara jotzen du populuak hemen berriz zuek nagusitu zaretenez geroztik dena ihar-tu da errotik eta inork ez du jadanik iturburura jotzen... Zertarako joko iturrietara?... Zerok zarete alienatu guztien artean alienatu nagusi... baina zuen erraieratik beretatik hasiak dira hozitzen laku isilak eta lakuetako aha-

teak eta beltxargak eta hauek kalituko zaituztete aurki
eta zuen leinua eta zuen leinuaren oroitzapena bera eza-
batuko dira... eta gauza bat baizik ez da zuetaz gorde-
ko... basamortuko gau izartsuetan giza-garrasi eta bele-
-karrasken ilara azkengabearen oihartzun andana sun-
tsigaitza!!!... Itsasoak...

VI

Eta, tupustean, ziztu ikaragarrian zetozen hiru furgoneta beltz gelditu ziren ene parean. Eta, ni konturatu orduko, bata zuriz eta txano zuriz jantzitako hogeit bat gizasemek besoetatik eta hanketatik heldu ninduten azkarki, eta aidean altxa, eta, hitzik batere esan gabe, furgoneta beltzetako batetan sartu ninduten; eta karrikartetik eraman.

Minutu batzu geroago, zabaldu egin zen furgoneta-
ren atzeko ate bikuna, eta sargori pufara lehorra nabaitu nuen eztarrian.

Neure inguru guzti-guztian basamortu zabala nekusan. Eta, Mendebalderuntz abiaturik, furgoneta beltzen hirukote bitxia nigandik ihesi.

Eta ehun, eta mila, eta hamar mila belatzar beltz eta lodi ikusi nituen neure inguruan, hondar horiaren gainaldea beltzez nabartzeko kopuruan. Eta ikaratu egin nintzen. Beleen sabel borobilak, ordeak, bezperako betekadaz ezin diztiranteago jarririk, eta ia etenean tirakaturik, ez ninduen batek ere erreparatu. Lo zeutzan!... Eta ustel kiratsak ito egiten zuen.

Eta ikararen ikarak eraginik, eta beroa zinez kiskalgarri izanagatik, atxintxiketan abiatu nintzen handik.

Eta ihes egin nuen, ihes eta ihesago; eta urrun, oso urruneraino, basamortuaz bestalderaino heldu nintzen.

VII

Eta, «lakura hadi» entzun zen ene barruan.

Eta zelai behereko tentaldi berean eroria nintzela ulertu nuen; eta berriro ere Itsaso-nahiak ez bestek piztutzen duen esperantza eroak bultzatua ninduela munduko bi muturretan predikatzeraz.

Ideiak baliatuz nahi nituzkeen neure bidaide erratuak bildu, argitu eta erakarri.

Hots, batera-nahi hori bera ere Itsasoak zuen nigan irazeki.

Eta neure ezkerreko besoan, odola ere eralgiz, hitz hauek izkiriatu nituen xixel zorrotz batez: «Itsaso bakarra ez, baina anitz laku».

Eta ni abiatutako bidetik, bestalde, ezertara nekez irits nintekeela ulertu nuen. Zeren ez baitute ideiek inor erakartzen. Zeren, ene anaia bizkiak xuxenki esan zue-
nez, ez baitira ideiak, beren soilean, «burumuinaren gorotza baizik».

Iragarle izan nahi nukeen. Baina iragarlea Itsasoaz mintzo da, eta ez lakuez eta aintzirez. Itsasoaz mintzo ez dena ez da iragarlea, eta ez ditu «mendiak lekuz aldarazten».

Iragarlea, berriz, egiazko profeta, ez da teorema bidez mintzo, alegi bitartez baizik; eta ez ditu alegia horiek kondatzen, bizitzen eta hezurmamitzen baizik. Iragarlea gugan sekula hil ez den haurrari mintzo zaio.

Bihozkadaz mintzo da profeta, bihotzetik bihotzera.

Baina profeta, denez gain, urdeen eskuetan hartzen duen heriotza doilorraraz hiltzen delako, eta hiltzen den unetik beretik, mintzo da goraki.

Osteek egarri sakon bakar bat dute: Itsasoa.

Hots, haizeaz bestaldetik itzulia naizen hau «mistikoa da, ez baitu ezertan sinesten». Baina...

Hain zuzen, Itsasoaz ahortzi beharraz mintzatzera etorri natzaie ni oste egarriei.

Eta osteek ez naute erreparatu ere egin.

Itsasoaz mintzo ez dena mutu eta elkor gertatzen baitzaie.

... Eta Itsasoaren azken deiak alde batera utzirik, ni-hauren lakuaren aldera abiatu nintzen.

... Eta Argitutxe, eta Argibele, eta Iridoi tontorrek egin zidaten ongi-etorri mutua; eta, mendarteko bideskan zelatari, Berorize ondoko Jauregiberri-eneko dorre ernaiak ere egin zidan oles.

Eta mendi mazela eta erreka gainetan, arbelezko tei-latuak ugaltu ziren ene aurrean, eta baserri isilek irribarrez begiratu ninduten.

Eta zelai beherean lehengoan egindako bidaia berbera hasi nuen bigarren aldiz. Baina mugarriz mugarri bakarrik, eta haizeaz bestaldeko jakinduriaz horniturik egin behar den moduan...

Eta Muntto eta Untzaene utzi nituen atzean, han gainean, Aieteko partean; eta ni Txantxerreka-tik behera jaitsi.

Eta Caviedes eta Errege-Jauregiaren arteko bideska ilun bustia hartu nuen.

Eta ez dakit poesiak ala beldurrak ikutu ote ninduen goiz hartan; baina metafisika, amets iruditu zitzaidan, eta ametsa, egia nabarmen eta sukartsu. Eta beste oroitzapen guztiak baino aisa lehenagokoa eta zaharragoa da nigan Txantxerreka-rako bideska ilun hertsitik pasa nintzen goiz haren oroitzapen harrigarria; neure denboren haseran bertan pasea bainintzen.

Banindoan beraz Iparralderuntz bideska ilunean barren, Txantxerrekako mazela leunak atzean utzirik.

Hiru metro gora zituen eskuin aldeko paretan, gorldio apala ageri zen nagusi. Ezkerrekoan, berriz, teila gorri histu eta zaharkituek gaintzen zuten, eta ez beti, Jauregiarekiko berez-hesia; eta halako teilatu kutsuko erpin luze bat osatzen.

Ezkerraldeko harresi honen gainetik, lizundurik, tar-

teka arraildurik eta zaharrakaturik, teilatu aldatsetan han-hemenka teilazko estalkia biluzturik, betidanik mis-terioticsu jotzen nuen Miramar-Jauregi gorria aurkitu nuen.

Bideskaren gainean, berriz, benetako estalpe gisa, zerrua erabat izkutatuz, erramu baso trinko bat zegoen; eta, harri mokorrezko zoruan sakabanaturik, txit zimeldurik eta horiturik, blai ere eginik, hosto luze arraultzaire asko eta asko ikusi nuen.

Enbor zahar pare bat ere topatu nuen bidearen bihurgune batetan; eta bide hertsia, bide bustia, bide labaina, luze inoiz baino luzeago atxeman nuen.

Eta, halako batez, ni ordurako berantetsirik, amaitu egin zen zuhaitzezko tunela; eta aurrekaldetik, Kontxako kolkoa agertu zitzaidan, urdin, bidearen irtenguan zoragarri. Eta Urgull maitatua eta Santaklara uhartea ikusi nituen.

Eta, ezkerraldetik, Jauregiaren murru gorrien ilararen atzetik, adrilluzko laberinto xarmagarria inguratuz, Txubillo tontorra ikusi nuen; eta funikularea, memento hartantxe gora ari, eta dorrea gailen... Eta Loreto-peko puntta ene aurrean ageri; lehen bezalakoxea...

Eta liluraturik gelditu nintzen.

Argiturik... berriz ere... bidaia!

Eta atzera begiratu nuen. Eta zauskada latz batek inarrosi ninduen bortizki.

Eta Errege-Jauregiaren etxe, eta etxetxo, eta ukuilu, eta batimendu gorri desberdinak oro zuhaizpearen trinkoan eta beltzean ene aurrean bertan ezabatzen zirelarik, Txantxerreka-ko bideska izkutua begiratu nuen azkeneko aldiz: beltz, mehar, beldurgarri.

Eta betirako debekaturik zegokidala konprenitu nuen.

... Eta Txillardegiren ondoko etxe zaharrean nengoelarik, zurezko irrati kankailuan, erdian eta argi kaskarretan argiturik beira borobil bat erakusten zuen hartan, eta aurrekaldean, zutabe gisa, hiru makilaire beltz zituen etxeko aparato marroin hartantxe, «Ramona» valtz ospatua entzun nuen:

— Beti gauza bera! Horiek kaparrak! —esan zuen gure aitak.

Eta oraino ere, etendurarik gabeko bazkalondo luzakorretan entzuten dudala iruditzen zait.

Eta «J'attendrai» jo zuten gero; eta lehen haurtzaro hartan ongi neurtzen ez nekien hitz bitxi haiek iritsi ziren ene belarrietara: «j'attendrai ton retour»...

Eta geroxeago, egunero bezala omen, eta sanba erritmo berrian, beste hau zabaldutako gorakinaren sarea laranja zuen irrati hartatik:

«Meu Brazil,
Brazil brasileiro!
a brea cortina do pasado,
Brazil»...

Badantzut oraindik ere.

... Eta, bapatean, itzaldu egin zuen gure aitak irratizar kankailu hura; eta, ohi ez zuen agintekera hartuz, hau esan zigun: «Egun aparta da gaurkoa: lehengusua-
ren etorrera ospatu behar dugu gaur, bart iritsi baitzen Belgikatik. Oraindik ez duzue hau ulertzen. Geroago bai.

Lau urte egin ditu kanpoan. Eta denok Igeldo-ra joango gara».

Eta Ondareta-ko lorategietara jaitsi ginen etxekook eta etxeko ez zirenak, eskaileretan jauzika, eta pozaren pozez; eta Maria-Kristina erreginaren imajina lizundua zegoen plazatxo borobilerara heldu ginen.

Eta oraindik ere etortzekoak ziren osaben eta lehen-gusuen eta lehengusinen zai egon behar hartan, hamaika aldiz edan genuen iturriko xirripa etengabetik.

Ondarreta-ko erdi-erdian, itsasora begira, eta bere bi saihetsetan uztai txirrista bana, eskailera dotore zabal bat zegoen. Mailetako ainguru edo zokondo luzee-tan, harriaren urdinari hondarraren horia nagusitzen zitzaion neguko ekaitzaldietan; eta egun hartan ere bai.

Eta, egun hartan hondarrak dexente estalirik, eta hondarreraino paseabidetik iritsi nahian, hamaik aldiz egin genuen jauzi eskaileraren gainetik:

— Gaur erraza duk!

Eta beste hamaikatan ere, ointzoletan berebiziko kilimakurrak sendituz, harri urdin eta leunezko bi uztaietan behera jaitsi ginen behin eta berriz.

Azkenean denok, hamar, hamabost, hoge bat neska mutilok, senitarteko guztiok, nik uste, Donostiako mutur guztietatik Maria-Kristinako plazatxora bildu zireneko, Igeldo-ko funikularearen aldera abiatu ginen, oinez.

Eta gartzela horia, gartzela zaharra eta beldurgarria eskuin aldera utzi behar izan genuen nahi-ta-ez; gerraz geroztik debekatua baitzen paraje haietatik eta hondartzaren gaineko pasabidetik ibiltzea. Tranbia zuriak, bai: tranbiak, noski, handik joaten ziren.

Eta, abiatu berri ginelarik, eta eguraldiaren ederra paregabea zelarik, gartzelako lau murru-kantoinetako

garitetan entzun genuen:

— Centinela alerta!...

Eta erantzuna segidan:

— Alerta está!...

Eta horrelaxe lau aldiz. Eta ondoko oihartzunak ez bide ziren nahi bezain azkar itzaltzen:

— Segi, segi! —esan zuen gure aitak.

Eta murrutzar horia «Barraka» baserriaren aldetik inguratuz; eta geroxeago Tennis-aren eskuinaldean eta Satrustegi-eneko malkorra ezkerrean utzita, Txubillo azpiko plazatxo borobilerara heldu ginen.

Palmondo lirain bat zegoen erdian.

Eta gure aurrean, halako misterio kutsuz bete, funikularea zegoen.

Zalapartaka, algaraz, sartu ginen egoitz-aretoa. Eta eskailerazko geltokira berera joan aitzin, bertan zegoen karilo txikia erabili genuen txakurandika; eta liluratutik entzun genuen hartatik irteten zen musikaño fina. Jiratzen zuen metalezko martimulo hark bazuen, bere gainalde borobilean barrena, halako burdin-ile motx hozitu berria; eta martimuloa jiratzean puntta haiek, horren luzeran zegoen orrazia ikutzen zuten, eta soinu leun-leuna sortzen. Gure lilura!

Gora-deia entzun zen horretan: tinbrekada luze bat.

— Goazen! Azkar!

Eta gustata, kariloitxo gabe berantetsia izango zen deia, goiztar iruditu zitzaigun. Eta eskailerazko geltokira sartu ginen, eta abiatzera zihoan bagoi bitxira; eta funikulareko hiru edo lau aulki hartu genituen geuretzat, eta bete.

Harrigarriro ozentzen zituen funikulare-aterpe hark gure haur ahotsak; eta harrigarriro ere isil erazi gintuen behingoan bigarren aldiz jo zuten abia-tinbrekada zo-

rrotzak. Eta eskaileran behera jaisten zelarik, ate lerrakorrak zerratu zituen zakarki eta bana-bana bertako zaindariak. Txapela beltza, aurpegia gorriegi, atearen gaineko hutsartera agertu zitzaigunean, errespetuz begiratu genuen denok.

Eta, burdinazko kable lodi koipetsuak tiraturik, eta hein batez bederen gu guztiok itxuraz sosegaturik eta isildurik, goruntz abiatu ginen. Kontxa-kolkora begiratzten zuten batzuk; nik funikularearen bideari, eta gora ahala aldapa hura gogortu eta erpindu egiten zela erreparatu nuen. Eta hizka erabili ziren izen batzu: Bartali, eta Sylvère Maës, eta Lapébie...

— Aurten, dena dela —esan zuen osabak— «Tour de France»-rik ez zegok. Gerra dela-ta.

Eta isildu egin ginen lipar batez: hori pena!

— Bestela Bartalik irabaziko zukeen berriro!

Eta burrundara sakonean Txubillo tontorrera iristean, ohiturari jarraituz, alboko leiho handitik begiratu ginituen, txunditurik, funikulareko tresneria eta alimaleko gurpiltzar hura. Eta gero, eskailera batzu igota, eskuin aldeko aterpean barrena abiatu ginen, korrika bizian. Eta, aita eta osabak atzean utzita, «Río Misterioso» delakora heldu ginen arkupe luzetik, eta berriro ere laisterketa amorratuan.

Funikularearen makina-orroa durundatsua, artean, itzaldu bezala egiten zen han, suntsitu edo; eta urtsua-go zirudien beste zarata bat nagusitzen zitzaion.

Astunkiro eragiten zuen gure aurreko errotatzar berdeak txalupa-bideko ur erreka.

— Tori txartelak! Nork berea har dezala!

Ubidearen abiaburuan bazegoen zurezko martimuilo jirari ilara bat: uretatik jalgi, eta goruntz abiatzen zen. Eta martimuilo sail hartantxe gora, polliki-polliki, txa-

lupak etortzen ziren. Guri zegokiguna gakodun haga batez arkupetik zaindaria atxikitzen zuelarik, sartu egin ginen barrura hiru lehengusu eta ni laurok. Eta behe-runzko bigarren martimuilo saila azkartxo jaitsi ondoren, ubide estuan barrena abiatu ginen. Hura poza! Beldur apurra ere bai, egia esateko.

— Kontuz eskuakin! —entzun genuen—. Eskuak barruko aldetik beti!

Eta arkupe ilunaren ertzetik joan ginen; eta uraren gaineko abiadura motel hura, hamaika atsegin bitxiren iturburu iruditut zitzaidan. Eta ubide-gaineko zubitxo apalen azpitik pasatzerakoan, eta harrizko zubi-makoa ez jotzekotan gure buruak makurtu behar zirela-ta, berebiziko hotzikara izkutuen gertaleku bihurtzen zitzai-gun «Río Misterioso» hura.

Jende anitz Igeldon arratsalde aratz hartan; eta jende anitz ere ubidearen ertzetik guri begira. Eta gu harro harro.

Eta azkeneko tunelean beldurgarria omen zen kokodrilo berde argitsuak harritu gintuen poxi bat; haren aho-barneko gorriak bereziki. Baina ez sobera.

Nolako zozokeria kokodriloarena! —esan genuen tuneletik irtetea mutiko guztiok.

Eta, azkeneko bihurgunea bukatzean, eta abiaburuko errotatzar berdearen ondora iritsi orduko (azkarregi iritsi, ondikotz!), ibilera leunaren etendura hautsiz eta zakartuz, martimuilo sailean gora abiatuak ginela somatu genuen laurok; eta, hitz batez, jiraketa hura bukatua zela.

Eta, ahobatezko eskabide berbera denok eginda, beste hiru eta lau aldiz egin genuen «erreka izkutu» delakoaren inguraketa; baina beti, hori bai, bai txalupa, bai txalupa-kideak aldatuz. Eserlekuak ere bai: ezkerrekoan, agian, eskuinekoan baino handiagoa izan baitzitekeen

ikara izkutua. Dena dastatu behar! Den-dena, bana bana...

... Eta aterpe ilunetik erdialdeko eskaileran gora ageriko terrazara irtenda, Hegoaldera joan ginen, korrika beti. Eta dorrerako mailadiaren lehen partea bakarrik igota, eskuinetara, eta... karrusela! Tunelaren ondoko geltokitik, «Montaña Suiza» irakur zitekeen letra berri eta diztiranetan.

... Eta, batimenduaren azpiko tunel ilunaz bestalde-tik, garrasiz eta zalapartaz mukurru, orduantxe zetorren karrusela. Kolore nabarmenetan imajinaturik eta margoturik, egurrezko bi herensuge ageri ziren treintxoaren branka bikunean: aintzindari gisa, eskuinaldean bata eta ezker aldean bestea.

Eta geltokian zai zegoen bigarren karrusela, abiatu egin zen. Eta etorri berria hustutzen hasi.

— Alajañetan! Hau lana!... Despasio, txikillos! Hau eroaldia! —esaten zuen tramankuluaren erdian exerita zegoen makinariak.

Txapela handia zuen, erdara traketsa; eta erdiko junturan joaten zen, errestari beti helduta, zaindari sendo.

Eta atzeko aulkian, azkenekoan, zauskadarik bortitzena senditzen omen zela-ta, hantxe gertatzen ziren borrokarik latzenak: huraxe nahi denok! Eta, nahikari zehatz hartan tinko, zai eta hustu zai; baita bizpahiru bider karrusela abiatzera utziko bagenu ere... Eta haiek marmarrak, era berean, hainbeste gostatatako aulki be-deinkatua berriro besteri utzi beharrez!

Behin egin genuen jiraldia, eta birritan, eta hirutan. Eta atzeko tunel sakonerakoan, beherako gogorrekoan, apur bat beldurtzen ginen. Zer zen aldapa zut hura! Baina geltokira iristerakoan, pozten ginen eta harrotzen.

Hura ere bukatu, eta trumilka berriro, behera.

... Bazegoen eskailera-pe hartan, dena kolore bizi eta zarata eta tinbrekada, halako armairu tankerako zerbait; eta zintzarrots etengabez deitzen zuen bertara. Eta gailaldean zuen hitz bakarra irakurri nuen: «Horóscopo». Zer debru ote zen hura?

Aurrekaldean, margo nabarmen itsusitan, han eta hemen sakabanaturik, gizon eta emakume aurpegi alai batzu ageri ziren. Gure kopeten parean, berriz, guretzat goregi, bost edo sei buzoi-aho diztirante; baita beste hainbeste txanpon zirritu ere.

— Aita! sar ezazu txanpon bat —eskatu genuen.

Baina hitzetik hortzera etorri zen gorroto genuen erantzuna:

— Ez. Ez zenukete ezer konprenituko. Oraindik gazteegiak zarete. Haztean egingo duzue joko hau...

Eta zantarkeria batzu esan ondoren, isildu egin behar.

Baina orduantxe bertan gelditu nahi, eta hura zer ote zen somatu bederen.

Eta armairuaren aurrekaldean zutik, eta buzoi diztirantetatik irteten ziren paper orriskak berdeak, eta moreak, eta gorriskak, eta laranjak, behin eta berriz elkarri barrezka irakurtzen ari, soldadu pare bat ikusi nuen; eta biokin hiru emakume gazte. Eta bostok algara zatatsusak egiten zituzten.

Eta atsekabe, eta lotsagaldu, eta itsusi, eta nazkagarri iruditutako zitzaizkidan bostak. Bai bide zegoen bosten arteko algara giro hartan itzurtzen zitzaidan itsuskeriaren bat.

Eta neure burua hein batez lotsagarri-edo antzemateko beldurturik, handik bagindoazela ikusita poztu egin nintzen. Eta tinko tinko begiratu nien joaterakoan.

Eta Mendebalderuntz, tximuak zeuden partearen aldera, abiatu ginen.

— Hor ez! —esan zuen osabak—. Lehengoan hanka puskatu zuen hortxe mutil batek!

Eta debekuarekiko nazka senditu nuen: zergatik ez? Karrusel-bidearen kontra, «Las Risas» jostalekua zegoen; eta huraxe debekatzen ziguten. Halako pasadizu edo balkoin ilara bat ageri zen kanpotik, barandila bainaz hornitua. Eta jendeak ibiltari. Gris-grisa dena; urte haietako gerrateak bere kolorea kutsatu baitzion. Eta bekaizkeriaz begiratu genituen erorikotik erorikora zihoazenak.

— Goazen askaltzera! —moztu zuen osabak—. Belgikatik heldu berria den lehengusuak gomitatzen zaituzte denok.

Ez genuen hura ulertu. Askoz ere beranduago arte ez nuen nik festa-arratsalde haren kakoa konprenitu. Lau urtez ibilia zen lehengusu hura European gaindi: Frantziatik Belgikara, eta ia-ia Errusiara omen. Zer, ordea?...

Eta, berriz laister-minak ikuturik, funikulare-tresneriaren gaineko bazkaldegira joan ginen.

Eseri gara bizpahiru mahainetan; eta deskalabro batzu egin ondoren (tatxak jertseietan, sandwich-puskak lurrean, isuriak mahaizapian, eta abar), txokolate lodilodia bukatu genuen. Txokolate «española» hartu genuen, jakina; eta ez «frantsesa», hau mehegia baitzen. Txokolate lodia boladoarekin! Hoberik ez! Hura atsegina, boladoa, iceberg ñimiño gisa, uretan gesaltzen ari...

— Eta orain, gaurkoa bukatzeko, laberintora eta kanoetara. Zer iruditzen zaizue?

Garrasi multzoak ez zuen duda handirik utzi...

... Eta, kanpora orduko, funikularearen orroa sakona entzun nuen; harrigarri, lurrazpiaren beraren eragile, antza.

... Eta teilatu ttuturrua zeukan litxartegira iritsi gi-

nen; eta gozoki, eta patata, eta izozki, piruli, makilgoxo, eta barkilloak salgai ikusi.

— Janaria erosi beharko orain horientzat! —esan zuen osabak, bere eskuaz tximuen kaiolak erakusten zizkigula.

... Eta litxarrerria haiek erosten zituzten artean, ez baintzen ni dendatxora joan, une iheskor batez aurreko iturri borobila erreparatu nuen.

Goiko plater boboriletik; hau da, iturriaren ardatza zen zutabea ni baino goraxeago zegoen ur-ontzi txapal berdetik, sei xirripa etengabe jario, eta ura goitik behera borobilean isuri. Xirripen tartetean, eta plateraren euskarri gisa, metalezko hiru landare eta hiru mutiko zeuden, kariatideen kide.

Eta beherako urmahel edo uharka borobilaren ertzean, hamar zentimetro barne ere ez zen uretara begira, uso batzu erreparatu nituen: etengabe ibiltari eta jauzkari, batzuetan goian jartzen ziren, eta besteetan behe-rean. Guztiz zuriak ziren gehienak, eta isatsa gora zeramaten harro-harro. Beste banaka batzu, berriz, more larrosak ziren.

Eta oso maitagarri iruditu zitzaizkidan.

Eta laztandu egin nahi izan nituen; eta makurtu ere egin nintzen behin, eta bitan, eta hirutan, eskura bildu nahian. Baina behin eta berriz egin zidaten ihes.

— Emaiek hau esku ahurrean —esan zidan aitak.

Eta ez dakit gaur ere zein ale mota zen. Baina, ustetik ezean, uso zurietako bat ausartu zen niganaino; eta ene esku ahurretik beretik jan zuen ale hura. Eta alea mokoka hartzean, berebiziko hazkura ematen zidan; baina ezagutzen ez nuen poz harrigarria ere bai, poz paregabe eta osoa.

Baina, bukatu ez ahal zuen, iturri berdera itzuli zen hegaz!

Eta, konturatu orduko, lehengusuak eta gainerakoak tximuen kaiolen ondoan zeudela erreparatu nuen. Eta, barne ximiko batez, iturritik urrundu nintzen.

Hantxe zegoen, ernegaturik beti bezala, «Bartolo» famatua, mandril itsusi petralla. Hantxe ere «Txita», ezinago itsusi eta zaharra: beti exerita, zorritan ez urri, nik uste. Eta hantxe ere, kaiola-ilaran, gainerako malakoak. Han ginen gu, ikustera joanak omen baina zirikatzero ere bai!

Ez dakit nik nork zer keinu egin omen ziola, eta hortxe sutu zaigu «Bartolo» erretxina. Eta kaiola barreneko hondakinak, eta zuztarrak, eta kakahuet azalak, eta mokordo arrastoak ere bere eskuaz lurrian jiraka bildu; eta bere indar guztiez bota ditu gure kontra. Gorroto iturri oparoa haren bi begi txikiak!

Barre egiten genuen guk, gogoz; ez da dudarik. Baina batzutan, «Bartolok» barrak inarosten zituelarik batez ere, halako kezka sortzen zen gudan:

— Puskatuko ote ditu azkenean?

Eta handik laberintora igo ginen gero, denok, hongiok; eta denok ere, zahar eta gazte, barrura sartu.

Eta pareta barneko hutsarteetan, eta argi ñabar eta bitxitan nabarmendurik, mozerro izugarriak eta kaskezur horiskak ikusi genituen; eta ispiluen areto borobiletik irteera ezin asmatu ibili ginen, makina bat jiribuelta eta algara eginez.

Eta gero, laberintoan aurrerago, «marraskilo»ra pasa ginen, «caracol»era: pasabide estuko marraskilo luze hartara. Jiraka eta jiraka, bospasei inguraketa oso egin behar, gero eta hertsikiago, eta txorabiatu ere arte. Eskuineraka lehendabizi, ezkereraka gero.

Eta, laberintoaren amaitzat, trabena bitxi hartara sartu ginen; trabena txorabiagarria. Oker zituen zutak eta ateak; eta zorua, eta aulkiak, eta mahaiak, malda gaitzetan denak; eta «Musée Grévin»-enetik etorritako txiribogin musugorria ere hantxe zegoen, zerbitzari leial, baina zeharo oker.

Hura lana! Egundoko mozkor betean bezain desegokiro eta baldarki gurutzatu beharra zen laberintoko trabena hura, ia-ia erorian, eta zernahiri tinko helduta.

Eta, irteterakoan, aluminiozko txirrista diztirantea genuen zai, jaitsi beharra eta jaitsi nahia.

— Hau pena! —entzuten zen inguru hartan—. Luzeago izan behar luke.

Eta Alemanian egiazki galdu egiten zen laberinto ikaragarri bat bazegoela esan zigun osabak. Eta egarriak utzi gintuen denok:

— Alemanian bai...

Eta jaitsi egin ginen.

Eta laberintotik kanoetako uharka borobilera aldatu ginen; eta txartelak saltzen ziren arku horiaren ondoko ilaran jarri osaba eta aita.

Kanoen atzekaldetik, ke urdina irteten zen barra-barra; eta izugarrizko usain txarra hedatzen.

Takillaren ondoan, zutik, oso andere dotorea ikusten genuen. Frantsesa omen zen. Bai dotoretasuna eta bai frantsestasuna soinekoen ñabarduretan eta aurpegiaren koloretasunean neurtzen baikenuen orduan. Eta Belgikatik bezperan etorri berria zen ene lehengusuari, andereari frantsesez erantzuteko eskatu genion; baina honek, izuti, egin nahi ez.

Tamalgarria! Zeren-eta ilaran txartelak hartu zain geundelarik, frantsesez mintzatu baitzitzaigun; eta guk, lehengusua isilik, geure irri algarak nekez disimulatuz,

zer esan ez baikenekien.

Azkenean (bai luze!), berantetsirik geundenean, txanda etorri zitzaion gure taldeari. Eta harri horizko arkua-ren azpitik pasa ginen nazatxora. Binaka joan behar; eta, kanoa bakoitzean, sekulako gogoa biek gidoin bakarra hartzeko.

Eta abiatu egin ginen; eta hona eta hara ibili, eta batzutan elkarri tope egiteko beldurra izan. Eta lanak ere izan genituen zenbait aldiz, uharkaren erdiko argi-dorretxo zuria, eta karrusel-bideko zutarri zabal horiak, geure kanoaz jo behar ez-ta.

Eta sargunearen aldetik, urmahel gaineko mako zuriko ezkilak jo zuenean (berriro ere azkarregi deia!), abia-buruko nazatxora geure kanoa eraman; eta... joan egin behar... Eta keinu bereziz agurtzen bide gintuen erdiko argi-dorretxoaren muturrean ñir-ñir egiten zigun faro gorriak.

Eta oraindik ere garbiki aditzen bide ditut neure barruan bai usaina bai motoreen zarata... Dena azkarregi joana arratsalde hartan: erreka txalupa, eta txokolate lodia, eta laberintoa, eta ke urdina zerien kanoak.

— Gero agurtuko dugu Ursula —esan zuen aitak—. Joaterakoan.

Eta ilunabarra bazetorrela, azkeneko itzulitxo bat egi-tera joan ginen Igeldon barrena.

Litxartegien eta tximu-kaiolen aurreko zabalgunean bazeuden orduan hiru pinu handi.

Eta bazegoen bertan, jostailu harrigarri, burdinazko autobide txiki bat. «Mida usted su fuerza» irakur zitekeen. Kotxetxo gorri astun bat zegoen autobidean, bi arrabete luze, hogeit bat kilotakoa bai itxuraz. Eginahalean behar zen aldapan gora bultzatu; eta ia aldapaburua gaindituz, beheruntz abiatzen ote zen saiatu. Gur-

pil osoan buruz behera orduan jiraketa eginez, abiabururaino helduko, eta... egina! Nolako harrokeria!

— Hau ez da zuentzat —entzun genuen amorru bizian.

Baina han gelditu ginen, begira.

Hots, haraxe agertu ziren lehenagoko bi soldaduak eta hiru neskak. Bi mutiletan azkarrenak, bi metro luze bai nik uste, behin eta berriz lortu zuen jiraketa osoa, beretzat hura erraza bailitzan. Eta bekaizkeriaz pentsatu nuen nik, eta gauza bera bestee: «noiz ote ni horrenbestearaino haziko eta indartuko?»

Eta, horretan, algaraka joan ziren bostak, eta gu ere bai segidan; eta bertako andere zaharra, eta haren auto astun gorria, bakar bakarrik gelditu ziren hiru pinuen arteko zabalgunean eta arrastiriko argi leunean.

— Zer iruditzen zaizue orain Ursula-ri agur esatea? —galdetu zuen gure aitak.

Eta kanoen ondoko uharkaren alboan apurka-apurka zahartzen eta suntsitzen zen hartza ikustera joan ginen.

Eta hau irakur zitekeen kaiolaren gainean: «ejemplar capturado por el Ejército victorioso durante la gloriosa campaña del frente de Asturias».

Kaiolari sekulako kiratsa zerion. Eta hartz gizajoa, bertan jiraka eta jiraka, ibilera etengabea nekatzen zen; eta, behin eta berriz, erdian zeukan enbor soilduan muturraz joko zuela zirudien, baina behin ere ez ikutzen.

Kaiolako barrak eta aurrekaldea (pareta ez zen alde bakarra, hobe), Matxixako alderdira begira zeuden; Mendebal aldera, beraz. Eta gu hara agertu ginenean, gorritaturik agertzen zen kaiola barne zikina.

Atzekaldeko paretan, berriz, burdinazko barra andanaren eta erdiko enbor soilduaren itzalak ageri ziren, urdin more pareta gorrian. Hasarretzeko gogoa bera ahi-

tuta, tristuraz begiratu zuen hartz eder izanak guganuntz; goruntz kirats zulo hartatik. Eta berriro ere, ehungarren aldiz arratsalde hartan, nagiki, enbor soilera igo zen. Eta guk, goiko burdin-hagen artetik, kakahuetak bota genizkion... Eta gure Ursula aspertuak ez zituen zorutik jaso. Burua balantzan kulunkari han gelditu zen, enborraren muturrean, agian guri begira...

Eta Bartolok, eta Txitak, eta gainerako tximu itsusi narratxek, beren kaiola estuetan erakusten ez zuten tristura etsia somatu uste izan nuen nik, arrats eder hartan; baita hartz astunaren mogimendu guztietan ere. Eta, noiztenka, Matxitxako aldera pentsakor begiratzen zuela iruditu zitzaidan; eta eguzki gorriak itsutu egiten zuela...

— Zenbat urtez bizi ohi dira hartzak?

Gaitzi izan zitzaion galdera aitari:

— Ez zekiat. Bost urtez agian, edo hamarrez... Ez zekiat.

Eta ez nuen nik ezer erantsi.

Eta atzapar beltz beldurgarriak ikusi nizkion Ursulari. Baina ikararik ez nuen senditu, baina harekiko urriki bai; eta pertsona larriekiko herra handia.

Eta gauza harrigarri bat gertatu zitzaidan orduan.

Urrundu gara kaiolatik, eta Txubillo atzeko malkorraren hegiko eskudelera eraman nau aitak. Eta, biok Muitza kolkora begira geundela, goitik beheraino doan harkaitzezko txirrista labaina erakutsi dit:

— Hara! Orain dela urte asko, ni hi bezalako mutikoa nintzenean, ba omen ziaten Muitza baserrikoek asto zahar zahar bat. Eta urteetan barrena erabat itsutu omen zitzaiean. Eta abere gizajo hura nola akaba ez omen zekiaten. Eta, halako batez, hona, gure aurre honetantxe

ikusten duan labar honetara ekarri ziaten. Begiak zapi batez estali zizkioaten. Eta txirristan behera amildu omen ziaten...

... Eta ihortziri batek harrapatu bide ninduen.

Eta ene lehengusuak eta osabak non ote ziren ez nekien...

... Eta, behera begira, hitzik gabe gelditu ginen aita eta biok, ez dakit zenbat minutuz.

Eta arrastiriko azken argi errainuak gozatu nahirik, antza, surangila izuti bat agertu zen gure aurrean, harri horizko murruan zalu eta bizkor gora eta behera. Eta, berehala, artezi batetan izkutatu zitzaigun.

— Eta hil^o egin zen astoa?

Harritu egin zen aita ene galderaz. Eta sortua zen lana argitu nahirik, arinantzean erantzun:

— Noski! Hartaraz gero, zer nahi duk astoari gertatzea? Itsua zuan astoa gainera, herbaldua, eta zaharra arrunt.

... Eta beste hitzik atera gabe jo genuen Txubillo aldera.

Zabalgunea hustutzen hasia topatu nuen; eta litxartegiaren aurrean lehen baino ume gutxiago. Auto gorria gordea zen, bestalde; eta zaintzen zuen andere zaharra ere joana. Argi gorriska hartan itzaltzen hasia zen arratsaldeko korrika bizia. Ilunabar epel ederra ere, orduantxe hasten bide zen freskatzen. Terrala.

— Goazemak orain karruselera, azkeneko aldiz — esan zidan aitak—. Zer iruditzen zaizu? Montaña Rusa-n egingo diagu azkeneko buelta...

Eta nik «azkeneko» hitza baizik ez nuen entzun.

Eta, ia-ia besotik helduta, eskaileran gora eraman

ninduen, eta karruselera ia bultzada beharrez sartu.

— Hator hona azkar! Hutsa zegok! —entzun nuen.

Eta atzeko aulkian eser-arazi ninduten ene lehengusina batekin.

Eta, abia!

Ezkerraldeko kate-muturra bere zuloan sartu nuen.

— Kontuz, bai, kate hori! —esan zidan osabak—. Hori duk txirristaren aldekoa!

Eta gora eta behera abiatu ginen. Garrasi bizian besteak, iskanbila gorrian besteak. Baina ni neu, isilik joan nintzen.

Hautsia zen zerbait nigan.

Eta zubien azpitik, eta kanoetako uharkaren gainetik pasatzerakoan, oihu zorrotzak bota zituzten denek. Baina nik Ursula-ren kaiolara begiratu nuen. Eta karrusela, laberintoa eskuinaldean utziz, bere azkeneko aldapan gora abiatu zenean, ezkerraldera begiratu nuen nik; eta, ezer esan gabe, kate-muturra berriz begiratu.

Eta, labain labaina, Muitza kolkoko harroketaraino etendurarik gabea, Txubillo atzeko txirrista ilun beldurgarria begiratu nuen. Eta sekula ikusiko ez nuen astoitsuaz oroitu nintzen.

Eta ikara eta asalduek ezezagun batek harrapatu ninduen.

Eta tunelerakoan ere, ene lehengusu guztiek garrasirik ozenenak botatzen zituzten mementoan, asto giza joaz besterik ez nuen nik buruan...

Eta gero ere, arrats gorri hartan, eta funikularea hartzerakoan, eta lotarakoan... eta biharamunean, eta ondoko egunetan eta ondoko asteetan... eta ondoko hila-beteetan eta ondoko urteetan, eta beti ere, sekula kuku ez den arraildura bat nabaitu dut.

Eta beti geroztik, Txubillo-ra igo izan naizenetan, eta

Itsas aldeko labar hartan paratu, txirrista beltza begiratu izan dut lazturik, eta Muitza-ko asto itsuaz oroitu.

Gertakari xume haren kondaira, ene barneko mugarri nagusi bihurtu bailitzan.

Ezen egun hartan asto itsuaren gertakari hitsa gure aitagandik entzun arte, ez bainuen nik erreparatu ere egin Txubillo-tik Itsasoa ikus zitekeenik... Itsasoa.

III

... Eta handik hara ez nituen oso luzaz Muitza kolkoa eta Txubillo atzeko txirrista more beltza ikusi.

Bainan han egon ziren biak, elkarri begira tinko.

Eta behereko harrokadian bere kresalaz eta bere bi-tsaz mihizkatu zituen etengabe bat eta bestea Itsaso nekaezinak; eta etengabe txirrista morea azpitik higatu eta arraildu. Bere fundiera lanetan gau eta egun Itsasoak diharduelarik, presatu beharra zer den ez baitaki.

Eta ene bihotza ere, ezari-ezarian, higituz eta unatuz joan zen ehun aste hartan, isilean, eta ditziragabetasunean; eta berrehun aste ere joan ziren horrela; eta bostehun, eta are zazpirehun aste ere bai joan ziren.

Baina ahaztu, orain dakit inoiz baino segurkiago: zazpirehun aste geza hartan zehar, ez nuen nik Muitza-ko txirrista more beltza inoiz ere ahaztu.

IV

... Hots, zazpirehun eta zazpi aste pasa zirenean, eta hi espero ez hindudalarik, nigan sartu hintzen bapatean eta osotara.

Eta hik heuk ere ni espero ez nindunalarik, higan sartu nindunan ni.

Eta elkarrengan gertatu gintunan biok, brauki erro-turik; eta bere suntsieraz beste irtenbiderik ez duen li-lura bereziak bultzaturik, Getharia-ra joan gintunan.

Oroitzen haiza?...

Eta Koskeneako hondartzara jaitsi gintunan. Eta — oroitzen haiza?— hire begirada topatu ninan nik neurean, eta hik enea heurean. Eta besterik deus ez.

Eta —oroitzen haiza?— hire ezpain gaziak dastatu nizkinan nik neuretan, behin eta berriz, eta hik eneak heuretan.

Eta, bestela dena gudan lehertuko zelakoan, hire ahoaren mogimendurik xumeenak neurean senditzen nituela, «maite zaizut» erran hidan zazpi aldiz eta zazpi hizkuntzatan; eta beste zazpitan gauza bera nik hiri erantzun.

Eta kantuz mintza bide nintekeen bapatean.

... udaberriko
goiz geldi epel hartan,
—oroitzen haiza?—
goibel zegonan zerua,
Itsasoa bare,
zabal,
baztergabe...

Eta Itsas hegi
bakarti
hartako hondar larrian,
minbera
eta hazkura
senditzen genizkinan
geure ointzolak.

Goiz geldi epel hartan
txit urrutitik
zetozen
uhin ahantziak
polliki-polliki
lehertzen zitunan
gure aurrean.

Eta uhin apal haiek,
goiz geldi epel hartan,
uhin xume haiek,
uhin ahantzi haiek,
uhin ezinago ahantzi eta luzakor haiek,
azkarregi
joan zitunan.

Baina nigan
ezin ahantzizko
uhin,
ezin ahantzizko
gailur,
bilakatu ditun
betirako.

Aparrak noizpehinka
—oroitzen haiza?—
hemen legartza urdinska estaliz,
han hondartza horiska zurituz,
busti egiten zizkinan
ia-ia
gu bion oinak;

eta kresalak guri bioi,
kresal gazi biziak,
goiz geldi epel hartan,
Itsas hegi bakarti hartan,
harroka artezietan azkarturik eta hezaturik,
bere gazi segaila dastarazten zigunan
geure ezpain minberetan.

... eta euria hasi zunan
horretan,
goiz geldi
epel hartan:
xehe-xehe,
ixi-ixila,
xirimiri etengabea ari;

eta berezi ezinak
ziruditen
gure masaila beroen
arte,
ezkotu
egin zunan
ezari-ezarian...

eta, Itsaso mugagabea lekuko,
irri aldi oparoan
barre egiten genuelarik,
hantxe gelditu gintunan biok,
bi biok hondartza osoan,
—oroitzen haiza?—
geure algara beharrari ezin nagusiturik.

eta, goiz geldi epel hartan,
haizerik-ez baketsu hartan,
haizerik-ez liluragarri hartan,
—haizea erabat gelditua baitzen—
eta kresalezko egurats sarkorrean,
deplauki murgildu hintzen
ene begiradan;

eta,
Itsasoa,
erreparatu ere egiten ez genuen
Itsaso
bare zabala,
ene izakide egin huen,
eta erraiaetan errege ezarri.

eta handik,
hondartza harritsu hartatik,
bi biok,
Itsasoari
adiorik erran gabe,
Itsasoaz
oroitu ere gabe,

xira hori bakarraren azpian
baldarki babesturik
joan gintunan
Koskenearen aldera;
eta joanago,
eta pozago,
eta algaratsuago...

... Eta ezagutzen ez genuen geure etxetxora joan gintunan, pinadi betean. Eta oroitzen haiza? «Tubuai» zeritzonan.

Teilatuak hegal zabala zinan; eta, zutabetzat, enbor lodiak ageri zitunan aurreko paretan, beren hartan apaingarri.

Eta, sartutakoan, leihoa zabaldu geninan; eta, esku-tik etengabe helduta, pinadiari zerion hezetasun freskoa hatsartu geninan biok, loriaturik; eta han eta hemengo ituteak entzun.

Eta exeri egin gintunan gero; eta erositako karrakelak jan genizkinan, erruz; eta jangaitz zegoen haragi puska zail hura ere bai. Eta ardoa ere ausarki edan geninan.

Eta gelako armairuan zegoen irrati apala piztu geninan. Oroitzen haiza?

Eta topatu genuen lehenengo musika huraxe baliatuz, eta erotu egin baikin, dantza egin geninan gogo-

tik, dantza eta dantza; eta, algara etengabea, ezin ari-
nago eta ezin zaluago mogitu gintunan biok gelatxo go-
goangarri hartan.

Eta aire haiei, oraindik ere, halako osasun bizia ze-
gokien; arrats geldi epel hartan zetxekion bezala.

Eta ni hire egarri nindunan; eta hi ene egarri. Ezin
egarriago biok.

Eta gelako errediza, eta ontzi, eta xehetasun guztiak
begiratu genizkinan bana-bana, lerrokada zehatz bat ber-
tan prestatu behar izan bagenu bezalaxe.

Eta hango ezertaz inoiz ez ahazteko zin egin genio-
nan elkarri. Oroitzen haiza?

Horia zunan ohearen tapakia. Eta horiak ere, baina
ilunago, atariko bi errezelak.

Gelako pareta nagusiaren erdian, berriz, ispilu do-
tore handi bat zegonan; eta —oroitzen haiza?— hertsia-
ki besarkaturik geundela begiratu geninan geure burua.
Eta iribarrez egon gintunan luzaz.

Bazeudenan ere bi siloi, oiha berde leun ilunez jan-
tzirik. Eta ohe bakarraren bi saihetsetan, alfonbra ber-
de bana.

Eta dena horrela zehatz-mehatz begiratu, eta gogoan
hartu ondoren, elkarrengan josi genizkinan begiak; eta
hitzik esan gabe egon gintunan horrela, geure erraietan
gertatzen zen mirariaz zurturik.

Arrastiriarekin, berdindu egin zizkinan ilunpe haz-
korren epelak gela barneko koloreak.

Eta handik piska batera euria berriro hastean, itute
eta xirripa zurrumurruz bete zunan pinadia; eta begira
eta adi jarri gintunan leihoan.

Eta geroago, hau hetsita, gela barrura bihurtu gine-
nean, ez geninan argia piztu.

Eta ene bare egarria
lipar batez,
lipar batez bederen,
ematu huen;
nahiz betirako
ene pausa-ezin hilgarria
iratzartuz.

V

Eta biharamun arratsean agian, kresal usain harri-garrian oraturik zegoela, bakar bakarrik hurbildu nintzen Getharia-ra.

Itsas-orroa urruna herriaren gainetik beretik entzun zitekeen.

... eta ene bare-egarria
lipar batez bederen
ematu huen;
nahiz pausaezinik urduriena
betirako nigan piztu,
eta Itsas-minik minena
sekulako nigan txertatu...

Postetxetik behera doan kale nagusian, inor ez. Giro isilean, zuhaitzezko bi ilarak mutu. Frontoin pareta-bakarra, hutsik. Ostatuak ere, hutsik. Dendarik gehien gehienak, hetsirik. Andere pare bat bakarrik, ezkerraldeko gozotegiaren ondoan kalaka aspergaitzean.

Eta hondartzaren aldera ni hurbildu ahala, ozenago bilakatzen zen Itsas-orroa azkarra.

Treinaren gaineko zubia pasa, eta Mimiague-ren liburudenda eta «Gurutzia» ostatua utzi nituen atzean.

... Ia-ia ito beharrez, eta eroturik bezala, elkar besarkatu geninan; eta, bukaerarik ez zuen musu ilara hartan, ohe gainera erori gintunan... Oroitzen haiza?

Eta entzun ohi ez diren agintzak eta hasperenak entzun genizkinan biok, eta ikusi eta laztandu ohi ez di-

ren janzki leunak ikusi eta laztandu. Eta biziera osoan bitan ere iristen ez diren atsegin eta zorion gailurrak iritsi genizkinan...

... Eta, beste hamaika aldiz bezala, milazkondoez apaintzen duten talaiatxora joan nintzen.

Eta ikaragarri urrun gelditutako esanak eta entzuzak bururatzen zitzaizkidan, behin eta berriz, eta tema iraunkor; eta Itsasoaren uretan ikusten bide hindudan, erdi lanbro hark hire irudia osatuko balu bezalaxe.

Eta deitu egin hindudan:

—... laister hi heldu, otoi!
behin bederen,
bigarren aldiz
behintzat
hire ahotsa
eta hire irriak
hemen entzun!

... bigarren aldiz
bederen
atzoko goiz
geldi
epelean bezala,
hire esku hotzak
neureetan izkuta!

Erregu alferrak eneak!

Eta «atzo» hitza esatean, ernatu bezala egin nintzen:

— Noiz izan ote zen atzo hori?... Kanpoaldeko erlojuak ez baitira gelditu.

Eta pozaren handiak berak tristaturik, honela mintzatu hintzaidan:

— Ez sekula ahantz ordu hauek!... Otoi, ez sekula nitaz ahantz!... Ez diat inoiz, zer gerta ere, hitaz besterik inor maitatuko!... Ezin nezake... Hi hil ondoren ere, eta guztiek hi ahantzi arren eta aspaldidanik hi ahantzi ondoren, nigan, ni bizi naizeno biziko haiz... Inoiz bi-ziaren garratzak gogaiturik baldin bahago, oroit hadi ene hitz hilezkor hauetaz!...

... Eta, horrela, lehenengo eta azkeneko aldiz batera, bai hik eta bai nik, hizketan, eta irribarretan, eta al-gara etengabetan, gau oso bat logalerik batere gabe igarotzea zer den ikasi geninan.

Gau luze oso batek minutu pare bat baino gehiago ez bailuan...

Baina jarraitu zitzaion arrats burrunbatsu hartan ere ez hintzen Getharia-ko talaiatxora azaldu. Ez hintzen nigana berriro sekula etorriko!

Orduan ez niakinan hau. Orduan ez; orain, berriz, haizeaz bestaldetikako bigarren bidaia honetakoan, ongi zekinat... Goiz geldi epela joana zunan.

... Eta talaiatxotik eskuineko harroka ilaran olatuak herronka lehertzen ikusten nituen, eta apar-gandor higikor bihurtzen; baita metro batzu hartara egin, eta berriro uhin apargabe bilakatzen.

Eta apar-gandor itzalkor haiek elkarren hildotik joaki erreparatu nituen, elkarren ihesle bailiran; eta ilaran ere, hondartzaraino iritsi baino lehenago, bata bestearen ondoren, apar suntsikorreko tarte bat utzirik, ezabatzen zirela, eta galtzen.

Eta lastu egin nintzen:

— Hondartzara gaberik, ilaran suntsitu behar!

Eta euskaldun poetak maluta orbangabe eta arina bere esku ahurrean harrapatu orduko malutarik gabe ikusi zuenean bezalaxe, nik neuk ere neure ametsak oro bildu bezain laister suntsiturik aurkitu nituen.

Harroka haiek uraren gainean agiri, olatuen lehergarri, etengabe ari ikusten nituen. Eta, izbera hartan, urrunago zegokidan Itsasoa, zinez; bezpera urrunduan baino aisa urrunago eta arrotzago. Eta Bidarte-ko hondartza bakartiak ere zabalago eta hutsago agertu zitzaizkidan goiz geldi epel hartan baino.

Eta Gethari-azpiko Itsas-ertzari hutsarte eta kresal giroa zetxekion.

... Hain luzaz itxarondakoa, hain barnakiro desiratua, hain gorenki maitatua, nigana ordukoxe... oroitzapen urrun iduri, eta hisi mikatz ere bihurturik haute-man nuen.

Eta olatuen burrunban gailendurik, Ipartar kantariaren hitzak etorri zitzaizkidan gogora bi-biok hainbes-tetan entzunak:

«et de vagues rochers
que les marées dépassent,
et qui ont à jamais
le coeur à marée basse»...

Eta, malenkonio hura guztia ezin irentsirik, atzera begiratu nuen:

— Ezina da!!

Baina hetsita zegoen, bai, «Gurutzia» ostatua, eta hetsita Mimiague-ren liburudenda apala; eta hetsita gainerako ostatuak eta etxeak oro. Ez zen lokamutsa.

Eta ezkerretara begiratu nuen orduan; eta «Résidence

Guetharia» zeritzona ere, hutsik atxeman nuen; abandonaturik antza, eta dexente zaharrakaturik, eta leiho berde guztiak hetsirik.

Amets ulertezin horietan bezalaxe, nihaur nintzen Getharia-ko bizidun bakarra.

Udazkenburu epelean, zerua goibel, eta negukararen hurbila nabarmen.

Eta, talaiatxoa utzita, aurreko paretaren ondotik jaitsi, eta milazkondo artetikako bideskan behera nintzen abiatu.

Aurrera zihoan ordurako ilunabarra.

Eta hondartza gaineko bidean barrena abiatu nintzen orduan, Bidarte alderuntz; eta jauzi egin nuen gero hondartzara. Eta barne-indar bitxi batek eraginik, hitz hauek izkiriatu nituen Itsasoak utzi berria zuen eskualde lautuan:

— Gailurrera hel, eta arroila ere bertara.

Eta Iparraldera beti, eta hondar heze lauean barrena, Itsas-hegitik beretik joan nintzen pentsakor, batzutan olatuen aparrak ikutzen ninduela:

— Zergatik ez haiz nigana inoiz bihurtu?

Eta barne-zimiko latzak eta hutsune mingarriak nabaitu nituen neure bularrean.

Eta bezpera dirdaitsu eta urrundu hartako pozkario aparta eta bakarra nigandik ezin laisterkiago ezabatzen ari ikusi nuen; eta zazpi aldiz zazpi aste hartan ezerezean funditzen eta deuseztatzen txit abiatua:

... atzoko goiza,
iazko goiza agian,
aspaldiko goiz hura hobe,
antzinako goiz urrun jadanik...
eta goiz urrun haren geldia,
eta goiz geldi haren epela,
eta kresal usain bizi hura...

... oroitzen haiza?... suntsitzen ari... suntsiturik jadanik!

... eta nik, gizarajo honek
behinola
hilezin jotzen nuen
goiz geldi epel haren azkarra bera ere,
gaur berton,
biharamun hurbil honetan,
jadanik etsipen etsian...

... suntsitzen ari... ezabaturik... deuseztaturik!

Ezen «denbora etorri, eta maitasuna ebatsiko baitik»...

Han zegoen Itsasoa, ordea, bere hartan: ahazkaitz, ahantzezin... baina ahazkor! Hura garaitzaile sendo bakarra! Giza-patu ilararen lekuko tinko, lekuko iraunkor, lekuko ezinago doilor eta gupidagabe.

Itsasoa: zabalegi, bareegi, baztergabeegi...

Eta haizeaz bestaldetikako mezuaz oroitu nintzen:

— Itsasoari zegokiok Itsasoa. Hire Aberria lakua duk.

Eta neure errakuntza ulertzen hasi nintzen:

— Zertarako dastarazi hidan
maitasunaren sukarra,
sukar liluragarria?
Zertarako uxtiarazi hidan
hain laburki,
hain finki,
«ce bref aperçu de l'Infini»?

gero luzaz,
guztiz luzaz,
azkengabeki hobe,
penatzen
eta urruti-minez sofritzen
azken egunera arte
jarraitzeko?

zertarako usainerazi hidan
Itsas-kresal mehe gazia?
Ez al hekien hik
zorionera-nahi kiskalgarri hau,
zoritxar guztien iturburu
eta tortura guztien giltzarri
bilakatuko zitzaigunik?

Eta pinadi bat euripean somatu nuen:
— «Tubuai»ra lerratu ez banintz behintzat!...

«Maite ditut nik
maite
gure bazterrak
lanbroak
izkutatzen dituenean»...

Eta sekulako joana zen zorion-unea are iheskorrago atxeman nuen, eta are galduago.

Eta ordurarte Itsasoa azken funtsean zer den ulerturik ez neukala iruditu zitzaidan.

Eta ilunabarreko kresal usaina, urruntasunez eta urrutiminez oratua, zeharo ilundu arte neure gogara das-tatu nahiz, milazka apalen artetik gora abiatu, eta maldaren erditsuan exeri nintzen, belarrean, eta Itsasora begira.

Eta hi ikusi uste hindudan behin, eta berriz, eta ha-maika aldiz; Itsasoa herori baihintzen.

Eta, eskuin eta ezker, milazkondoak eta zuhamusak oro Getharia-ko bruillartak, Getharia-ko Itsas-haize zakarrak okerturik eta erdi erauzirik aurkitu nituen; bizi-nahiak berak itsusturik eta mindurik; lurrari eutsi-beharrak markesturik eta soildurik; mila aldiz, are zertarakorik ere iharduki ondoren, edergabeturik eta unaturik.

Itsas-haizearen krudela!

Itsas-haizearen krudela udaran batez ere!

Eta beherago joan zen ura, eta atzerago.

Eta uraren gainetik harkaitzezko orratz zorrotzak jalgitzen ziren Koskenean, beren gogorrean zeruruntz erreguka ari, eta urriki eskean:

— Aski!

Baina Itsasoa ez zen mendrenik ere bigundu.

Eta Itsasoaz ahantzi-beharraren gorriaz jabetu nintzen.

VI

Eta gaua gertu zelarik, eta Miarritze aldeko zerua arrunt ilundurik, talaiaren azpiko mazelako milazkondoak eta zuhamuskak utzi; eta, berriro ere, lehen oinez kurritutako hondartza-gaineko bide beretik joan ondoren, hondartzara jaitsi nintzen berriro jauzi batez.

Paseabide ondoko hondar-eskualde hura, Itsasoak iritsi gabea, lehor zegoen; eta epel xamar ere bai oraindik. Eta bertan etzan nintzen; eta, zerura begira jarriatik ere, neure barnera bildu.

Eta zorrotzago eta usuago bihurtzu ziren antxeten garrasiak. Kresal usaina, berriz, niganaino sarkor hedatu zen; eta ilunabarra gau bilakatu. Eta aidea bera gero, eta bustiago, eta hozkirriago; ekaitz egunetan, Urgull atzeko harkaitzetan olatu handiak lehertu ondoren, ttantta ñimiñotan eguratsean barrena eta ortzadar txikiak sortuz, kresalezko lanbroa busti eta hozkirri hedatu ohi den bezala.

... Eta Getharia eta Bidarte-n gaindik doan hondartza luzea, nigan ezabatzen ari zela iruditu zitzaidan; eta ene gainetik jiraka ari ziren antxeta bakanei, beste anitz eta anitz antxeta erasten zitzaizkiela...

... Eta, hartan, mendi eskergak eta malkor zutak sortu ziren nigan, gaitzak, beldurgarriak; beren gailurretan, han urrun, elurrez zurituak.

Beren beheko parteetan, berriz, aldats gaitzetan, pinu eta harkaitz hutsez estalirik, Itsas-adarren azken

zokoraino heltzen ziren, labar eta amildegi, aparrik ja-so gabe.

Eta Getharia bera eta Getharia gaineko zero iluna osotara ezabaturik, aspaldi hartan bezain liluraturik, edo areago agian, «Eidfjord» hitz arrotza irakurri nuen.

Eta urgain barearen gainetik, hegaz, antxeta zuri bat ikusi nuen, bere garrasi zalapartariez, etengabeko irri algara, egurats baketsua zulatzen ari, eta ilunabarreko argi epel horiska luzakorra dolore-kutsuz oratzen.

Eta Itsas-hegi labartsu beldurgarrian, zurezko txabola bakarti bat ikusi nuen. Enbor pilo bat zeukan jasorik teilatu apalaren pareraino. Eta, txabolaren atzean, oso goian, amilka jausten ziren harroka-buruetatik behera, uxola basak eta oparoak.

Eta, ikuspegi apart hartan nengoela, berotasun kiskalgarria nabaitu nuen bi begietan; eta dei hizkabea, izuti, zerbait hasten zela nigan deikari:

— Nora aldatu haiz?

Eta zorabioak eta nazkak harrapatzen ninduten berriro, eta aspaldiko etsipen etsia ene ahotik mintzatzen:

— Ematu ezinezko egarri lehor hauek, zertarako gungan piz? Nork gorroto ote nazake honenbestez?... Zergatik giza-tristura azkengabe hauek? Zeren truke, edo noren atsegingarri, ifernu hau?

Eta neronek erantsi:

— Zabalegi hatzait gaur; zabalegi, bareegi, baztergabeegi... Nola higan ezar tantoka eta bakanka baizik dasta ezin daitekeen likurta urria?

Eta haizeaz bestaldeko esaldiaz oroitu nintzen berriro: «Itsasoari zegokiok Itsasoa. Hiri lakua dagokik»...

Eta Bidarteko malkartxoak labar eskerga bihurtu ziren, eta ederrago iruditu zitzaizkidan labar berri espantagarriak.

... Eta ontzi nagi bat agertu zen lumutur zakar zutaz bestaldetik... Egunean pasaia sei aldiz egiten zuen «ferje»a zen. Bi maste zituen, gora, sendo; eta bere ondotik apar hildo zehatza uzten zuen.

Barrandari gisa agertua zen kolkoaren azken xokoan, eta, polliki-polliki, bazetorren niganuntz; giro bikain hura zarataz edo keez urra eta satsu beldurrez nunbait. Saizulotik piztia zuhurra irtetean, kontuz jalgitzen den bezala.

Eta «Eidfjord» hitza irakurri nuen kaiko nazan. Eta emeki-emeki jakitu nuen neure barruan hitzaren arrotasun malenkoniatsua. Eta, asmo berean, emeki edoski nuen «Skanevic» hitzaren urrun-kutsua... Eta Ulvik herriska ikusi nuen, kolkoaren azken mehargunean kokaturik. Eta Ballestrand-eko etxetxo txuriak eta kaleska atseginak bururatu zitzaizkidan; eta gazteje alai hura, elkarriketa irribarretsuan ari...

Eta geroxeago, «ferje»a nigandik hurbilago zenean, «Kinsarvik» hitza irakurri nuen ontzi zuriaren brankan.

Eta ontziak zekazkien jendeari eta autoei begira, urondoko aterbean paratu nintzen, presarik gabe, eta beharrik batere gabe «ferje»aren irten eta etor-orduak ilarran irakurtzen nituelarik; eta hain luzakor eta azkengabe itzaltzen zen ilunabar zoragarria izkutuan edoskiz:

— Kresal usaina eta antxeten karranka etengabea erantsirik ere, Gavarnie-n bertan ba ote genuke Kinsarvik? Ba ote genuke Luz-en edo Cap-Long-en Ulvik-eko xarma paregabea? Kresala, eta iratze usaina, eta urgain geldia, eta inguru menditsua, denak batera...

... Eta Mendebaldearuntz abiatu nintzen uretan barena.

... Eta malkor gogorrak eta harkaitz zutak, ilunabar luzakorrean leuntzen zirelarik, Strömstad-eko kai-

txoa ikusi nuen mazelako altzo batetan.

Eta, arrastiriko haize-bala bakar batek erakarririk, ubanare urrin min sarkorra barreiatu zen bazterretan.

Aloka pilo moreek, han hemenka sakabanaturik, nabartu egiten zuten hondarreta lautu berria. Eta, bizirik gabeko atal giharregabeen antzera, Itsas-hondotik erauzitako landare ilun haiek, beren adaska eta mutur guztietan zoruairen gainean pausatu beharrez, nunbait area-go makurtu eta behera beharrez, zeruari uko osoagoa erakutsi beharrez, ahulezia guztietan baino ahulduago eta unatuago, heriotzaren beraren irudi hits berbera ziruditen.

Eta Gaztelugatxez, eta Saturraranez, eta Harribizketa-ko harrokadiatz oroitu nintzen. Eta «Une jolie petite plage» filmaz; eta beti haize etengabea, haize errabiatuan, gabardina lagun, pentsakor, agertzen zen Gérard Philippe handiaz. Orduan senditu nuen nik lehendabiziko aldiz Itsasoak utzi berriak dituen hondar-hegien poesia aparta.

Antxetak bide ziren han bertako biztanle bakarra; eta antxeten algara errepikakorra bertako zarata bakarra.

Eta behin eta berriz esan nuen:

— Eidfjord! Skanevic! Kinsarvik!...

Eta geroxeago, argiturik:

— Hau bederen, otoi!

Eta haize-bala freskoek ximikatu zuten ene aurpegia. Eta antxetak eta kaiuak talde handitan hegaldatu ziren, gora, oso gora, beti ere jiraka, eta beren karrankak bazterretan entzun eraziz.

Eta zerua behehitu ahala, eta hezetasunak eta txori garrasien hurbilak mendarte eskerga hura estutu ahala, gizatartu ere egin zen fjordoa; goitikako bere zabaltasun zabalegia, lanope mugatzaile hartan kukutuz.

Eta fjordoaren ikuspen mugatu eta laburrago hau, ilunago, hodeitsuago, negu-haizez oratuago, oskarbiko fjordoa baino nahiago nuela iruditu zitzaidan...

Eta hantxe, Ulvik-en edo Kinsarvik-en, egunargitik gau-ilunpeetara astiro abiatzen zen eskualde hartantxe, neure oihal-denda urdina eraiki nahi izan nuen; eta munduari eta mundukoei mespretxuz eta betirako agur osoa esan. Harrokak urgainetik ozta agerian, antxetak lagun, marruskatu eta musukatu egingo nituen aloka hondartsuak ilunabar azkengabeetan... Eta baleaki xerra gorriak jango... Eta, goiztirietan, esku ahurretan ur kresala harturik, urrupa garratzak edango nituen...

Eta zorion uholde batek bete ninduen...

... Hots, amets aberats hartan ari nintzela, neska-ahotsak entzun nituen, gero eta bertago, eta algarak eta zurrumurruak; eta hondartza gaineko paseabidetik musuka leunean zetorren bikoteak iratzartu egin ninduen, eta neure barneko fjordoetatik Lapurdi-ko kostalde baktira ekarri.

Ordurako erabat ilundurik zegoen Koskenea. Eta harriturik harrapatu nuen neure burua:

— Zer debru dira ideia horiek?

Gutziz hoztuta neukan bizkarra, eta erdi bustia. Ezinago sarkorra zen Itsas-usaina, eta ongi ozena olatuen burrundara etengabea.

Gethariaren aurreko apar-gandor ibiltarien ilara, berriez, gaueko beltzean ditziratsu eta argitsu, etengabeki zetorren hondartzaruntz; baina behin ere ez burura helzen.

Eta kanpai-hotsak entzun nituen... eta gizaire sendoak mazelan behera, adarrak errestan... eta «Txin-ko, Txin-ko, Txin-ko» entzun nuen... beti ari... beti helbururakoan...

Exerita jarri nintzen; eta tematurik hausnartzen nituen orroa gorgarriz entzundako hitzak:

— Itsasoari ez besteri zegokiok Itsasoa. Hakio hi lakuari!

Eta, bapatean, laztu egin nintzen:

— Fjordoa... kresal usaina, antxetak... eta lakua batera!

Eta haizeaz bestaldetikako jakinduria azkarrak argiturik, uko egin nion hozitzen hasperria zen bihozkadari.

Eta jaiki egin nintzen brauki, deliberatuki; eta milazkondoen arteko bideskan gora abiatu.

Eta, talaiatxora iristean, apar-gandorren ilara azken-gabea beltzean gailen ageri ikusi nuen:

— Gauean argitsuago!

Eta zauskada latza senditurik ere, «ez» esan nuen; eta, Getharia-ri betirako adio esanik, Iparralderuntz abiatu nintzen, laku bila.

VII

Eta Iparburura hurbildu behar hartan, oinez abiatu nintzen, eta unatu arte ibili.

Eta zazpi aldiz pasa ziren zazpi aste; eta beste zazpi bider denbora hori bera.

... Eta piskanaka, apurka, gostata, sinetsi egin nuen haizeaz bestaldetikako mezu zail eta ireskaitza, eta neure haragi egin nuen. Eta urrezko letraz izkiriatu nituen hitz hauek: «lakua duk helburua».

Eta Baionako kale jendetsuak gurutzatu nituen orduan, eta Aturri ibaia beherean utzi. Eta Gurutze-Saindu-ko gainetik, eta katedraleko bi dorre ilun eta zorrotzen atzetik, mendi lerrokada gaitza ikusi nuen. Eta, nekez berez nitzakeelarik, Izarraitz, eta Ernio, eta Larrun, eta Urtsuia, eta Baigura ezagutu nituen.

... Eta landare mardulezko artalanda mordo bat gurutzatu nuen; eta Landetako pinadi ilun eta ezinago zabala hein batez bederen zeharkatu. Eta pinu erretxin usaina pozkariotan nuen aditu.

Eta elorrietan, txilarretan eta iratzeetan barrena egun osoan ibili ondoren, laku bat ikusi nuen: Soustons-ko laku bare aparta.

Arratsa zen; arrats geldi-geldia.

Lakuaren inguru guztian, erlieberik gabe, kolore bakarreko zerrendan lauturik, aurrez aurreko eguzki argian kontrargiturik eta ilundurik, beltz ziruditen mugarik gabeko pinadi zabalek. Eta han, urrutian, Mendebaldean, zazpi lerratzeren zazpi irudiak nabarmentzen ziren: elkarren segidan zazpiok, itxuraz, tinko, triste, malenkoniatsu agian; pinadian barrena zazpi ibiltari erraldoi ezezagunen itzal zazpikun gisa.

Eta lakuaren gainaldea, zilarrago bere dirdaian zilarra bera baino, ispilu zehatza zen ilunabar bare hartan. Ez zuen ezerk ere mendrenik inarrostean; ezerk ere ez haren itsugarria ematen edo leuntzen.

Bere ederrenean ageri zen udazkena: azken ahuntzostoez, eta azken belarrez, eta pinu-lerdo urrin sarkoretan urrinztatua.

Neure eskuin aldean, argi-ilun epelean miretsia bailitzan, naza bat ikusi nuen; eta harrizko eskailera zabal bat. Alegiazko itxuraz antzaldaturik, han zegoen lakua, isilpe oso osoan, bere bake harrigarrian norapait so, antza.

Eta lurrera begiratu nuen; eta lokatza antzeman nuen, basa bustia, argi epel hartan beltz agertzen.

Eta eskuinaldeko zuhaizpean eta bidesketan, muturretik bikotetan elkaturik, milaka, hamar milaka, miliunka, beren eiharrean gorriskaturik, beti zorrotz eta ziztatzaile, iazko pinu gilbak ageri zitzaizkidan erruz; tarteka lokatz iluna bera gorritzatu eta estali egiten zuelarik.

Eta lerratze gotor baten kontra, zaharkiturik, artezturik, usteldurik agian, oholezko zizailu aire zahar bat ikusi nuen.

Eta laku geldia neure ezkerraldean utziz, bideska laranja bat topatu nuen harrizko eskailera zabalaren ondoan; eta, zuhazti azpiko ilunpe heze eta nabarrean ibilki, landare lurrin epela hatsartuz urrundu nintzen Gailleben abenidako mutur hartatik.

Eta aulki gorriak ikusi nituen zuhaitzen artean; eta erreka gaineko zubitxo «naïf» bat pasa nuen, irribarre izutian.

Eta laku ertzeko landareen artean izkutaturik, aha-te buruberde batzu aurkitu nituen; baita ahate-amen he-

gal azpitik noiztenka baizik irteten ez ziren ahatakume izutiak ere: beti zalapartari, baina beti ere amazulo.

Txoriren bat ere ikusi nuen, hegaz, arratsean ibiltari bakarti; eta, gora eta beherako bere hegaldi luze leunean, ikusi ezinezko elektrika-hari gardenak kurritzen zituela iruditu zitzaidan.

Eta, konturatu orduko, Azur-eraino, lakuaz bestalderaino joana nintzen. Eta gaua gertu zegoela.

Eta laku ertzeko hondargune batetan, zuhaztiz inguraturik, tropikotar kutsuko hiruzpalau etxola bitxi aurkitu nituen.

Etxola nagusiaren inguruko zortzi pareta zuri-gorriek halako V-sortak marratzen zituzten beren adreilu gorri eta igeltsu zuriez, eta prisma oktagonari bat osatzen. Teilatu gisa, berriz, ttutturru bitxi bat. Eta sargunean soilik eraikita zegoen egurrezko arkuan, bere gaineko uzaiburuan, «Le Lac d'Azur».

Lakuaren ertzeraino, belardi leun bat. Ertzean bertan, berriz, naza gisa, zurezko tranpala bat; eta pedalo eta txalupa batzu ondoan, zai itxuraz.

Etxolaren aurrekaldea zurezko aterpe batez inguratuz, prisma aurpegi hainbat leiho, eta hamar bat mahai ikusi nituen, bakar bat ez-beste guztiak hutsik. Ilunabarreko argi gorrairean, gorriago ziruditen mahai-gainak jazten zituzten zamau gorriek.

Eta bakea senditu nuen, bake gaitza, bake neurrigabea.

Eta, liluraturik, oholezko tranpalaraino joan nintzen. Eta Soustons aldera begiratu nuen; eta urrunago ere bai, pinadi betean soma zitezkeen azkeneko pinadietaraino.

Eta azken zuhaitzen atzekaldean jarri nituen esperantzarik eroenak...

Eta mahai hartan exerita zegoena hurbildu zen niregana:

— Hauxe olerki-gune oparoa! —esan zenidan.

Soineko zuri luzea zeneraman, mehe eta malgu zenuen gerria, eta ibilkera pausatua.

— Lakuari datxekio olerkia —erantzun nizun nik.

Eta, handik piska batera, neronek ere galdetu:

— Itsasoan sinesten al duzu?

Eta zuk hitzetik hortzera erantzun zenidan:

— Ez!

Eta geroxeago:

— Mementoaren gozaketari deritzo zoriona... Mementoa ukatzea: horra hor gainbehera guztien iturburua.

Eta zure eskua neuretan hartzera menturatu nintzen, eta zure gerria besoaz heltzera.

Eta lakua ilunpean gelditu zenean, etxetxo oktogonariko mahai gorri hartantxe afaldu genuen.

— Lakuan zinez sinesten duenak —esan zenidan afalondoan— ez du inolaz ere eta ezertan ere biharamunik nahi... Askaturik maite ditu katenbegiak, eta ez katea. Lakua zinez maite duenak ez du mementoa baizik bilatzen. Mementoen bilaketa horretan ari nauzu ni aspaldisko honetan; eta, hein batez bederen, zoriontsua naizela esan diezazuket. Haseran gogor gertatzen da hoziberria den landare xamurra belaskeriarik gabe erauztea. Baina beste biderik ez dago. Itsasi baino lehenago landarea errotik beretik erauztea. Horra hor zuhurtzia!

Eta uste eta nahi nukeen baino areago beldurtu eta mindu ninduten hitz horiek. Zure aho zirikagarri hartan, harrigarriago.

Baina baiezkoa eman nuen:

— Bego. Gure artean ez da biharamunik izango.

Eta aldameneko txabola oktagonarian zenuen gelara eramán ninduzun orduan:

— L'indécence —esan zenidan— ce n'est pas la chair heureuse. L'indécence c'est la mort!

Eta zure ohean enea izan zinen behin eta berriz, eta nekearen nekeaz unaturik loak hartu arte. Eta inork baino zoriontsuago egin zintudala esan zenidan, esan.

... Eta, iratzartzeán, bakarrik aurkitu nuen neure buroia zure ohean.

Leihotik begiratu nuen. Eta bezperán autoa utzia zenuen tokian, haren arrastorik ez zegoela erreparatu nuen. Eta oraindik badakusat tarte huts hura, uste eta nahi nukeen baino hutsago:

— Emakume gogorra, zinez! —esan nuen ahapeka.

Lakuko bake eta isiltasun guztizkoetan, orduantxe igar zitekeen Ekaldetik, Landetako pinadietan, egunsenti zoragarria mamitzen ari.

Eta zure soineko zuri luzeaz oroitu nintzen, eta ozta-ozta ageri ziren zure takoi luzeez; eta zure gerri mehe malguaz oroitu nintzen, eta zure ibilera leunaz...

Eta leihotik bake-giro hura dastatzeán, tristura berri batek bete ninduen: Mendabaldetik, dudarik ez, lakuaren ondoko eskualderaino heltzen zen Landetako hondartza luzeetan lehertzen ziren olatuen zurrumurru urruna.

Eta lakuaren ertzera hurbildu nintzen, eta egurrezko nazaren muturreraino iritsi.

Han zetzan, ene ezkerrean, eta hegian bertan, kate batez estekaturik eta branka erdi pitzaturik, txalupa zahar berdea. Urez beterik, tilapeaz hondoko basa ikutzen zuela iruditu zitzaidan.

Haratago, Azur-ko herriskatik etorria menturaz, bota kankailuz eta galtza motzez jantzirik, arrantzale goiztar bat agertu zen. Kañabera luze bat zeraman eskuin aldean, eta ontzi zatar bat ezkerrekoan. Eta, gauza bera maiz egin balu bezala, zuzen joan zen laku ertzeko puntu berezi batetara, eta hantxe askatu zituen bere otarreak eta zakuak, eta kañabera prestatu eta prantatu.

Ene gainean, berriz, eta azken adarrez urgaina eta txalupa berdea ikutzen zituelarik, itxuraz urteen unadurak-edo etsipenen zamak akiturik, zuhaitz behorakor bat zegoen.

Oskiak erantzi nituen horretan, eta exeri egin nin-

tzen bertan. Tranpalako oholen arteko hutsarteak nabaitzen nituen garbiki neure ipurdian.

Goiz gaztearen liluragarria!

Neure oin biluzietan hazkura gisa senditzen nituen haize bala arin etenkorrak.

Denari adi egon nintzen horrela, eta ezeri ere ez batera; eta isilpe trinko hura, barne burrundara bihurtzen zen ene belarrietan.

Eta atzera begiratu nuen. Hantxe zegoen, isilik, ttuturrudun bazkaldegi bitxia. Eta hantxe ere, ondoan, amazulo, tankera bereko etxetxo.

— Sinetsi ezina da!... Gaua hor, eta horrela...

Eta arrak harrotzen diren bezala, eta harrotzen diren arrazoinarengatik bakarrik, harrotu nintzen ni goiz gazte hartan. Eta irribarre egin nuen: ar-irribarre axala.

Baina berehala:

— Ezin sinetsia gau horren hutsa!

Eta, bapatean, ezpata batek zauritu banindu bezalaxe, hitz harrigarri hauek jaurti zitzaizkidan oinazearen erditik:

«ez baitu Itsas-kresalak
bere gazia batere galtzen...
baina hire ezpainak dituk
Itsas-kresal
gaziaren gazia
dastatzeko
zaharregi bihurtu»...

Eta burua erabat nahasirik:

— Goiz geldi epel hartan... gerria mehe eta malgu... eta uhin ahantziak... ibilera leunean...

Eta galdetu egin nuen:

— Zergatik joan hatzait gau betean, eta egunsentia baino lehenago?... Talaiatxotik ikus genitzakeen orain Koskenea-ko olatu-gandor iheskorrak...

Eta beranduxeago:

— Jabetu orduko, dena oroitzapen bihurturik...

Eta Mendebaldetik, Bokale Zaharreko hondartza luze azkengabetik (edo-ta Getharia-tik, eta Muitza-tik, eta Gaztelugatxe-tik ere bai menturaz) Itsas orroaren zurrumurrua zetorren lakuraino:

— Tu n'es qu'une âme chétive qui soulève un cadavre!

... Eta oskiak jantzirik, eta oholezko tranpala utzirik, etxetxo oktagonarietara begiratzea ere ahazturik, Soustons-ko lakua bezperako leku beretik berringuratuz, gogoetatsu, pentsakor... etsita, ur hegitik abiatu nintzen:

— Itzaltzen dena ez da deus... Amaitzen dena ez da deus... Areago: kresal-giroan amaitzen dena, ifernu zola da. Ametsa da Itsasoa; baina lakua ez da ametsa ere... Hemen logaleak nago!... Dena ez dena ez da deus!!

Eta masusta gordinska bat sartu nuen ahora; eta mingots hark ene ahoko xixtua ugaltzen eta begietako malakoak isurarazten zituela nabaitu nuen. Eta, ziplo, hau esan nuen:

— Hauxe da, bai, Itsas ondoko lakuari datxekion zaporea!

Eta eskuak lakuaren ondoko lur beltz hartaz igurzteko eta belarrez betetzeko egarri idorra nagusitu zitzaidan. Eta egin egin nuen.

— Berantegi izan da enetzat. Ez da dudarik. Itsasoa dastatua dut eta. Haurrak ez besterik salba daitezke.

Eta ezkotasun berezi hartan, laketu egin ziren apur batez ene eskuak; eta haien egarria ematu.

Eta basa beltz eta belar-izpi ezkotuek ene eskuetan

utzitako umitasun gazi-gozoa dastatu nuen. Eta kresal kutsua dutela erreparatu nuen!

Eta urrun-min latzak harrapatu ninduen, bortizki, burua bera berotzeko eta nahasteko moduan.

Eta lokatz beltza hartu nuen orduan berriro Landetako zorutik; eta ahurtara beltz busti hartaz busti eta freskatu nituen neure bi masaila kiskalgarriak.

Eta zauskada batek astindu ninduen

«eta berezi ezinak
ziruditen
gure masaila beroen
artea,
ezkotu
egin zunan
ezari-ezarian»...

Eta Mendebaldetik, oihartzun ahul gisa, hitz hauek iritsi ziren lakura:

«goiz geldi epel hartan»...

Eta lakuaren gainaldia kizkurtuz, asaldatuz, mada-rikatuz agian, beste hitz hauek entzun ziren:

«goiz geldi epel hartan»...

— Berantegi enetzat! —esan nuen garrasika—. Itsa-soko kresala dastatua baitut...

Eta Txubilloz oroitu nintzen, eta Muitza aurreko Igel-do orbangabe hartaz:

— Haurrek ez dute inon, ez inoiz, beren buruaz beste egiten... Pertsona larriek, berriz, kementsu diren ber, beti!

Eta etsimendu osoan pentsatu nuen:

— Orduan posible zen agian... Orain ez... Itsasoak

nau pozoindu; eta jadanik berantegi da.

Eta inguraketa bukatu nuenean, uraz bestaldera begiratu nuen. Nekez berez zitezkeen «Le Lac d'Azur»-eneko ttuturruak lanbro urdinska hartan.

Harrizko eskailera zabalaren ondoan, ahate berdeak eta zalapartariak, ni agurtzekotan edo, belar azpitik irten, eta ene aurrera agertu ziren.

Zeruko hodei handi eta txiki guztien xehetasunak hizladatzen ziren uretan, arrunt gauza bera marraztuz eta koloreztatuz; eta bi irudi simetrikoen artean, ardatz beltz gisa, pinadiak osatzen zuten lerro urrun finak gurutzatzen zuen ikuskaria ezkerretatik eskuinetara.

Eta hondoratutako txalupa berdeari, eta uraren gainean igeri dardaratzen ziren hosto ihartuei, eta lakuko giro isil guztiari, malenkonia jasangaitza zeriola erreparatu nuen.

Eta, enetzat berantegi zelakoan, lakuaz etsi nuen.

Eta azken esperantza saiatu gabe bederen ez galtzekotan, Landetako pinadia eta Aturri-gaineko zubia gurutzatu nituen, Igeldo-runtz abiatuz.

Eta Getharia-ko Itsas-ertzaz eta Soustons-ko lakuaz horretara etsi ondoren, eta zazpirehun eta zazpi hilabete joanak zirelarik, itzuli nintzen Donostia-ra.

Eta Donostia-ra orduko, ez bat eta ez bi, Igeldo-ra joan nintzen, Txubillo-ra hobe: neure bizia bezain maite nuen Txubillo kuttunera.

Eta Ondarreta-ko lorategia zabaldurik atxeman nuen Txubillo-pean. Gartzelatzarraren arrastorik ez. Goarda Zibilaren kasernatxoa bakarrik, hondartzaren ondoan helburu gabeturik. Baina bertako mila afusilaketak ahanztirik somatu nituen, mila doilorkeria eta urte latzen zantzua bera batimendu zaharrarekin batera ehortzirik.

Eta Satrustegi-enearen aurreko malkartxoa ezkerretan eta Tennis-a eskuinetan utzirik, funikularearen aurreko plazatxo borobilera iritsi nintzen. Erdian zegoen palmondo liraina joana zen, aspaldidanik usteldua, erabat ahaztuta.

Sartu naiz txartela hartzera, eta eskailerazko geltokira gero. Eta egongela hartan, karilloiaren eta martimulo jirariaren aztarrenik ez zegoen. Txartel-saltzaileari haren berri eskatu, eta ezer ez zekiela erantzun dit:

— Debe de hacer ya muchos años de todo eso...

Eta bagoi hutsean ia-ia bakarrik gertatu nintzen: zalapartarik batere ez. Haur korrikalaririk ez. Azaroko arratsalde labur hartan jolas-girorik ez Txubillo azpiko zai-aretoan eta geltokian.

Tinbrekada bat entzun zen memento hartan. Berbera! Eta, tupustean, zazpirehun urtez gazteturik antze-man nuen neure burua.

Eta abiatu egin ginen: gidatzailea eta ni biok abiatu, Donostiaren gainera udazken-arrats epel iheskorra fite zihoalarik.

Txalet berri asko eskuin aldetik, eta mazela lehen baino beteago. Ezkerretan, berriz, betiko baserria ikusi nuen, bakarrik, eta belardi leuna atzekaldetik.

Eta goraino heltzean, Donostiaren aldera begiratu nuen. Hura zirrara! Hura etsi-beharra ere, alimaleko hiritzar handia atxematean. Dorre-multzo haiek, elkar-gainka. Intxaurrondo aldetik, Altza aldetik, Konporta aldetik, Lugaritz aldetik, alderdi guztietatik, handiegi zitzaidan Donostia, arimagabetua.

Eta nik, barneko oroitzapenetan gorderik neraman Donostia txiki hura, lardaskaturik eta itorik zegoela ulertu nuen.

Baina Donostia izugarri baldarturik eta handiturik antzeman banuen ere, Igeldo sinetsi ezinezko moduan txikiturik agertu zitzaidan.

Eta, bihotzean mindurik, bestalderuntz begiratzea erabaki nuen. Eta «Guisasola» hitza irakutzean, oraindik ere arnasa har nezakeela iruditu zitzaidan.

Baina kanoetako uharkaren aldera abiatzean, «Las Risas» jostaleku arriskutsu eta debekatuaren arrastorik ez nuen aurkitu. Eta tximurik ere ez, ezta tximu-kaiolen aztarrenik ere. Bartolo eta Txita famatuak.

Uharka kanoagabearen ondoan gertatzean, berriz, hain luzaz eta gupidagabeki preso egona zen hartz indartsuaren oihartzunik ez. Haren kaiola-lekuan, hura iraina!, eskailera berri bat aurkitu nuen; eta atalburuan: «W.C.».

Tximistarri aldera begiratu nuen; eta lubiziak eta buz-tin horia ziren nagusi. Etxetxoak, eta etxeak eta etxetzarrak dozenaka erakitzen ari. Eta behinola Gudamendi

atzeko mazela soila, hirigintza amorratuan.

Eta natura-nahi hartan, Tximistarri-ren atzera begiratu nuen. Lumutur mordo bat ageri zen: Getaria-ko «arratoina» aurretik, eta beste mordo bat segidan, eta Matxitxako-raino. Baina alferrik saiatzen nintzen ni, hodei more luzeska baten azpian, Aketx uhartea eta Gaztelugatxe harkaitza urrundik bederen ikusten.

Eta neure asaldurik sakonena nekez menderatuz, Muitza kolkora begiratu gabe itzuli nintzen barru aldera:

— Ez dut sekula —pentsatu nuen— txirrista more ilun hori aherentzi; eta, hain zuzen horretxegatik, neure bigarren zahartzaro honetan begiratzeko ikaran nago!

Eta hiru lerratzeen zabalgunetik joanda, karrusela-ren geltokira igo nintzen. Hantxe zegoen, burnibidea bederen. Gora eta beheara ibiltzen ziren bi tramankulu bikunak, zenbait tapaki zantarrez estalirik, ostatuaren azpiko tunel zabalean baitzeutzan, betirako loan agian. Eta burdinazko bidea bera herdoiturik aurkitu nuen, kaskaturik; eta burdin-zaien arteko etendurak ere, kezkatzeko moduan berezirik.

Geldirik ere «Río Misterioso» sonatua; eta zementuzko txalupa-bidearen hondoa, kolore nabarretako plastiko-puskaz eta xafla-muturrez ia-ia goraino beterik. Arkupe luzeko sapaia, berriz, zementuz ere eraikia (uste ez banuen ere), horiturik aurkitu nuen; eta, bere luzera guztian barrena, lau elektrika-kable beltz zabarrak korriturik eta itsusturik. Harrizko zutabe horiak, harrigarriro higaturik; eta poltsikuan neraman giltza-ren bitartez azkatu, eta hondar-hauts hori ugaria bildu nuen berehala neure esku ahurrean:

— Hi ere laister osoki suntsitua!

Eta han zegoen, geldirik, errota berdea, haurtzaroan uren eta txalupen eragile azkar izana. Eta hantxe koko-

driloaren tunel beldurgarria, Azaroko arratsalde bare hartan bere bi sarguneetan burdinazko ereja banaz het-sirik eta debekaturik.

Eta hura nola har ez nekiela, baina ximiko harrigarri batez hunkiturik, letra xaharkitutan, hauxe irakurri nuen irribarre isilean: «Río Misterioso. «Viaje a la gruta de la felicidad»... Eta letra horietxen azpian, gorri ezin gorriagoz marrazturik, bi bihotz ageri dira, elkarri ezinago atxekirik.

Ubidean barrena, berriz, adar eta adaska pilo bat, soildurik; eta tarteka, putzu txikitán, igeri, hosto ihar batzu ikusi nituen, Soustons-en bezalaxe haize balarik xumeenen arauera asaldatzen eta dardaratzen ari.

Den dena isilik. Errotatzar berdea eta bere atzeko makineria, mutu. Funikularearen orroarik ere ez, oso tarteka marteka eta laburki izan ezik. Baina Arrubiko-punttatik, olatu zurrumurru ozenak goraino heltzen.

Inor ez, bestalde. Haurtzaro garaian txartelak saltzen ziren txabola ezin hertsu eta itsusiagoan, ez saltzailerik ez eroslerik batere. Ni neu bakarrik, hitz batez, noiztenka Itsas-haize balek freskatzen zuten arkupe luze osoan.

Ezkeraldean utzi nuen orduan kokodriloaren tunel hetsia; ubideaz gainetikako zementuzko zubitxoan zeuden bost eskailera-mailak igo nituen (bost ziren, baina arkupearen sapaia jo nuen ia-ia), eta berriro beste bost jaitsi. Eta errota berdearen euskarri eta eragile zen makina-txabola ikusi nuen.

— Ez! Ez zen hau! Ez da posible!

Eta zementuzko kotatzarraren ezkerreko bideskan behera joan nintzen. Harroka hondartsua eskuinaldean, eta han ageri zen Donostia, adarren artean, bideskaren buruan. Eta aurreruntz begiratu nahi ez nuela erreparatu nuen.

Ahuntzostoak nituen ezkerretako hesiaren gainetik, berriz, Monpas-ko muturra ageri zitzaidan, eta Iger-koa atzerago; eta Miarritze-ko faro-dorre zuria, urruntasunean gailen. Han nunbait ere, baina ezin ikusiak, Koskenea harkaitsua eta Soustons-en inguruko pinadi zabalala...

Eta Igeldo-ko faroa egunargi hartan bere argi-andana hirukuna hedatzen hasten zelarik, goruntz itzuli nintzen bideska beretik. Eta herabe, beldurrez hobe, ia-ia dardar dena aitortzekotan, karrusel-bidearen gainetik igo nintzen, eta pinuen arteko eskailerak burutu. Eta olatuen orroa urruna garbiro entzun zitekeen handik.

Eta, dorrearen azpian bertan, hutsik egon ohi zen aulki bakartian exeri nintzen. Ene gainean hortentsi-ondo mordoska bat zegoen, oraindik, eta historik ere, loretan.

Eta aldizka kulunkatzen ziren pinu-adaburuen artetik, eta etengabe zirkulu zabalak eginez zeharkatzen zuten antxeten atzetik, nik, haizeaz bestaldetik etorria naizen bidari honek, egin nezakeen hobenik larriena egin nuen; eta, aurrez aurre, eta lurrik ez ikusteko eran, Itsasora begiratu nuen:

— Hi bai! —esan nuen ozenki—. Hi haiz berbera! Hi gotor bakarra!

Gudamendiko tontorraren gain-gainean, ene ezkerreko bideska xarmantetik, murru laranjaren eta pinuen arteko tartetik xuxen, arratsaldeko azken eguzki apalak argitzen ninduen. Orduantxe sartzen zen bera ere mendien atzean:

«Nik ez nai
bêra-bear ori!»...

Eta egon-ezin berria nigan agertu, eta jaiki egin nintzen. Eta erabaki zaila hartu nuen:

— Muitza-ko txirrista morea ikusi gabe baldin baha, ustela izango haiz, koldarrik koldarrena!

Arindu egin zitzaidan bihotza. Eta eguzkiak itsutzen ninduela, bideskatik abiatu nintzen laberintoaren alde-ra. Eguzki gorriztak laranja trinkoz tindatzen zuen murruko auka laranjairea. Esku-eriez ikutu nuen orduan, eta harrigarriro leuna zela erreparatu.

Eta laberintoaren ondotik jaitsita, Txubillo atzeko labarrera iritsi nintzen. Eta beheruntz begiratu nuen.

Eta begien aurretik norbaitek zapi bat jarri nahi zidala iruditu zitzaidan.

III

Eta, taupadak azkartu ahala, ahantzi nahi izan nukeen mortu beldurgarria bururatu zitzaidan. Dena ongi ulertzen nuen; haizeaz bestaldetik bihurtua den norbaitek ez bestek uler dezakeen bezala.

Eta pinu-adaburu batzu haizeaz kulunkan ari ikusi nituen...

IV

... Eta, geroko barealdian, jarrera aldrebes eta eze-rosoan nengoelarik ere, aulkiko azken oholetan pausatu nuen burua.

Eta neure gaineko hortentsi-hosto zimenduen arte-tik Txubillo-ko dorrea ikusi nuen. Eta haren paretetan behera, zeharkako ilaretan ageri, behinola Igeldo-ko entretenigarri famatua izan omen zen toboganaren gako-mutur herdoituak begiratu nituen.

— Gure denboretan oso ezaguna zuan, bai, txirris-ta hura —esan zidan gure aitag oso aspaldian—. Baina, halako batez, mutiko bat bere lastaira labainarekin tobogan-bidetik irten, eta hil egin zuan. Eta, zorigaitz hura zela-ta, kenerazi egin ziaten txirrista kilikagarria; eta orain ez daukak hor gako-mutur ilara horretaz beste aztarnarik...

Eta hantxe zeuden oraindik, bai, egia zen, euskarri haien mutur herdoituak.

Eta Gudamendiko gain gainean zegoen eguzki gorritak itsutzen ninduelarik, bideska xarmant hartatik abiatu nintzen; eta ezkerretako pareta estaltzen zuen auka leuna ikutu nuen neure esku-eriez.

Eta alferrik bilatu nituen, Gudamendi-ko mazelan, «Arbulu» eta «Zapatari-Gurutze» baserri izanak... Arrastorik ez!

Eta karrusel-bideko zubi aldatsaz bestaldera, burdinazko haria eta txirrita geldituez atzekaldera, Arratzain eta Mendizorrotz, eta Izarraitz ageri ziren; Mendebaldetikako argitasun itsugarrian bezturik.

Jaitsi, eta litxartegiaren atzeko zubitxoak gurutzatu
nuen; eta karruselak han egiten zuen beherakada oso
txikia zela iruditu zitzaidan.

Eta burdinazko iturri berde borobileko xirripa eten-
gabea, uso berankor batzu nahi gabe uxatu ondoren,
zabalgunekeo barandillara joan nintzen, eta bertako aulki
batetan Antigu aldera begira jarri...

... Eta Gipuzkoako mendi-kate multzoa neure aurrean nuela, arran-zurumurru gaitz bat entzun nuen urrunean, Urbixa-tik agian, eta ondoko Zabalaitz gogorretik...

Eta Ernani ondoko Santa-Barbara malkorrak, Araoz-ko San Elias ondoko malkortzat hartu nituen...

... Eta Igeldo-pe hartan, neure aurre aurrean, padura zabal bat ikusi nuen, eta istilak eta zingirak ugari. Eta mila igelen kantak garbiki entzun.

Eta «Márbil» eta «Arbízqueta» eta «Barráka» base-riez bestaldean, Ibaeta urtsuan, «Txillárdegi» zaharra ikusi nuen, zutik. Eta beronen ondoan, eta zutik ere bai, «Txalúpa-gilléne» ontziola zaharra. Baita txalupa batzu han, gorri eta urdin, zahar eta berri, nahasian, arrandurik hau eta uranditurik bestea, txalupagileen arazo eta lan iturri...

Eta halako lasaitasunak hartu ninduen:

— Urrun da oraindik!

Eta beti ere bake-bila, xehekiago miatzen nuen neure jaiotzauzoan; eta gero eta xehekiago agertzen zitzaizkidan antzinako askak, eta iturriak, eta etxeak...

Eta horrelaxe, «Txillárdegi»ren ezkerretan, eta Loretopetik ilaran joanda, «Sutegízar» topatu nuen, eta «Ezkonbérri», eta «Beriéne», eta «Bazterrétxe», eta «Zubiáurre», eta «Blantxonéne» azkenik... Borda zantarrak batzuak, etxetxo egokiak besteak... Baina izen bana zuten orduko antigutarrek...

Eta «Txillárdegi» pasa, eta eskuin aldera, eta «Kon-

pórta» alderako ilaran, hantxe, osorik, atso zaharrez eta gazte mardulez atxekirik, «Rafaeléne» ikusi nuen, eta «Sansusténe», eta «Bentabérri», eta «Bentatxíki»... Eta goraxeago garagardozko fabrika zaharra, aldapa betean.

Loretope-ko erramu-basoaren atzean, berriz, ia-ia ilaran hemen ere, eta Aiete-rako aldapan, «Illúmbe» ikusi nuen, eta «Soldaduéne», eta «Santzerréka», eta «Jaronenía», eta «Txiráin», eta «Untzaéne», eta «Portuéne», eta «Merkadér», eta «Munttóa»...

— Antigua baserri multzo!

Eta Igeldo aldera hurbildu nintzen begiradaz; eta «Txokolaténe»tik etorri nintzen Txubillo aldera, eta «Zubimúsu» eta «Txapeldégi» eta «Márbil»dik...

Baina ezin ozenkiago mintzatu zitzaidan orduan Itsas orroa:

— Etsi ezak, itsu horrek!... Utz hitzak amets horiek!... Hire lakua idortua duk; eta azkeneko haizebalaren zantzua aurki itzalduko duk hiretzat!...

VI

... Eta esnatu egin nintzen arrunt asaldaturik:

— Jadanik?

Litxartegiaren aurreko aulki batetan exerita nengoen, neure burua atzeko partean desegokiro pausaturik.

Antiguan eta Donostia osoan, argiek diz-diz egiten zuten gau gaztean, denak pizturik.

Eta, bapatean, ikaraturik, bi eskuak eraman nituen aurpegira eta begietara; zapirik ez zegoen bederen! Eta ongi ikusten nuela iruditu zitzaidan.

Kontxaren ertzetik, Zumalakarregitik, Tolosako abenidatik, hamaika kotxe-argik gurutzatzen zuten Donostia batera eta bestera.

Eta Itsasoa eskuinaldean begiratu ere gabe utzita, eta bide zaharrean behera oinez jaistekotan, Leku-Eder-alde-ra jo nuen.

Igeldoko mugan zegoen langa zuri-gorria altxata zegoen.

Eta Leku-Eder-eraino patxaran joan nintzen. Handik aurrera, berriz, hura eroaldia! «Ku» dantzalekura zihoazen, nik uste, kotxeak eta kotxeak, lehian itxuraz, apostu betean, ertzoturik. Eta gau irribarretsuan, ez argi luzeak garaiz apaldu, ez abiada txikitu eta ez ezer. Eta bat, eta bi, eta zazpi, eta berrogei horrela; eta gauza bera denak, ilara hark azkenik ez balu bezala.

Malkoz bete ziren ene begiak horrela; eta, halako batez, estropozo egin, eta erori egin nintzen ia-ia.

Eta hamaika zantarkeria eta birau artean, kotxe gorri eder batetik:

— Se circula por la acera de la izquierda, viejo! — bota zidaten.

Eta joko ninduten etsia egon nintzen.

Eta odola zirakidala, Rekondo aldera jaisten den kaminoa begiratu nuen ilunean berriro: aldapan behera hartan ez zegoen ezkerreko ezpaloirik!...

VII

Eta izkiriatu egin ninan.

Gutun laburra zunan:

«Banihoan. Bigarren eta azken aldiz noakizue. Ez galda nola dakidan; baina bazekinat.

Ez dinat ezer ahortzi, ez haut sekula ahortzi, ezin niazaken... Bihotzondoan haramat; bihotzondoan zeramazkinat goiz epel hura eta uhin ezin-ahortziagoak...

Otoi! joan aitzin, opari txiki bat eman nahi ninake. Bihar arratsean, Gaztelugatxeko harkaitz gogorra eta Bizkaiko lurralde zabala lotzen dituen pasabide meharrean egongo naun zai, arratsaldeko bostetan...

Haizeaz bestalderako bezpera hits honetan erregutzen dinat: maite ez banaun ere, ahortzi banaun ere, gupidaz bederen, bizi den orok bere amaierakoan merezi duen urrikiarengatik... hator nigana! Haugi nigana!... Hire begirada urdinean behin bederen murgildu ondoren nahi ninake partitu haizerik gabeko mortuetara...».

Eta Bermeo-ko kaleska estuak gurutzatu nituen, eta Matxitxako-ko lumuturra gainetik zeharkatu; eta han, oso oso urruti, Talaimendi, eta Arratzain, eta Mendi-zorrotz, eta Gudamendi, eta Txubillo somatu uste izan nituen. Baina ikusi, ezer ez nuen ikusi.

Eta Bakio aldera jarraitu nuen. Goitik zihoan kaminoa, Itsasoaren agerrean; eta honek goi hartatik, zabalago ematen zidan.

Negu mina zen.

Eta minutu batez gutxienez bazter hura lasai edoskitzekotan, geratu egin nintzen kaminoaren ertzean. Bostak besterik ez izanagatik ere, ongi abiatua zen arratsaldea; eta ilun xamar agertzen kostaldeko giroa.

Haize-bala etenkor batek inarrosi zuen orduan ene gaineko arbola soildua; eta urruti-min latzak harrapatu ninduen.

Baina aurrera segitzeko adina kemen topatu nuen neugan.

Eta bapatean, han, aurrean, nigandik urrunsko, Aketx uharte malkartsuaren ezkerretan, harrokazko bere inguru guztia bits-lerro zuri batez gailendurik eta Itsasoaren goibelak inguraturik eta zapaldurik, Gaztelugatxe. Eta inoiz baino harrigarriago iruditu zitzaidan bere harri-garria, inoiz baino zakarrago bere haitz zakarra, inoiz baino zutago eta malkorrago Bakio ondoko harkaitz olerkitsua.

— Geztelugatxe! —esan nuen ahapeka behin, eta berri-
riz, eta zazpi aldiz.

Eta kaminoarekiko bide-gurutzera iristean, zalantza latzek dardaratu ninduten bakardadean; Itsas orroan nahasirik, ene haizekidearen ahots etsia entzun baitzite-
keen:

«sinisten dut
egun batean hilko naizela:
hutsean eroria,
ezerezean amildua,
hauts bihurtuko naizela»...

Erromesgunera zihoan bideska lokatzez beterik zegoen; eta ezerk ez bide zuen Gaztelugatxe famaturainoko kilometro labaina oinez burutzera bultzatzen. Nik, berri-
riz, esperantza guztietatik at, esperantza bakarraren bila ere bai, hara nahi nuen: nola edo hala.

Eta neure gutun etsiaz oroitzen nintzen:

— Menturaz... agian... urrukiz bederen hurbilduko ahal zait!

Eta haize fina hasi zen, fin-fina, hotza; eskualdeko azken belar izpiak tarteka etzan eraziz. Eguraldiak, zinez, Mendebalde aldetik batez ere, areago zuen eurikara, are elurkara ere, beste ezer baino.

— Banoa, halere! —esan nuen goraki.

Eta putzuei eta buztin labainei kasorik ez eginez, deliberatuki abiatu nintzen behereko aldera. Gaztelugatxeke harkaitz luzeska nire azpian bezala gelditurik, oso ki inguratzen zuen Itsaso arreak, baita kaperen gainetik ere. Berriro ere mundua bitan erdibiturik, eta kostalderuntz ari, gaitza, urezko mendi eskerga berbera baitletorren... «eta horma nahasi eta apartsu gisa, Itsaso eskerga altxa zen ene aurrean»...

Gaztelugatxe eta Bizkaiko ertza lotzen dituen murru zuta ikusten nuen garbiki, harresi tinko; eta honen gainetik pasabide hertsia mugatzen zuten bi paretek. Eta lerro bikun hark, ainguruz eta bihurgunez osatutako lerro bitxitan marrazten zuen kaperarako bide bitxia; eta antzinako gaztelu-ohia begietara erakartzen eta pizten.

Baina pasabide estuan inor ez zegoen.

Eta egun hartako bidelagun maitagarri eta argitzailatzat neukan euskal poetak ekin zuen:

«sinisten dut
hartuko nauen lur hortatik
landare berriak sortuko direla:
landareetatik zuhaitzak,
zuhaitzetatik loreak»...

Eta «hartuko nauen» hitzen bikoiztasun lazgarriak hunkitu ninduen: har, hartu... biak batera behar!

«sinisten dut
haiek ere noizpait
lurrera deituak izanen direla»...

Izustarri-ko punta bera nekez agiri, alferrik begi-
ratzen nuen Itsasoak suntsitua bide zen Igeldo aldera.
Eta ekin egin zuen poetaren kanta hunkigarriak:

«edertasunaren neurri bakarrean
finkatuta bizi behar dugula
sinisten dut,
gainerako neurri guztiak
gezurrezkoak direla»...

Eta, piskanaka, banaka-banaka, Itsas-argiak han eta
hemen, eskuin eta ezker, pizten hasi ziren.

Eta erabat lazturik esan nuen:

— Gaua laister heldu!!

Eta bideska bukatu zen; eta ene aurrean, oihartzu-
nak eta kresal usaina nabarmen, pasabidean gertatu nin-
tzen. Hantxe neukan Gaztelugatxe maitatua.

Maribera zegoen.

Ekaldera begiratzean, ilun eta misterioz josirik ager-
tzen zitzaidan Aketx uharte malkortsua. Ene ondoan,
berriz, Strömstad eta Gehtaria-n bezalaxe, uraren ña-
bardura beltz ziruditen uraren gainetik ozta-ozta ager-
tzen ziren harroka apalak. Eta ilunabarraren hotzak be-
rak, malenkoniatsuago egiten bide zuen arrats berezi har-
tako urbeheraren etsia:

sinisten dut, bai,
egun batean hilko naizela:
hutsean eroria,
ezerezean amildua,
huts bihurtuko naizela»...

Eta neure buruari galdetu nion:

— Maitatu haudan hori gabe igoko al naiz azkenean?

Eta berehala, beste galdera baten bitartez, neronek erantzun nuen:

— Ehaiza beldur?

Kresal usaina ezinago sarkor egiten zen. Harkaitz gorri soil hartan, nekez aurki zitekeen belarrik ez landare izpirik; eta beroriek ere iharturik eta horiskaturik ageri ziren.

Esquin aldean, berriz, eta beti ere harrigarri, harkaitza batetik bestera zeharkatu duten bi zulotzar handiak ikus zitezkeen: zabalagoa, borobilagoa, eta zubi-tankerakoa osoki esquin-aldekoa; meharragoa, luzes-kagoa, eta arraildura plegukoa berriz ezkerrekoa.

Uhartearen gainean, azkenik, kapera nagusia ageri zen ezkerraldean; elkargainka bi teilatu gorri eta kanpandorre apal bat erakusten zituelarik. Berezirik, berriz, Matxixako aldera, beste txabola txiki bat; kapera nagusiari harrizko bi murru apalez loturik.

Eta han dena malkor, dena amildegi txiki; eta harroketan dena ere higadura, eta artezi, eta goroldio, eta auka zela iruditu zitzaidan.

— Baina hi, ene kinka ezin larriago hartan ere, ez hintzen etorri!

Eta hiretzat nekarren oparitxo askatu ninan. Eta «Eternité» hitz bakarra irakurri ninan hiretzako perfu-

me botoilatxoan. Eta ireki egin ninan, eta urrin lilugarria zerionan. Eta eskuan harturik, neure indar guztiez bota ninan harroketara:

— Barnetik urrin eder izanak oro, Itsasoan gesal...

Eta behereko murru zutaren segidan, han zihoan bidea ezkerraldetik; eta Donostiako Santaklara uhartean gora ere doan bideskaren anaia bizkia izan zitekeela irudititu zitzaidan.

Eta higan tematu nindunan.

... Eta nirekin hintzela sinetsi ninan ia-ia...

... Eta ekaitzetan salbatutako arrantzale eskerronen eskaintzak elkarrekin begiratzeko genituela... eta kapera nagusiko paretetan Urliaren eta Sandiaren izenak irakurtzen... eta hamaika denboraletan bermeotarrek egin-dako otoitz oparoen berri izaten...

Eta beheruntz abiatzen ginela elkarrekin... eta lipar batez Itsaso zabala gain gogor hartatik begiratu ondoren, eskutik helduta abiatzen ginela beheruntz, haizea gelditua ez den zelai kuttun horretaruntz... jauzika...

Eta hi baino azkarkiago jaisten nindunan ni, oroitzen haiza?... Eta beherean, bideko hurrengo bihurgunean, itxaron egiten hindudan... Korrika hentorren hi, eta algaraz, eta nik neure besoetan jasotzen hindudan orduan... Eta behereko pasabidera iristean, harroka latz horietxek begiratu genizkinan. Oroitzen haiza?... Eta malenkonia zerienan berei ere... Eta horretara, elkarrekin ez bada, ez hi eta ez ni sekula etorriko ez ginela agindu genionan elkarri. Eta hitza bete ninan... gaur arte bete! Gaztelugatxe honetara ez bainintzen sekula etorri...

... Baina ahots gupidagabe bat entzun zen bazterretan:

— Itsasoari zegokiok Itsasoa... Etsi ezak... Lakua zegokian hiri, eta hiretzako lakua idortua duk!

Eta Aketxe-ko malkor zutetan ere mezu bera entzun zen.

Eta, une berean, izugarrizko oinazeen artean, azken haize-bala nigan eteten eta suntsitzen zela nabaitu nuen nabarmenki. Eta behinola ezagututako nekeek berriro laister gaudituko nindutela; eta, hitz batez, bigarren aldiz (azkeneko aldiz!) basamortu beldurgarri guztiez bestalderaino joan beharra nintzela.

Eta garrasi urrikor batez esan nuen:

— Nola egin dezake inork barrerik? Barrea: horra hor eskandalo nagusia!

Eta abiatu egin nintzen halere bideska txiorrean gora; eta eskuez harresiari helduagatik ere, ezin gogorra-go eta akigarriago gertatzen zitzaidan Gaztelugatxera-ko aldapa. Ito egiten nintzen; baina arnas estuka izango bazen ere, saiatu egin nahi nuen azkeneraino, eta nola edo hala tontorreraino heldu.

Eta heldu egin nintzen gaineraino.

Eta Itsasoa bezturik atxeman nuen; eta Itsas-ertzaren lerroa Euskal Herriko Itsas-argien ilarak markaturik zegoela.

Eta tristura ikaragarriak hunkitzen ninduela:

«hutsean erori behar...
ezerezean amildu behar»...

Eta hitz hauek aurkitu nituen neure barnean:

— Ene Aberria... Itsasoa da!!!

Eta, bertantxe, hurrengo xegundoan bertan, kape-

raren ondoko harlosa hotzaren gainean erori nintzen, zerraldo; eta Muitza-ko labarretik beretik harroketaraino erortzean har nezakeen kolpe dorpe berbera hartu nuen buruan eta gorputz guztian...

Eta hauspo beldurgarri bat gelditzen ari entzun nuen; antzinako denboretan baforezko lokomotora zaharrak aldapa erpinetan gorakoan moteltzen eta gelditzen zirenean bezalatsu; eta zeharo gelditurik ere somatu nuen segidan...

Eta gau gaztearen goiztiri etsian ere, lipar ezinago labur eta iheskor batez bederen, Gaztelugatxe ahantz-ezin hartarik eta mila Itsas-argi ñirñirkari lekuko, Itsasoa ikusi nuen...

zabal...

bare...

baztergabe...

.....

Eta Itsasoak...